

ဂဗ္ဗိရသနားကြွယ်ဝီထောလ်ဝတ္ထု

ဝေပင်းအိတ်

ခေတ်မတင်နှင်ထံတိုက်
မိုပိတယ် မောင်ဘုတိ

BURMESE
CLASSIC
COM

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ▶ ၅၀၀၆၂၁၀၅၀၇
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ▶ ၅၀၀၉၇၄၀၈၀၇

◆
ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ▶ (၂၀၀၈ မေလ)
အုပ်ရေ ▶ (၅၀၀)

◆
မျက်နှာပုံ ▶ နိပိဋ္ဌိ
ကွန်ပျူတာစာစီ ▶ Quality
အတွင်းဖလင် ▶ Quality

◆
ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမူး(ချာလီပုံနှိပ်တိုက်)၊ (၀၈၂၇၇)၊
အမှတ် ၁၂၁၊ အလုံလမ်း။ အလုံမြို့နယ်။

◆
ထုတ်ဝေသူ

မခင်မာရွှေ၊ (၀၃၉၀၅) (မြို့)၊
၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

◆
တန်ဖိုး ▶ ၁၂၀၀ - ကျပ်

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁)

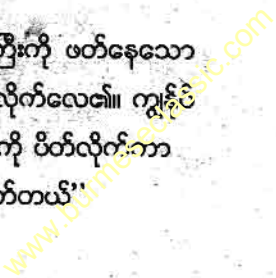

တစ်ညသ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသံဟိတ်သည် အပြင်သို့ မသွားကြဘဲ
 နေရာပင်ထိုင်၍ စာဖတ်လိုက်၊ စကားပြောလိုက် လုပ်နေကြလေတော့၏။
 အပြင်ဘက်တွင်လည်း နှင်းများ စောစီးစွာ ကျနေသည်ဖြစ်ရာ လမ်းသွား
 လမ်းလာများလည်း သိပ်မရှိတော့ပေ။ ယခုနှစ်ဆောင်းသည် ယခင်နှစ်က
 ထက် ပို၍အေးသောကြောင့်လည်း ရန်ကုန်တွင် နေထိုင်သည့် နိုင်ငံခြား
 သူများရော မြန်မာများပါ အနွေးထည်ထူထူကြီးများကို ဝတ်ကြရသော
 အခါတစ်နှစ်ဖြစ်လေ၏။

“ဒီနှစ်ကတော့ မနှစ်ကထက် သိသိသာသာ ပိုအေးတယ်
 ဆင်တောအုပ်ရေ”

ဟု အင်ဆိုက်ကလိုပီးရီးယား စာအုပ်ကြီးကို ဖတ်နေသော
 ကိုသံဟိတ်က စာအုပ်ဖွင့်လျက်သားနှင့် စကားစလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်
 သည် ဖတ်လက်စ ဒီတက်တစ်စတိုရီ စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ကာ

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ဒီနှစ် ပိုအေးတယ် မှတ်တယ်”

၂ / ဇောင်းခိုင်

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုသံဟိတ်က စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်မိညှိလေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ စီးကရက်ဘူးကို တိုးပေးလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မိညှိလိုက်လေ၏။

“မနက်ဖြန် ဒီဇင်ဘာ ၁၅ ရက်နေ့။ ဒါဆို မနက်ဖြန်စမှာပဲ”

ဟု ကိုသံဟိတ်က အရင်းမရှိ အဖျားမရှိသော စကားကို ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မည်သို့မျှ နားမလည်တော့သောကြောင့်...

“မနက်ဖြန်စမှာ ဘာများလဲဗျ ကိုသံဟိတ်ရဲ့”

“ပန်းချီပြပွဲလေ မောင်တောအုပ်ရဲ့။ ဂျူဗလီဟောမှာ လုပ်မှာ ကွယ်။ ဦးဘဉာဏ်ကားတွေ တော်တော်များများ ပါမယ်ပြောတယ်”

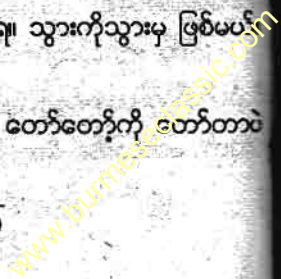
“ဦးဘဉာဏ် တစ်ကိုယ်တော်လားဗျ”

“မဟုတ်ဘူးကွယ်။ ပန်းချီဆရာ အစုံပါပဲ။ ဦးထွန်းကြွယ် ဆရာမြစ်၊ ဦးဘလုံ၊ ဦးဘဇော်၊ ဦးဘအုန်း၊ ဆရာခြုံနဲ့ မန္တလေးက ဆရာဝင်း၊ ပြီးတော့ ဦးစောမောင်တို့သားအဖလည်း ကားတွေ ပိုထား တယ် ပြောတယ်။ တော်တော်တော့ စုံတယ်တဲ့ မောင်တောအုပ်ရဲ့ ဆရာစုံ၊ ကားစုံ ကြည့်ရမှာပေါ့ကွယ်”

“ဟာ... ကောင်းသားပဲဗျ။ ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန် သွားကြစို့ ဗျာ”

“သွားရမယ် မောင်တောအုပ်ရေ။ သွားကိုသွားမှ ဖြစ်မယ် ဒီပွဲမျိုးက ကြုံရခဲတယ်ကွယ်”

“အင်း... ဦးဘဉာဏ်ကတော့ တော်တော်ကို တော်တာပဲ နော်”

လက်စတင်နှင့်သံစိတ်နဲ့ ထုံပါတယ် မောင်အုတ်စီ ၂

ဟု ကျွန်ုပ်က ပန်းချီကျော်ဦးဘဉာဏ်ကို ချီးမွမ်းလိုက်လေရာ သံတိတ်က ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်ကာ...

“တော်ဆို အင်္ဂလန်မှာကို နှစ်ကြိမ်တိတိသွားပြီး ပညာသင်ခဲ့ ကုန်လို့ပဲ။ ပထမအကြိမ်ကတော့ စကောက်မင်းကြီး ကင်းချို၊ ပါမောက္ခ နဲ့ ပါမောက္ခ လုပ်တို့ရဲ့ တိုက်တွန်းစီစဉ်မှုနဲ့ ဘုရင်ခံဆာဘတ္တလာက ဆောင်ရွက်ပြီး ပညာတော်သင်လွှတ်လိုက်တာ။ ဒီတုံးက ခရစ်နှစ် ၁၉၂၀ ပြောတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်ကတော့ အင်ပိုင်ယာမတ်ကက်တင်း ညီကပြုလုပ်တဲ့ ပန်းချီပြိုင်ပွဲမှာ ပထမဆုရလို့ ဥရောပတစ်ခွင် လှည့် ညှိ နေထိုင်ခွင့် တစ်နှစ်ခွဲရခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ အင်္ဂလန်က သူ့ဆရာကြီး ဝင်းလပ်ဆီကို ပြန်ရောက်သွားပြီး ပညာတွေထပ်သင်ခဲ့တယ်။ ဒီတုံးက ခရစ်နှစ် ၁၉၂၅ လို့ ပြောတယ်”

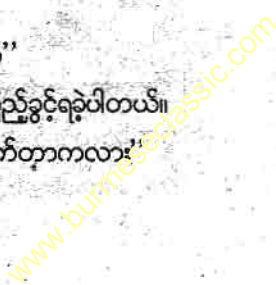
“တယ်တော်တဲ့လူပေပဲဗျာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်တောအုတ်။ ဦးဘဉာဏ်က လူတော်ကွယ်။ ဆရာ လူကလည်း လူကောင်းတစ်ယောက်ပေပဲ။ အားကြီး ရိုးသားပြီး သန့်လလည်း အားကြီးရှိတဲ့လူကွယ်။ အင်္ဂလန်က သူ့ဆရာတွေဆိုရင် နေ့ကို သိပ်ချီးမွမ်းကြတာ”

“ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေအနေနဲ့တော့ ဦးဘဉာဏ်ဟာ နေ့လယ်လူပေပဲဗျာ”

“မှန်ပါတယ် မောင်တောအုတ်။ မှန်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် သူ့ကားတွေ မကြာမကြာ ကြည့်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ အင်္ဂလန်က နည်းနည်းကြမ်းပေမယ့် တော်တော်သွက်တောက်ကလား”

၄ / ဝေဇင်းအိမ်

“ဟုတ်တယ် မောင်တောအုပ်ရဲ့။ ဦးဘဉာဏ်က သူ့ကားတွေကို စုတ်နဲ့ အခြေတည်ပြီးတော့မှ ပဲလက်နိုက်ဖ်လို့ခေါ်တဲ့ သံလက်ကလေးနဲ့ အပြားလိုက် ဆေးတင်ပြီး ဆွဲတာကွယ်။ အနီးကပ်ကြည့်တာတော့ သိပ်မကောင်းဘူး။ ဆယ်ပေလောက်က ခွာကြည့်မှကောင်းတာ။”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ ဟုတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ပုံတွေက ပုံကူးဆွဲတာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“မှန်တယ် မောင်တောအုပ်။ သဘာဝကနေ ဓာတ်ပုံရိုက်သလို တိတိကျကျ အသေးစိတ်ရေးဆွဲတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ အမြင်သဘောထက် စိတ်ခံစားမှုကို ပေါ်လွင်အောင် ရေးဆွဲတာမျိုးပဲ”

“နို့... နေပါဦးဗျ။ ဦးဘဉာဏ်ကို တခြားနိုင်ငံတွေက သိရဲ့လား”

“သိပါသော်ကော မောင်တောအုပ်ရယ်။ အင်ပိုင်ယာမတ်က တင်း ဘုတ်က ဆုရတုံးက ဥရောပတစ်ခွင် လှည့်ခဲ့သေးတာကိုး။ ဒီတုန်း ရောက်လေရာ နိုင်ငံတွေမှာ ပန်းချီကားတွေရေးဆွဲပြီး ရောင်းခဲ့တာကွယ်။ ပုံတူပေဒလည်း ဆွဲပေးခဲ့သေးတယ်။ ပြင်သစ်ရောက်တော့ ပဲရစ် သူ့ပန်းချီကားတွေကို လက်ခံပြီး ဝယ်ခဲ့ကြတယ်”

“အို... ဝမ်းသာဖို့ ကောင်းလိုက်တာဗျ။ တကယ့်ကို ပါရမီ ရှိတဲ့လူပဲ”

“အင်း... ပါရမီလည်းပေါ့ကွယ်။ သူ့ရဲ့ အပင်ပန်းကြီးစားအားထုတ်မှုကလည်း တော်ရုံလူ လိုက်မမိနိုင်ဘူးကွယ်။ သူ့တွေက လူတစ်ယောက် ထူးချွန်လာရင် ကံပါလို့ ပါရမီပါလို့လို့ အမြဲပြောကြတာ။ တကယ်တမ်းကြတော့ ကံတို့ ပါရမီတို့ ရေနံငြေခဲ ကောင်းကောင်း

ရွေးပြီး အပင်ပန်းခံ စိုက်ပျိုးနိုင်မှ မျိုးစေ့ကလေးက အပင်ဖြစ်လာပြီး တစ်စတစ်စနဲ့ အကိုင်းအခက်တွေ ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်လာမှာပေါ့။ ပြီးတော့ အသီးအပွင့်တွေ သီးပွင့်လာမှာပေါ့ မောင်တောအုပ်ရဲ့။ ဒီတော့ သူ့ရဲ့ ကံ၊ ပါရမီတို့တင်မကဘဲ သူ့ရဲ့ အခုဘဝ ကြိုးစားအားထုတ်မှု တွေကိုလည်း ချီးမွမ်းရမှာကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုသံဟိတ်။ အလွန်မှန်ကန်တဲ့ စကားပေယ့်ဗျာ”

“ဦးဘဉာဏ်ရဲ့ ရေဆေးကားတွေ တွေ့ရင် သေသေချာချာ ကြည့် မောင်တောအုပ်ရဲ့။ ဦးဘဉာဏ်က လိုအပ်တဲ့ နေရာတွေမှာ အဖြူရောင်ရောပြီး အကြည်ဆွဲတာကွယ်။ သူ့ရေဆေးကားတွေလည်း အလွန်ကောင်းတာကလား”

“ကိုသံဟိတ်ပြောပြတာနဲ့ အခုတောင်ထသွားပြီး ကြည့်လိုက် ချင်ပြီဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သောအခါ ကိုသံဟိတ်က သူ၏ မေးစေ့ ဘယ်ဘက်ထောင့်မှ မွဲနက်ကလေး လှုပ်သွားအောင် ပြုံးလိုက် ပြီးလျှင်...

“ဒီညလည်း ပြွဲဖွင့်သေးပါဘူးကွယ်။ မနက်တော့ ကြည့်ရမှာ ပေါ့လေ။ ကဲ... ကဲ... စောစော အိပ်ရာဝင်ပေတော့ မောင်တောအုပ် ရေ။ မနက်စောစောထပြီး ဘရိတ်ဖတ်စ် စားပြီးတာနဲ့ သွားကြတာပေါ့”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရာသို့ စောစောဝင်ခဲ့လေတော့၏။

အခန်း (၂)

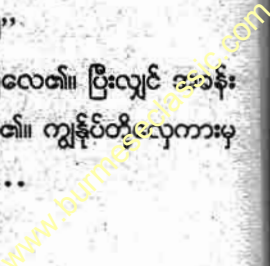
ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသံဟိတ်တို့သည် နံနက်အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ကဗျာကယာ ရေချိုးကြလေ၏။ ပြီးလျှင် ကိုသံဟိတ်က ဥရောပဝတ်စုံကို ကျကျနနဝတ်၍ နက်တိုင်ကိုပါ စည်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကတော့ မီးခိုးရောင် သက္ကလပ်ဘောင်းဘီကို ဝတ်၍ အပေါ်မှ ဘလေဇာကုတ်အင်္ကျီကို ထပ်၍ ဝတ်လိုက်လေ၏။

“ကဲ... တစ်ခုခု သွားပြီးစားကြစို့ မောင်တောအုပ်ရေ။ စားသောက်ပြီးမှပဲ ဂျပလီဟောကို သွားကြတာပေါ့ကွယ်”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြန်၍ ပြောရလေ၏။

“အဆင်သင့်ပါပဲဗျာ။ သွားကြရုံပေါ့”

ဟု ပြောရင်း ဖိနပ်များ စီးလိုက်ကြလေ၏။ ပြီးလျှင် အခန်း တံခါးပိတ်၍ လှေကားမှ ဆင်းခဲ့ကြလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့လှေကားမှ ဆင်းလာ၍ အလယ်ထပ်သို့ ရောက်ချိန်တွင်...

“အလို... ဒါက ဘယ်သွားကြမလို့တုံး”

“အောင်မယ်... ကံကောင်းပေလို့ပါလား။ အုပ်မိရုံကလေးပဲ နို့တယ်ဗျို့”

ဟုသောအသံများကို လှေကားရင်းမှ ကြားလိုက်ရလေတော့၏။

“ဟာ... ကိုဘခင်နဲ့ ကိုထွန်းသောင်ပါလားဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဆက်လိုက်လေရာ ကိုဘခင်က သူ့၏ ဘစ်တလာနှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးကို လက်နှင့်သပ်ရင်း မော့ကြည့်လေ၏။ သံလက်သီးထွန်းစောင်ဟု ခေါ်သော လူထွားကြီးကလည်း ပြုံးပြုံးကြီး ထုပ်နေကာ...

“ဒီလိုထွက်ပြေးလို့ လွတ်ဦးလားဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ပြီးလျှင် ကြီးမားသော သူ၏လက်သီးကြီးကို သူ၏ လက်ဝါးထဲတွင် ထည့်၍ ပွတ်နေလေတော့၏။

“တည့်တည့်ကို တိုးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲကိုး”

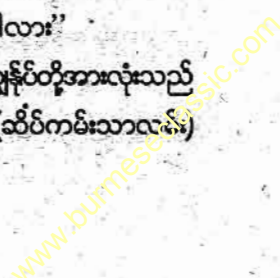
ဟု ကိုသံဟိတ်ကလည်း ရယ်မော၍ ပြောလေ၏။

“ဘယ်သွားကြမှာတုံးဗျ။ နှစ်ယောက်စလုံး ရှိုးအပြည့်နဲ့ပါလား”

ဟစ်တလာဘခင်ခေါ် အင်းစိန်စိအိုင်ဒီမှ အင်စပိတ်တော် ကိုဘခင်က မေးလေ၏။

“ဂျူဗလီဟောကို သွားမလို့ဗျ။ အဲဒီမှာ ပန်းချီပြပွဲ ရှိတယ်လေ နား ဒီနေ့ပဲ ဖွင့်မှာဗျ။ ကိုဘခင်တို့ရော လိုက်ခဲ့ပါလား”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် အီလဟိုဖီလမ်း(မဟာဗန္ဓုလလမ်း)နှင့် လွတ္တလမ်း(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း) ဆီတွင် ရပ်၍စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

၈ / ငဝဇ်အိမ်

“ဒီမှာ အိုင်ဆေးကိုသံဟိတ်၊ ဒါကိုလည်း တစ်ဆိတ်ကြည့်စမ်း ပါဦးဗျ”

ဟု ပြောရင်းမှ ကိုထွန်းသောင်ကြီးက စာအိတ်အညိုကြီး တစ်လုံးကို ထုတ်ပြလေ၏။ ကိုသံဟိတ်သည် စာအိတ်ကြီးကို သေသေ ချာချာ ကြည့်လိုက်ကာ...

“ရက်ရက်စက်စက် သတ်ကြပြန်ပြီပဲ။ လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့နေရာကို မင်းကြီးတောင်ရောက်သွားပြီမဲ။ ဒါဆိုရင်တော့ သေတဲ့လူဟာ ဝေ့ သေးသေးထဲက ဟုတ်မယ်မထင်ဘူးဗျ။ အင်း... နေပါဦးဗျ။ ဪ ဖြစ်မှဖြစ်ရပါလေ့ဗျာ။ မင်းယာထရိတ်ဒင်းကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးမင်းယာ ပါလား။ အလို... သူမိန်းမအငယ်ပါ သေတာပဲကိုး။ ဒါဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ အခုလာတာ ဝင်ဒါမီယာထဲကပေါ့။ ဟုတ်စ... ကိုဘခင်”

ဟု ကိုသံဟိတ်က တန်း၍ပြောလိုက်လေရာ ကိုဘခင်ရော ကိုထွန်းသောင်ပါ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားကြလေတော့၏။

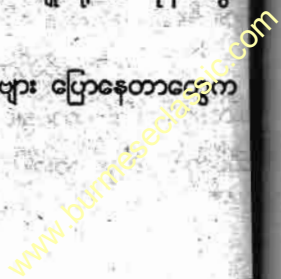
“ဘယ်လိုလဲဗျ ကိုသံဟိတ်ရဲ့။ အချင်းချင်းတွေပဲဗျာ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ”

“ဘာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမှာတုံးဗျ ကိုထွန်းသောင်ရဲ့”

“ခင်ဗျားက မှော်အောင်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“အလို... ဘာကြောင့်များတုံးဗျ။ ကျုပ်ရုန်က စုန်းတွေ၊ ကဝေတွေပုံ ပေါ်နေလို့လား”

“ဟာ... မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ပြောနေတာတွေက အတိအကျတွေချည်း ဖြစ်နေလို့ပါ”

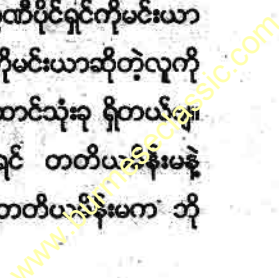
“ဟာ... ကိုထွန်းသောင်ရယ်၊ ကျုပ်က ဘာမှော်မှ မအောင်
ငါဘူးဗျာ။ ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်ပြီး တွေးလိုက်တာပါ။ ရက်ရက်စက်စက်
သတ်ကြပြန်ပြီဆိုတာက ခင်ဗျား ဖိနပ်ဦးမှာ သွေးတွေ စိုနေတယ်။
သွေးဆိုတာ သေချာတာက ယင်တွေအုံနေတယ်လေဗျာ”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ ကိုထွန်းသောင်ကြီးသည်
သူ့ဖိနပ်ကို အလန့်တကြား ငုံ့ကြည့်လေ၏။

“ဟာ... ဟုတ်သားပဲ”

ဟု ပြောရင်း ခြေထောက်ကြီးကို ခါလိုက်ကာ ဖိနပ်ဦးကို
သဲနှင့် ဖိပွတ်လေတော့၏။

“ရက်ရက်စက်စက် သတ်လိုသာ အလောင်းတွေရဲ့ ဘေးပတ်
လည်မှာ သွေးတွေအိုင်နေလို့ ခင်ဗျားဖိနပ်မှာ သွေးတွေပေနေတာပေါ့ဗျာ။
ပြီးတော့ ခင်ဗျားပေးတဲ့စာအိတ်က စီအိုင်ဒီကစာအိတ် မဟုတ်ဘူးဗျာ။
ထောင့်မှာ မင်းယာထရိတ်ဒင်းကုမ္ပဏီဆိုတဲ့ စာလုံးလေးတွေ ပါတယ်
လေဗျာ။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မင်းကြီးဟာ အခင်းဖြစ်တဲ့ အိမ်ကို
ရောက်ပြီး အဲဒီကနေ စာတစ်စောင်ရှေ့ပြီး အဆင်သင့် တွေ့တဲ့စာအိတ်နဲ့
စာကို ထည့်၊ ကျုပ်ဆီကို ပို့ခိုင်းတာနေမှာပေါ့။ မင်းကြီးကိုယ်တိုင်
အားချင်းဆင်းလာဆိုတော့ လူသတ်မှုဟာ ကြီးလို့နေမှာပေါ့။ ပြီးတော့
ထင်ရှားတဲ့သူ သေလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါဆိုရင် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကိုမင်းယာ
တိုက်တိုင် သေတာဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိတယ်။ ကိုမင်းယာဆိုတဲ့လူကို
ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သူ့မှာ အိမ်ထောင်သုံးခု ရှိတယ်။
မင်းကြီးအခုလို ပြာပြာသလဲ ဆင်းပုံထောက်ရင် တတိယန်းမနဲ့
ဖတ်သက်နေလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တတိယန်းမက ဘို

ကပြားမပျံ။ ဝင်ဒါမိယာထဲမှာနေတာ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို ဝင်ဒါ
မိယာက လာတာလို့ ကျုပ်က တစ်ထစ်ချ ယူဆလိုက်တာပါ”

“ဪ... ကိုသံဟိတ်ရယ်၊ ခင်ဗျားရှင်းပြတော့လဲ အားလုံး
ဟာ ရှင်းနေတာပါလား။ ဒီလိုသာ ခင်ဗျားရှင်းမပြရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို
ကျိန်းသေ စွပ်စွဲတော့မှာပျံ။ ခင်ဗျားဟာ ရုက္ခစိုးမှော်လို မှော်ပညာ
တစ်ခုအောင်ထားတာလို့ကို ပြောတော့မှာ”

ကိုသံဟိတ်ရဲ့ တွေးလုံးတွေကတော့ လိုက်လို့ကို မမိနိုင်အောင်
ပါပဲဗျာ”

ဟု ကိုထွန်းသောင်းရော ကိုဘခင်ကပါ ပြောလေ၏။

“ဝင်ဒါမိယာထဲကို သွားရမှာဆိုတော့ တစ်ခုခုစားဦးမှဗျို့။
အဲဒီအထဲမှာက ဘာဆိုင်မှရှိတာ မဟုတ်ဘူးဗျံ။ ကျုပ်တို့က တစ်ခုခု
စားပြီးရင် ဂျူဗလီဟောက ပန်းချီပြပွဲကို သွားကြမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး
ဆင်းလာတာ။ ဘာမှမစားရသေးဘူး”

“ကျွန်တော်တို့လည်း မစားရသေးပါဘူး လက်ဖက်နှင့်နင်ရာ။
ကဲ... ဒီအနီးအနားမှာပဲ တစ်ခုခု စားသွားကြတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ကိုဘခင်က ပြောလေရာ ကိုသံဟိတ်က...

“ဒါဆိုရင် ဒီချစ်တီးဆိုင်မှာပဲ ချာပါတီဖြစ်ဖြစ်၊ အာလူးပူရီ
ဖြစ်ဖြစ် စားကြတာပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာ လက်ဖက်ရည်လည်း ရပါတယ်ဗျ”

“ဟာ... ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ကိုထွန်းသောင်းကြီးက ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်နှင့်
ကိုဘခင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နေသောတိုက်၏ အောက်လပ်တွင်ရှိသော
ချစ်တီးဆိုင်သို့ဝင်ရန် ပြင်ကြလေတော့၏။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ သွားနှင့်တော့ဗျာ။ ကျုပ်အပေါ် ခဏ ပြန်တက်ဦးမယ်။ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းကလေးတွေ ယူလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ကိုသံဟိတ်က အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်၍ တက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်က ချစ်တီးဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ချာပါတီတစ်ပွဲစီမှာ၍ စားလိုက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက် နေစဉ်မှာပင် ကိုသံဟိတ် ရောက်လာလေ၏။

ကိုသံဟိတ်သည် စောစောက အဝတ်အစားများကို လဲဝတ် လာလေ၏။ ဘလေဇာကုတ်အစား လောင်းကုတ်ကို ဝတ်လာလေ၏။ နက်တိုင်ကိုလည်း ဖြုတ်ပစ်ခဲ့ကာ ခေါင်းတွင် သက္ကလပ်ဦးထုပ်အပျော့ တစ်လုံးကို ဆောင်းလာလေ၏။

ကိုသံဟိတ်လည်း ချာပါတီတစ်ပွဲ မှာ၍ စားသောက်လေ၏။ အားလုံးစားပြီးသောအခါ လက်ဖက်ရည်ကျကျတစ်ခွက်စီ မှာ၍ သောက်ကြလေ၏။ ကိုဘခင်က ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပြီးသောအခါ...

“ကဲ... သွားကြစို့ဗျို့”

ဟု ကိုသံဟိတ်က လှုံ့ဆော်လိုက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အားပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုဘခင်က ဆီဒင်ကား ဘလေးကို မောင်းကာ ဒါလဟိုစီလမ်း(မဟာဗန္ဓုလလမ်း)မှ ဆူးလေဘုရား ဘမ်း၊ ဆူလေဘုရားလမ်းမှ ကော်မရှင်နာလမ်း(ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဘမ်း)သို့ ချိုးလိုက်ကာ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းအတိုင်း မောင်းလာကာ ဆုတာရှည်လမ်းမှ ဖောက်ထွက်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် လင့်လင့်မှ ဘင်ဒါမိယာထဲသို့ ချိုးချလိုက်လေ၏။

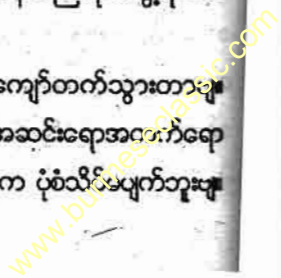
ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လမ်းကလေးများကို ချိုးကွေ့
မောင်းနှင်းလာပြီး အတန်ကြာသောအခါ လွန်စွာ သေသပ်လှပသော
တစ်ထပ်တိုက်ကလေး၏ရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ကိုဘခင်က ကားကို
ခြံထွင် ရပ်လိုက်သောအခါ ကိုသံဟိတ်သည် ကားထဲမှ ဆင်းသွားကာ
နောက်ဘက်သို့ ပြန်၍လျှောက်သွားလေ၏။

သစ်ပင်အုပ်ကလေးများ ရှိသောနေရာသို့ရောက်လျှင် ရပ်လိုက်
ကာ မြေပြင်သို့ ဝိုက်ညှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဆောင်းလေကလည်း
ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုက်နေသည်ဖြစ်ရာ ကိုသံဟိတ်၏ လောင်းကုတ်အင်္ကျီ
ကြီးသည် လေထဲသို့ တဖြတ်ဖြတ် လွင့်နေလေတော့၏။ ခဏကြာလျှင်
ကိုသံဟိတ်သည် မြေပြင်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ကာ လမ်းဘေးမှ
မြက်ပင်ကလေးများအတွင်းသို့ သေသေချာချာ ကြည့်လေ၏။

သူ၏ လောင်းကုတ်ကြီးထဲမှ မှန်ဘီလူးကြီးကို ထုတ်ယူကာ
မြက်ပင်များကြားတွင် ထင်နေသော ခြေရာများကို သေသေချာချာ
ကြည့်လေ၏။ ပြီးလျှင် ခေါင်းညိတ်၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် တွေးလေ၏။
ပြီးမှ ကားဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာကာ မြေပြင်သို့ ဝိုက်ညှိလာလေ၏။
ထို့နောက် အိုင်ဗီပန်းနွယ်များ တွယ်တက်နေသော အုတ်တံတိုင်းကို
တစ်ချက်ကြည့်လေ၏။ အိုင်ဗီနွယ်အချို့ ပြတ်ကျနေသည်ကို တွေ့ရသော
အခါ...

“လူသတ်သမားက ဒီနေရာက ကျော်တက်သွားတာမျိုး
ပြန်ဆင်းတော့လည်း ဒီနေရာကပဲ ဆင်းတာ။ အဆင်းရောအတက်ရော
ဒီနေရာကပဲ လုပ်သွားတာတောင် ပန်းနွယ်တွေက ပုံစံသိပ်ပျက်ဘူးဗျာ။

တော်တော်ကို ပေါ့ပါးသွက်လက်တဲ့ကောင်ပဲ”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် တိုသံဟိတ်ပြသော နေရာကို သေသေချာချာ ကြည့်ကြလေ၏။

“ပြီးတော့ ဒီကောင်လာတာ ရထားနဲ့လာတာဗျ။ ဟိုသစ်ပင် အုပ်အုပ်ကလေးအောက်မှာ ရထားရပ်ထားတာ။ ရထားဘီးရာက မြက်ပင် ဆွေကြားမှာ တော်တော်ကလေး နက်ဝင်နေပုံရတယ်။ ရထားပေါ်က သင်းလာတဲ့ ဒီကောင့်ခြေရာတွေလည်း တွေ့ရတယ်ဗျ။ ဒီကောင် ဖိနပ် မပါဘူးဗျ”

“ဗျာ... ဖိနပ်မပါဘူး ဟုတ်စ... ကိုသံဟိတ်”

ဟု ကိုဘခင်က အံ့သြပြီး မေးလေ၏။

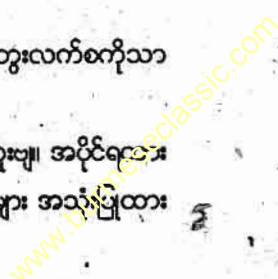
“ဟုတ်တယ် ကိုဘခင်ရဲ့။ ဒီကောင့်ခြေရာတွေကို အထင်းသား တွေ့နေရတယ်။ ဟောဒီခြံကို လျှောက်လာတဲ့ ခြေရာလမ်းကြောင်းနဲ့ ဖြန့်ထွက်သွားတဲ့ ခြေရာလမ်းကြောင်းကို တွေ့ရတယ်။ အပြန်လမ်း ကြောင်းက ခြေရာတွေမှာ ယင်ကောင်တွေ နားနေတယ်ဗျ။ သူ့ခြေ ထောက်မှာ သွေးပါလာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ ကိုထွန်းသောင်ကြီးက အံ့သြလွန်းသဖြင့်...

“မြင်တတ်လိုက်တာ ကိုသံဟိတ်ရာ... ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ကိုသံဟိတ်ကတော့ တွေးလက်စကိုသာ တော်၍ တွေးနေလေ၏။

“ပြီးတော့ ရထားက အငှားရထားမဟုတ်ဘူးဗျ။ အပိုင်ရထား သိမ့်မယ်။ ရထားဘီးရာတွေကို ကြည့်ရတာ များများ အသုံးပြုထား

ပုံ မရှိတော့။ ဒါပေမယ့် ရထားဆွဲတဲ့မြင်းကတော့ ရှေ့ခြေထောက်တစ်ဖက် နှာနေတယ်။ ရထားရပ်ထားတုံးမှာ နှာနေတဲ့ သူ့ခြေထောက်ကို မကြာ မကြာ မြှောက်ထားပုံရတယ်ဗျ။ ခြေရာသုံးခုက နက်ပြီး ထင်နေတယ်။ ရှေ့ဘက်က လက်ဝဲဘက်ခြေထောက်ရာက ထင်ရုံကလေးပဲ ရှိတယ်”

“အလို... ကောင်းလိုက်တဲ့ တွေးလုံးဗျာ။ အံ့သြပါရဲ့”

ဟို ကိုသံဟိတ်ကလည်း ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် ကိုသံဟိတ် ပြောနေပုံကို နားထောင်၍ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ချီးမွမ်းနေမိလေတော့၏။

“ကဲ... အိုင်ပီတို့ အိမ်ထဲဝင်ကြည့်ကြစို့ဗျာ”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောရင်းမှ ခြံထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ လွန်စွာလှပသေသပ်သော ဘိုဆန်ဆန် တစ်ထပ်တိုက်ကလေးကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ရင်းမှ ကိုသံဟိတ်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လေ၏။

ခြံထဲတွင်တွေ့ရသော ပုလိပ်များထဲမှ ဌာနအုပ်က ခပ်သုတ် သုတ် ထွက်လာကာ ကိုသံဟိတ်ကို ဆီးကြိုလေ၏။

“ကျွန်ုပ်က ဗဟန်းက ဌာနအုပ်ပါ။ လက်ဖတင်နှင့် ပါလာမယ် ဆိုလို့ ဝမ်းသာပြီး မျှော်နေတာ ခင်ဗျ။ အဖြစ်ကတော့ မြင်လို့တောင် မကောင်းပါဘူးဗျာ”

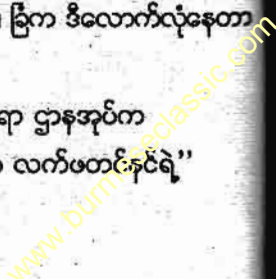
ဟု ဗဟန်းဌာနအုပ်က ဆီးကြို၍ ပြောလေ၏။

“ပထမဆုံးစသိတာ ဘယ်သူလဲဗျ။ ခြံက ဒီလောက်လုံနေတာ ဆိုတော့ သိဖို့တောင် မလွယ်ဘူးဗျ”

ဟု ကိုသံဟိတ်က မေးလိုက်လေရာ ဌာနအုပ်က

“နွားနို့ပို့တဲ့ကုလားလေး စသိတာ လက်ဖတင်နင်ရဲ့”

“နို့... အဲဒီကောင်လေးရောဗျ”

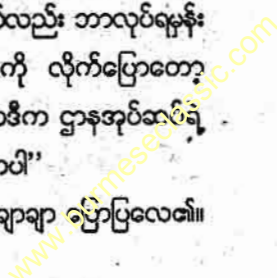
“ရိုပါတယ်။ ဟေ့... ကျော်ခေါင် အပွန်းကို ခေါ်လိုက်စမ်း
စွာ” ဟု ဌာနအုပ်ကြီးက ပြောလိုက်သောအခါ ကျော်ခေါင်ဟုခေါ်သော
ပုလိပ်သားကလေးက ခြံဝင်းဘေးမှ အုံးပင်အောက်တွင် ထိုင်နေသော
အိတောင်းကြိုက်ကုလားကလေးကို ခေါ်လာလေ၏။

“အပွန်း မင်း မနက်က ဘယ်လိုတွေ့တာတုံး”

ဟု ကိုသံဟိတ်က အပွန်းဟုခေါ်သော နွားနို့ပို့သည့် ကုလား
ကလေးကို မေးလေ၏။

“ဒီအိမ်က ရိုလင်ဒါသခင်မနော်၊ ချွန်တော်နွားနို့ကို နေ့တိုင်း
သုတယ်။ ချွန်တော်လာတာ နောက်ကျတယ်နော်၊ ရိုလင်ဒါသခင်မက
ကြိုက်ဘူး ဆပ်။ ဒါကြောင့် ချွန်တော် စောစောလာရတယ်။ ဒီမနက်
ချွန်တော်ရောက်တော့ ခြံတံခါးက ပိတ်ထားတယ်။ ခါတိုင်း ချွန်တော်
ထားရင် သခင်မနော် ခြံထဲမှာ ပန်းတွေ ရေလောင်းနေပြီ။ ချွန်တော်
ဆာင့်ကြည့်တယ်။ တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရဘူး။
အဲဒီ ချွန်တော် ခြံတံခါးကို ကျော်ဝင်ပြီး အိမ်ဘေးက ပတ်သွားတယ်။
ပြတင်းပေါက်တွေအားလုံးလည်း ပိတ်ထားတယ်။ ချွန်တော် ပြတင်းပေါက်
နံရံကနေ အထဲကို ချောင်းကြည့်တော့ အားပါး သွေးတွေ... သွေးတွေ
ခြံမကောင်းဘူး ဆပ်။ ချွန်တော်သခင်မရော သူ့ယောက်ျား ဗမာသူဌေး
ဆရာ သွေးတွေထဲမှာ လဲနေတယ် ဆပ်။ ချွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း
ဆီတာနဲ့ ခြံထဲကပြန်ထွက်ပြီး ဘေးအိမ်တွေကို လိုက်ပြောတော့
ဆယ်လီဖုန်းဆက်ပေးကြတယ်။ ဒီမှာတင် ဟောဒီက ဌာနအုပ်ဆပ်ရဲ့
အခွဲတွေရောက်လာပြီး တံခါးတွေဖျက်ဝင်ကြတာပါ”

ဟု နွားနို့ပို့သော အပွန်းက သေသေချာချာ ပြောပြလေ၏။

၁၆ / ဝေဖင်းအိမ်

“အေး... အေး... ကောင်းပြီ အပွနာ။ မင်းပြောတာ ပြည့်စုံပါတယ်”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်ပြီးလျှင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။
ဌာနအုပ်ရော ကျွန်ုပ်တို့ပါ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ထဲသို့ရောက်လျှင် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်၍
စာရေးနေသော ကိုအုန်းသင်က ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်လာသည်ကို မသိဟန်
ဆောင်၍ စာကိုသာ ဆက်ရေးလေ၏။

“အင်း... ကိုသံဟိတ်ရေ ကျုပ်တို့က အခုမှ အမှုကို စပြီး
လေ့လာမလို့ ရှိသေးတယ်။ ကိုအုန်းသင်ကတော့ အစီရင်ခံစာတောင်
ရေးနေပြီဗျို့”

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက ကိုအုန်းသင်ကို ကလိလေ၏။ ထိုအခါ
ကိုအုန်းသင်က နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ...

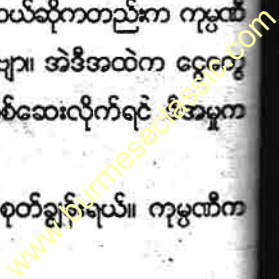
“ဂွတ်မောနင်း လက်ဖတင်နင်း ဖမ်းရမယ့်လူတွေကို စစ်ထုတ်
နေတာဗျို့”

“ဟာ... လုပ်ပါ... လုပ်ပါ ကိုအုန်းသင်”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ခပ်ပင့်ပင့်ကလေး ပြောလိုက်သောအခါ
ကိုအုန်းသင်သည် ရင်ဘတ်ကြီးကို မသိမသာကော့၍...

“ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး အသတ်ခံရတယ်ဆိုကတည်းက ကုမ္ပဏီ
က ဝန်ထမ်းတွေကလွဲရင် ဘယ်သူရှိဦးမလဲဗျာ။ အဲဒီအထဲက ငွေတွေ
အလွဲသုံးစားလုပ်ထားတဲ့ ကောင်တွေကို စစ်ဆေးလိုက်ရင် အမှုက
ဘွားခနဲ ပေါ်လာမှာပါဗျာ”

“ဟာ... ဟုတ်လိုက်တာ အိုင်ပီစုတ်ချွန်းရယ်။ ကုမ္ပဏီက

ဒရဝမ်တွေ၊ တံမြက်စည်းလဲ့တဲ့ကောင်တွေပါ မချန်နဲ့နော်။ အကုန်သာ ဖမ်းပေတော့”

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက အင်စပိတ်တော်ကိုအုန်းသင်ကို ပြောလေရာ ကိုအုန်းသင်က မျက်နှာပျက်သွားပြီးလျှင်...

“ခင်ဗျားတို့ကတော့ လက်ဖောင်နှင့်သံဟိတ်ကို အားကိုးဖို့ပဲ တတ်ကြတာ။ ကိုယ်ကိုတိုင် အားထုတ်ဖို့တော့ တစ်ခါမှ ထည့်မစဉ်းစား ဘူးဖို့လား။ ကျုပ်တို့ကတော့ ကြီးစားရမှာပဲဗျို့။ ကိုယ့်ဘဝတိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကတော့ ကိုယ်ကိုတိုင်ပဲ လုပ်ယူရမှာပဲ”

“ဟာ... စုတ်ချွန်းရယ် ခင်လို့နောက်တာပါကွာ။ စိတ်မဆိုး ပါနဲ့။ စုတ်ချွန်း မင်းကြီးတွေ ဘာတွေဖြစ်ရင် ပစ်ထားနဲ့နော်”

“စိတ်ချ... စိတ်ချ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ရုံးခန်းရှေ့မှာ စန္ဒရီ စောင့်ခိုင်းမယ်”

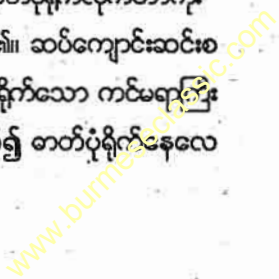
“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက အော်၍ ရယ်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် “ကလစ်...”

ဟူသော အသံကြီး ထွက်လာကာ အခန်းထဲတွင် ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

“ဪ... ဆပ်ကလေးကောင်းစိန် ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်တာကို”

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက ပြောလေ၏။ ဆပ်ကျောင်းဆင်းစ ချာဝတ်ကလေး မောင်ကောင်းစိန်သည် ဓာတ်ပုံရိုက်သော ကင်မရာကြီး အစ်လုံးကို လွယ်လျက် အိမ်ထဲတွင် လှည့်ပတ်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်နေလေ တော့၏။

“ရိုက်လှချည်လား မောင်ကောင်းစိန်ရဲ့။ တဝင်းဝင်းကို ဖြစ်နေတော့တာပါလား။”

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးကံ မေးလိုက်လေရာ ဆပ်ကလေး ကောင်းစိန်ကလည်း မျက်နှာခပ်တင်းတင်းလုပ်ကာ...

“ရိုက်ရတယ် ကိုထွန်းသောင်ရေ... ရိုက်ရတယ်ဗျို... ၊ ကျွန်တော်စုံစမ်းထောက်လှမ်းတဲ့နည်းက ကမ္ဘာ့အဆင့်မီ နည်းစနစ်တွေပျံ့ ထင်ရာမြင်ရာ ရမ်းတွေးတဲ့နည်း မဟုတ်ဘူးဗျို။”

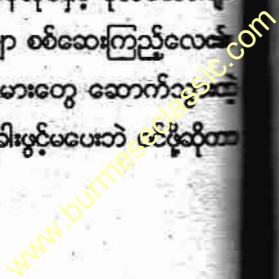
ဟု ဆပ်ကလေးကောင်းစိန်ကလည်း ရိုသဲ့သဲ့နှင့် ပြောလေ၏ ထိုအခါ ကိုထွန်းသောင်ကြီးက...

“မင်းကြီးဖြစ်မယ့်လူ နှစ်ယောက်တောင်ဆိုတော့ ခွကျတာ ပဲကွာ။ ဘယ်သူ့ရုံးခန်းမှာ သွားပြီး စန္ဒရီလုပ်ပေးရမှန်းတောင် မသိတော့ ဘူးဗျို။”

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ‘ကလစ်’ ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဝင်းခနဲ လက်သွားပြန်တော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသံဟိတ်လည်း စီအိုင်ဒီမှ အင်စပိတ်တော်များ၏ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ထေ့ကြင်ကြေသည်ကို ကြည့်၍ ပြုံးမိကြလေ၏။

ကိုသံဟိတ်ကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း အိမ်အနေအထားကို ကြည့်၍ တွေးနေလေ၏။ ပြီးလျှင် ဗဟန်းဌာနအုပ်နှင့် ပုလိပ်သားများ ဖျက်၍ဝင်ထားသော တံခါးကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်လေ၏။

“တော်တော်ကိုတော်တဲ့ လက်သမားတွေ ဆောက်သွားတဲ့ တိုက်ခဲ ကိုဘခင်ရဲ့။ ဒီတိုက်ထဲကို အိမ်ရှင်တံခါးဖွင့်မပေးဘဲ ငါ့ဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ဘူးဗျို။”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“ကြွပါ လက်ဖတင်နှင့်။ အလောင်းတွေက ဒီအခန်းမှာပါ”

ဟု ဗဟန်းဌာနအုပ်က ပြောလိုက်လေရာ ကိုသံဟိတ်သည် ဌာနအုပ်၏နောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုသံဟိတ်၏ နောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြလေ၏။

ကြမ်းပြင်တွင် ပက်လက်ကြီးများလန်၍သေနေသော ယောက်ျား အလောင်း တစ်ခုနှင့် မိန်းမအလောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

မိန်းမသည် ဆံပင်နီညိုရောင်ရှိပြီး ဖြူဖွေးသောအသားအရည် ရှိလေ၏။ ပြူးထွက်နေသောမျက်လုံးများသည် အပြာရောင်ဖြစ်လေရာ ဥရောပသွေးနှင့် မြန်မာသွေးရောထားသူ ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေ၏။

ဖြူဖွေးသောအသားပေါ်တွင် အမည်းကွက်ကြီးများကိုလည်း တွေ့ရလေ ၏။ သေနေသော မိန်းမသည် စကပ်ရှည်ကြီးနှင့် အင်္ကျီလက်ပြတ်ကလေး ထတ်ထားလေရာ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် မည်သည့်ဒဏ်ရာမှ မတွေ့ရပေ။

ယောက်ျားကြီး၏အလောင်းတွင် ဒဏ်ရာနှစ်ခု တွေ့ရလေ၏။

ခေါင်းတွင် ဘယ်တက်ချိုစောင်းကြီး ဟက်တက်ကွဲနေကာ ခေါင်းအတွင်းမှ ဦးခေါင်းခွံ ဖြူဖြူကြီးကိုပင် တွေ့နေရလေတော့၏။ လည်ပင်းတွင်လည်း ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေရာ လည်ပင်းတစ်ဝက် ကျော်ကျော်

လောက်အထိ နက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ယောက်ျားအလောင်း၏ ခုပ်ရှည်မှာ မြန်မာစစ်စစ် ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်လေ၏။ ရုပ်ချောချော ဥပမိရုပ် ကောင်းကောင်း ဖြစ်လေ၏။

ကိုသံဟိတ်သည် ကြမ်းပြင်တွင် အိုင်ထွန်းနေသော သွေးများ တို့ တက်နင်းကာ မိန်းမအလောင်းအနီးတွင်ထိုင်၍ အသားပေါ်တွင်

ထင်နေသော အမည်းကွက်ကြီးများကို မှန်ဘီလူးနှင့် သေသေချာချာ ကြည့်လေ၏။ ပြီးလျှင် လက်အိတ်ကို သေသေချာချာစွပ်၍ မိန်းမ အလောင်းကို တွန်း၍မှောက်လိုက်လေ၏။ သည်တော့မှ မိန်းမအလောင်း ၏ ကျောဘက်တွင် ဓားမြှောင်နှင့် ထိုးထားသည့်ဒဏ်ရာကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

ကိုသံဟိတ်သည် ဓားဒဏ်ရာကို မှန်ဘီလူးနှင့် သေသေချာချာ ကြည့်လေ၏။ ပြီးလျှင် အနီးဝန်းကျင်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လေ၏။ ကိုသံဟိတ်ကြည့်ရှုရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ရော ပုလိပ်သားကလေးများပါ လိုက်၍ ကြည့်ကြလေ၏။ ကိုသံဟိတ်မျက်လုံးများ ရပ်တန့်သွားရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ရှိ သစ်သားထဲတွင် စိုက်ဝင် နေသော ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“အဲဒီဓားမြှောင်ကို မထိကြနဲ့။ အဲဒီဓားမှာ အဆိပ်ပါတယ်”

ဟု လှမ်း၍ပြောလိုက်လေရာ အနားတွင်ရပ်နေသော ပုလိပ်သား ကလေး နှစ်ယောက်မှာ ယောင်၍ ဖယ်ရှားသွားကြလေတော့၏။

ပြီးလျှင် ကိုသံဟိတ်သည် သွေးအိုင်ထဲတွင် ထင်နေသည့် ခြေရာကို မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်ပြန်၏။ ခြေရာမှာ သိပ်မကြီးလှဘဲ ခပ်ငယ်ငယ်သာ ဖြစ်၏။ ချောက်နေပြီဖြစ်သော သွေးကွက်များပေါ်တွင် အတိုင်းသားထင်ကျန်နေသည့် ခြေရာများမှာ ဖိနပ်စီးထားခြင်း မရှိပေ။

ကိုသံဟိတ်သည် ထိုခြေရာကို သေသေချာချာကြည့်ပြီးသော အခါတွင်မှ ယောက်ျားအလောင်းကို ကြည့်လေ၏။ ခေါင်းမှဒဏ်ရာတို့ မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် လည်ပင်းမှ တစ်ဝက်ခန့် ပြတ်နေ သော ဒဏ်ရာကို ကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးလျှင် ယောက်ျားအလောင်း၏

ခေါင်းဘက်သို့ သွားကာ ခေါင်းမှဒဏ်ရာကို သေသေချာချာ ထပ်၍
ကြည့်ပြန်၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးများ ချင်းချင်းနီနေသော ယောက်ျား
အလောင်းကိုကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုသံဟိတ် တွေးနေလေတော့၏။

ပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှထ၍ ရပ်လိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်ဘောင်တွင်
စိုက်နေသော ဓားမြှောင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လေ၏။ ဓားမြှောင်၏
အသွားတွင် တွန့်နေသောနေရာကလေး ရှိလေရာ ကိုသံဟိတ်သည်
ထိုနေရာကို မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်လေ၏။ ဓားမြှောင်၏ အသွားတစ်ဝက်ခန့်
အထိ ရွဲနေသော သွေးများကိုလည်း သေသေချာချာ ကြည့်လေ၏။

ပြီးလျှင် ဓားကို အရိုးမှ သေသေချာချာကိုင်၍ နှုတ်ယူလေ၏။
ပြီးမှ စက္ကူအိတ်ကြီးထဲသို့ သေသေချာချာ ထည့်လိုက်ကာ...

“ဒီဓားဟာ တော်တော်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ဓားပဲဗျ”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ ကိုဘခင်က မျက်မှောင်
ကြုတ်ကာ...

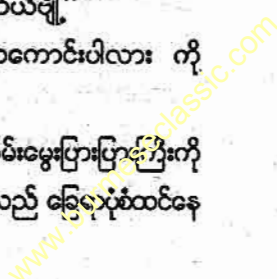
“အဆိပ်တွေ လူးထားတာကို ပြောတာလား ကိုသံဟိတ်”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကိုသံဟိတ်က...

“အဆိပ်လူးလိုက်၊ နေလှမ်းလိုက်၊ ခြောက်သွားရင် ထပ်လူး
လိုက်နဲ့ အချိန်တော်တော်ကြာအောင် အဆိပ်လူးထားတဲ့ဓားဗျ ကိုဘခင်ရဲ့။
ဒီဓားနဲ့ ထိလိုက်လို့ကတော့ ရှုရုံနဲ့ပဲ သေနိုင်တယ်ဗျ”

“အလို ... တယ်လည်းကြောက်စရာကောင်းပါလား ကို
သံဟိတ်ရဲ့”

ဟု ကိုဘခင်က ပြောလိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းမွှေးပြားပြားကြီးကို
ထက်နှင့်သပ်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကိုသံဟိတ်သည် ခြေရာပုံစံထင်နေ

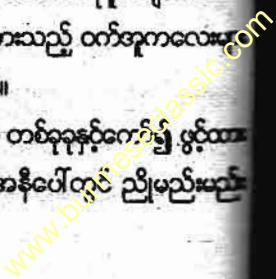
၂၂ / ခေင်းအိမ်

သော သွေးစများနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ ထိုခြေရာများသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေရာ ကိုသံဟိတ်လည်း ထိုခြေရာများအတိုင်း လိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုသံဟိတ်နောက်မှ လိုက်ကြလေ၏။

ကိုသံဟိတ်က ခြေရာများကို မှန်ဘီးလူးနှင့် သေသေချာချာ စစ်ကြည့်လေ၏။ ခြေရာများသည် မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ရောက်သွားကာ ပျောက်သွားလေ၏။ သည်တော့မှ ကိုသံဟိတ်သည် ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်ကာ မီးဆိုးခေါင်းတိုင်ကို အတွင်းမှဝင်၍ မော့ကြည့်လေ၏။

ထို့နောက်တွင် ကိုသံဟိတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေလေ၏။ ပြီးမှ မီးဖိုဆောင်၏ဘေးတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ကာ အိမ်၏ ခေါင်းရင်းဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုသံဟိတ်၏နောက်မှ လိုက်ကြပြန်လေ၏။ ကိုသံဟိတ်သည် မီးဖိုဆောင်ခေါင်းမိုးပေါ်သို့ သစ်ကိုင်းကြီး ထိုးကျနေသော သရက်ပင်ကြီး၏ ခြေရင်းသို့သွားကာ ကြည့်လေ၏။ မီးဖိုခေါင်းမိုးသို့ ထိုးကျနေသည့် သစ်ကိုင်းကြီးကို သေသေချာချာကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးနေလေ၏။ ပြီးတော့မှ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကာ အလောင်းများရှိသောအခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ပြီးလျှင် စားပွဲခုံပေါ်ရှိ သေတ္တာအနီကလေးကို မယူ၍ ကြည့်လေ၏။ ကတ္တီပါစနှင့် ဖုံးအုပ်ထားသော သေတ္တာနီကလေးသည် မျောက်လက်ကလေးနှင့် သော့ကွင်းကလေးပါ ပါရှိလေ၏။ ယခုမှ မျောက်လက်ကလေးသည် ကွေးနေကာ သေတ္တာကို စုပ်ထားသည့် ဝက်အူကလေးမှလည်း ပြုတ်ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သေတ္တာကလေး၏မျောက်လက်ကို တစ်ခုခုနှင့်ကပ်၍ ဖွင့်ထားသည်မှာ သေချာနေလေတော့၏။ ကတ္တီပါအနီပေါ်တွင် ညိုမည်းမည်း

အရောင်များ စွန်းနေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရလေ၏။ ကိုသံဟိတ်က သေတ္တာနီကလေးကို ဖွင့်၍ အတွင်းကိုကြည့်လေ၏။ ပြီးတော့မှ...

“ကိုဘခင်ရေ ဟောဒီသေတ္တာနီကလေးထဲက ပစ္စည်းအတွက် သတ်ကြတာမျိုး”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုသံဟိတ် စုံစမ်း ထောက်လှမ်းနေပုံကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်ရှုနေသော ဗဟန်းဌာနအုပ်နှင့် ပုလိပ်သားကလေးများမှာ ကိုသံဟိတ်ပြောမည့်စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြလေ၏။

“ဘာပစ္စည်းများတုံးဗျ”

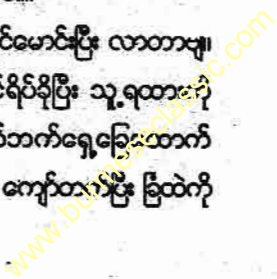
ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကိုသံဟိတ်က ပြောလေ၏။

“ဘာပစ္စည်းဆိုတာတော့ အတတ်မပြောနိုင်ဘူး ကိုထွန်းသောင် ရဲ့။ ရတနာတစ်ခုခုတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သေတ္တာအရွယ်အစားနဲ့ ယှဉ် ကြည့်ရင် သုံးလက်မပတ်လည်လောက်ရှိတဲ့ ပစ္စည်းပဲဗျ။ တန်ဖိုးရှိလို့သာ အခုလို လူသတ်ပြီး ယူတာပေါ့ဗျာ”

“အေးဗျာ... ဘာပစ္စည်းများပါလိမ့်”

ဟု ကိုဘခင်ကလည်း ဝင်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်တွင် ထိုသံဟိတ်က အောက်ပါတိုင်း ပြောပြလိုက်လေ၏။

“လူသတ်သမားက ရထားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး လာတာဗျ။ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကလေးတွေ အောက်မှာ မှောင်ရိပ်ခိုပြီး သူ့ရထားကို ရပ်ထားတယ်။ သူ့ရထားကို ဆွဲတဲ့မြင်းက ဘယ်ဘက်ရှေ့ခြေထောက် နာနေတယ်ဗျ။ လူသတ်ကောင်က ဝင်းတံတိုင်းကို ကျော်တယ်ပြီး ခြံထဲကို

ဝင်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းရင်းက သရက်ပင်ကြီးပေါ်ကို တက်တယ်။ အဲဒီကမှ မီးဖိုခေါင်းမိုးပေါ်ကို ကိုင်းကျနေတဲ့ သစ်ကိုင်းကနေ မီးဖိုခေါင်းပေါ်ကို တက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကနေ ဝင်လာတာဗျို့”

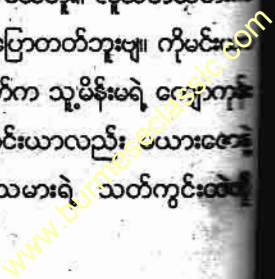
“ဗျာ... မီးခိုးခေါင်းတိုင်က ဟုတ်စ...”

“ဟုတ်တယ်... ကိုထွန်းသောင်း။ ဒီကောင်က လူကောင်သေးသေးကလေးဗျို့။ ဖိနပ်လည်း စီးမထားဘူး။ မီးဖိုခေါင်းတိုင်ထဲကနေ ကြိုးနဲ့ဆင်းတာဗျို့။ တော်တော်တော့ ပျော်ပါးသွက်လက်နေတဲ့ ကောင်ဗျို့။ အိမ်ထဲရောက်တော့ အရက်ဖိမ်ရစ်နေတဲ့ သူဌေးကိုမင်းယာနဲ့ တိုက်ကြခိုက်ကြတာပေါ့။ ကိုမင်းယာက ဟောဟိုက အဆိပ်ဓားနဲ့ တိုက်တယ်။ ဒီကောင်က ရဲတင်းနဲ့ဗျို့”

“ဗျာ... ရဲတင်း ဟုတ်စ...”

“ဟုတ်တယ်... ကိုထွန်းသောင်း။ ဒီကောင် လူသတ်တဲ့ လက်နက်က ရဲတင်းဗျို့။ ကိုမင်းယာရဲ့ ဒဏ်ရာတွေဟာ ရဲတင်းနှင့်ခုတ်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေဗျို့”

“အဲဒီမှာတင် ကိုမင်းယာရဲ့ ထုတ်ယခိန်းမဖြစ်တဲ့ ဟောနီဘိုကပြားမက အခန်းထဲကနေ အသံတွေကြားပြီး ပြေးထွက်လာပုံပဲဗျို့။ တိုက်ပွဲထဲကို သူ ဘယ်လိုပါသွားသလဲတော့ မသိဘူး။ လူသတ်သမားတွေ သူ့ကိုပဲ အကာအကွယ်ယူလိုက်သလား မပြောတတ်ဘူးဗျို့။ ကိုမင်းယာလူသတ်သမားကို အပိုင်ထိုးလိုက်တဲ့ ဓားချက်က သူ့မိန်းမရဲ့ ကျော့ကုန်းကို စိုက်ဝင်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီမှာတင် ကိုမင်းယာလည်း ငယ်မားတွေ အတင်းဝင်တိုက်ပုံ ရတယ်ဗျို့။ လူသတ်သမားရဲ့ သတ်ကွင်းထဲဗျို့”

ဝင်သွားတော့မှာပေါ့ဗျာ။ ခေါင်းကို တစ်ချက်ခုတ်ပြီးမှ လည်ပင်းကို ပိုင်းတာမျိုး။ ပြီးတော့မှ ဟောဒီသေတ္တာနီကလေးထဲက ပစ္စည်းကိုယူပြီး ဝင်လာတဲ့ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကပဲ ကြိုးနဲ့ ပြန်တက်သွားတာမျိုး။ ပြန်ထွက် သွားတဲ့ ခြေရာတွေမှာ သွေးတွေပေနေတယ်ဗျ”

“ကိုသံဟိတ်ရဲ့ တွေးလုံးတွေကတော့ လိုက်လို့မခိုနိုင်အောင် ပါပဲဗျာ။ ထိုင်ကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပဲ”

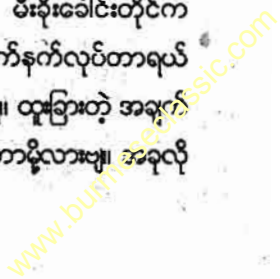
ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက ချီးမွမ်းလေရာ ကိုသံဟိတ်က ခေါင်းခါလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ကိုထွန်းသောင်းရဲ့။ အခု ကျုပ် ပြော တာက လူသတ်သမား ဘယ်လိုလာတယ်၊ ဘယ်လိုသတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်လိုပြန်သွားတယ်ဆိုတာကိုပဲ ပြောနိုင်တာလေ။ ဘယ်သူသတ်တယ် ဆိုတာ ပြောနိုင်သေးတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမယ့် လက်ဖတင်နင်ရယ်၊ ဒီလောက်အထိ တွေးနိုင်တာ ခဲ နည်းမှတ်လို့ဗျာ”

ဟု ကိုဘခင်ကလည်း ဝင်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုသံဟိတ် ...

“အင်း ... ဒီလူသတ်မှုမှာ ထူးခြားတာကလေးတွေတော့ နှိပ်နေတယ်ဗျ။ ဒီကောင်ဟာ ဖိနပ်မစီးတာရယ်၊ မီးခိုးခေါင်းတိုင်က ဝင်နိုင်အောင် သေးကွေးတာရယ်၊ ရဲတင်းကို လက်နက်လုပ်တာရယ် ဒီတွေဟာ တော်တော်ထူးခြားနေတဲ့ အချက်တွေပဲဗျ။ ထူးခြားတဲ့ အချက် ... လက်တွေ ဘာမှမတွေ့ရင်သာ ဖမ်းဖို့ခက်တတ်တာမို့လားဗျ။ အခုလို

၂၆ / ဝေဖင်းအိမ်

ထူးခြားတဲ့အချက်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလူသတ်သမားကို မိနိုင်း
လောက်တယ်လို့တော့ ပြောရမှာပေါ့ဗျာ”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောမလေ၏။ ပြီးလျှင် အနေအထားများကို
အပြိုင်သတ်စစ်ဆေးပြီးလျှင် ဗဟန်းဌာနအုပ်၊ ကိုအုန်းသင်နှင့် ဆပ်ကလေး
မောင်ကောင်းစိန်တို့ကို နှုတ်ဆက်၍ ဝင်ဒါမိယာမှ ပြန်၍ထွက်လာခဲ့လေ
တော့၏။

အခန်း (၃)

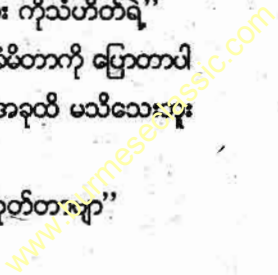
နောက်တစ်နေ့တွင် ကိုသံဟိတ်သည် အပြင်မှ ပြန်ရောက်
 ထာလျှင်လာချင်းမှာပင် ဆိုဖာခုံကြီးပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချ
 သိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း အလိုက်သိစွာပင် ရေအေးကလေး
 အစ်ဖန်ခွက်ကို ခပ်၍တိုက်လိုက်လေ၏။ ကိုသံဟိတ်သည် ဘာကိုမှ
 ပြောနိုင်သေးဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုသာ အားရပါးရ ဖွာရှိုက်လေ၏။
 အတန်းကြာတော့မှ...

“ဝင်ဒါမိယာက လူသတ်မှုရဲ့ တရားခံကိုတော့ ခြေရာခံမိပါပြီ
 ဘယ်”

“အလို... တယ်လည်း မြန်တာကလား ကိုသံဟိတ်ရဲ့”

“ဟာ... ကျုပ်ပြောတာက ခြေကြောင်းခံမိတာကို ပြောတာပါ
 ဆင်တော့အုပ်ရဲ့။ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတော့ အခုထိ မသိသေးဘူး
 ဘယ်”

“ဟာ... ဒါလည်း လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာနဲ့”

၂၀ / ခေင်းအိမ်

“နို့... နေပါဦး ကိုသံဟိတ်ရဲ့ ဘယ်လိုများ ခြေကြောင်းခံမိတာလဲဗျ”

“ဒီလိုမောင်တောအုပ်ရဲ့ လူသတ်သမားဟာ ဖိနပ်မစီးတာကို တွေ့ရတော့ တော်တော်ကလေး ထူးခြားနေတယ်ကိုကွယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှ ကင်းဘတ်ဖိနပ်ကလေးဖြစ်ဖြစ် စီးပြီးလုပ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါမှ ကိုယ့်ခြေရာ မကျန်ခဲ့မှာပေါ့။ အခုတော့ ဒီလူသတ်သမားဟာ ဖိနပ် စီးမထားဘူးဆိုတော့ ဖိနပ် စီးလေ့စီးထမရှိတဲ့ လူမျိုးမို့လို့ပေါ့ကွယ်”

“ဖိနပ်စီးလေ့မရှိတာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဗျ”

“အိမ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ လက်သမားတွေ၊ ပြီးတော့ မြစ်ရိုးမှာ လှေနဲ့ သွားလာလုပ်နေတဲ့ လှေထိုးသားတွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ သွားလာလုပ်ကိုင်တဲ့ သူတွေပေါ့”

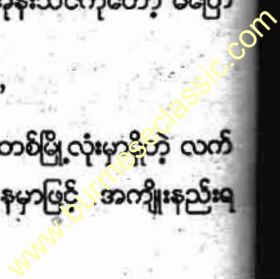
“ဪ... ဟုတ်သားပဲဗျ။ အဲဒီလူတွေက ဖိနပ်မှ စီးလေ့ မရှိကြတာ”

“ဒါပေမယ့် ဒီလူက ခေါင်မိုးပေါ်ကို သရက်ပင်ကတစ်ဆင့် တက်တယ်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကို အဖုံးဖွင့်ပြီး ဝင်တယ်။ ပြီးတော့ လူသတ် လက်နက်ကို ရဲတင်းသုံးတပ်အင်တော့ လူသတ်သမားဟာ လှေထိုးသား တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွယ်။ လက်သမားပဲ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

“အို... ဒီအကြောင်းကို အိုင်ပီကိုအုန်းသင်ကိုတော့ မပြော လိုက်နဲ့ ကိုသံဟိတ်ရေ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး မောင်တောအုပ်ရဲ့”

“ဟာ... ကိုသံဟိတ်ရယ်၊ ရန်ကုန်တစ်ပြိုင်လုံးမှာရှိတဲ့ လက် သမားတွေကို အကုန်ဖမ်းပြီး ရိုက်ပုတ်စစ်နေမှာဖြင့် အကျိုးနည်းရ

နည်ရဲ့ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သောအခါ ကိုသံဟိတ်က ပြုံးလိုက် ငြိလျှင်...

“မောင်တောအုပ်ပြောတာလည်း ဟုတ်သားကွယံ။ အခု လောက်ဆိုရင် မင်းယာထရိတ်ဒင်းကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတွေ တော်တော် များများကို ဖမ်းပြီးလောက်ပြီထင်တယ်”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် လှေကားမှ တက်လာ သော ‘တကွပ်ကွပ်’ နှင့် ခြေသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“အလို ... ဟစ်တလာကြီး ရောက်လာပြန်ပါရောလား မောင်တောအုပ်ရေ”

ဟု ခြေသံကို တစ်ချက်နားထောင်ရုံနှင့် မည်သူဆိုသည်ကို အတတ်ပြောနိုင်သော ကိုသံဟိတ်သည် ကျွန်ုပ်အား တံခါးဖွင့်ခိုင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ခပ်သုတ်သုတ်သွားကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရလေ၏။

“ဝတ်အာဖတာနူး ကိုဘခင်”

ဟု ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဆက်လိုက်လေရာ...

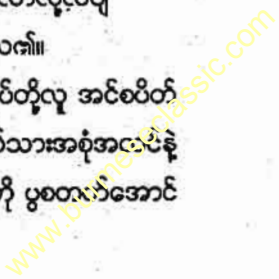
“ဝတ်အာဖတာနူး ကိုတောအုပ်”

ဟု ကိုဘခင်ကလည်း ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ကြွပါ ကိုဘခင်... ကြွပါ။ ဘာများထူးလာလို့လဲဗျ”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ခရီးဦးကြိုပြု၍ မေးလေ၏။

“ထူးပါတီလား လက်ဖတင်နိုင်ရယ်။ ကျုပ်တို့လူ အင်စပိတ် သော် ကိုအုန်းသင်တစ်ယောက်တော့ တပည့်လက်သားအစုံအလင်နဲ့ ယာထရိတ်ဒင်းကုမ္ပဏီက စာရွက်စာတမ်းတွေကို ပွစတယ်အောင်

ရှာပြီး ဖမ်းတဲ့လူတွေ ဖမ်းလာလောက်ရောပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ စီအိုင်ဒီထဲမှာ စာရေးတွေ စာရေးမတွေ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲသာ မပြောတတ်တာမျိုး”

ဟု ကိုဘခင်က သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွေးပြားပြားကြီးကို လက်နှင့် သပ်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသံဟိတ်လည်း ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ရယ်၍သာနေကြရလေ၏။

“ကိုဘခင်လာတာနဲ့ အတော်ပဲဗျာ။ ကားရောပါရဲ့လား”

ဟု ကိုသံဟိတ်က မေးလိုက်လေရာ ကိုဘခင်က ခေါင်းညှိတ် ပြလိုက်ကာ...

“ပါ... ပါတယ် ကိုသံဟိတ်ရဲ့။ ကိုသံဟိတ် ဘယ်များ သွားချင် လို့တုံး”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကိုသံဟိတ်က...

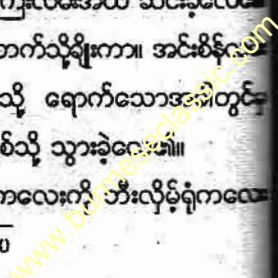
“ကပ္ပလီကွက်သစ်ထဲကို သွားချင်လို့ဗျို့”

ဟု ပြောလေရာ ကိုဘခင်က...

“ဒါဆိုလည်း သွားကြစို့လေ”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသံဟိတ်လည်း အဝတ်အစားလဲကာ အောက်သို့ဆင်း၍ ကိုဘခင်၏ ကားကလေးထဲသို့ ဝင်ကြလေ၏။ ကိုဘခင်လည်း ကားကလေးကို စက်နှိုးကာ ဒါလဟိုဒီလင်း (ဟောဗန္ဓုလလင်း)အတိုင်း မောင်း၍ ဘုန်းကြီးလမ်းအထိ ဆင်းခဲ့လေ၏။ ဘုန်းကြီးလမ်းကို ရောက်သောအခါမှ ညာဘက်သို့ချိုးကာ။ အင်းစိန်လမ်း အတိုင်း ထောင်တက်ခဲ့ကာ မြေနီကုန်းသို့ ရောက်သောအခါတွင် ညာဘက်သို့ ချိုးပြီးလျှင် ကပ္ပလီကွက်သစ်သို့ သွားခဲ့လေ၏။

ကိုဘခင်က သူ၏ ဆီဒင်ကားကလေးကို ဘီးလှိုင့်ရုံကလေး

ဆောင်း၍ လမ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ကပ္ပလီကွက်သစ်မှာ ဆိမ်ခြေ သိပ်မများလှသဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေရန်ကိစ္စမှာ နားစွာမခဲယဉ်းလှပေ။ သို့သော် ကိုသံဟိတ်သည် ဤအရပ်သို့လာ၍ ဆည်သူ့ကို ရှာဖွေမှန်းလည်း ကျွန်ုပ်တို့ မသိရပေ။

“ကိုဘခင်ရေ အဲဒီရှေ့က ကာကာဆိုင်ကလေးနားမှာ ကား ခဏရပ်လိုက်ဗျာ။ မောင်တောအုပ်က အောက်ဆင်းပြီး ကာကာဆိုင်ပိုင်ရှင် ကို လက်သမားဖိုးစီ ဘယ်မှာနေသလဲလို့ မေးလိုက်ပါကွယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း ကိုခင်ကားရပ်ပေးလိုက်သည်နှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကာ လမ်းဘေး၌ တဲထိုး၍ရောင်းနေသော ကာကာဆိုင် ကလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။

“ဘာများအလိုရှိပါသလဲ ဘရားဆပ်”

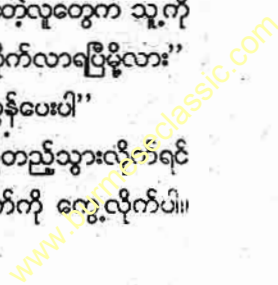
ဟု ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသော ဗိုက်ခွဲခွဲကုလားကြီးက ကျွန်ုပ်ကို လှမ်း၍မေးလေ၏။

“ဪ... ဒီအနီးအနားမှာ လက်သမားလုပ်တဲ့ ဖိုးစီ နေသလားလို့”

“ဖိုးစီလား နေပါတယ်... နေပါတယ်။ လက်သမား အားကြီး ဆော်တယ်။ ဒါပေမယ့် အားကြီးပျင်းတဲ့လူ။ အလုပ်မှန်မှန်မသွားဘဲ ဆိမ်မှာချည်း အိပ်အိပ်နေလို့ သူ့ကို အလုပ်အပ်ထားတဲ့လူတွေက သူ့ကို ဘာလားခေါ်ရတယ်။ အခုလည်း ဘရားဆပ်တို့ လိုက်လာပြီမို့လား”

“အေးကွာ... အဲဒီဖိုးစီအိမ်ကို လမ်းညွှန်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘရားဆပ်။ ဟောဒီတည့်တည့်သွားလို့တိရင် ဆင်းကလေးတစ်လမ်း တွေ့လိမ့်မယ်။ ဘယ်ဘက်ကို တွေ့လိုက်ပါ။

၃၂- / ဝေဒ်းအိမ်

ထိပ်ဆုံးကအိမ်ဟာ ဖိုးစီအိမ်ပါပဲ”

“ကောင်းပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၍ ကျွန်ုပ်က ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့လေ၏။
ကာကာဆိုင်မှ ဗိုက်ရွဲဆရာ၏ လမ်းညွှန်သောအသံကို ကိုဘခင်ရာ
ကိုသံဟိတ်ပါ ကြားကြရလေရာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ပြန်ပြောရန် မလိုတော့
ပေ။

ကားကလေးကို ကိုဘခင်က ဆက်၍မောင်းလာလေရာ လမ်း
ကလေး တစ်လမ်းသို့ ရောက်လာလေ၏။ ကိုဘခင်က သူ၏ ဆီဒင်ကား
အနိကလေးကို ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်သောခါ ခပ်ယိုင်ယိုင်
ဖြစ်နေသော သစ်သားအိမ်ကလေးတစ်လုံး၏ ရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

“ဒီအိမ်ပဲဖြစ်မယ်ဗျို့။ ဖိုးစီက စောစောက ကာကာဆိုင်ပိုင်ရှင်
ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ ပညာကောင်းပေမယ့် အားကြီးပျင်းတဲ့ကောင်၊ ဒီတော့
ကြီးပွားသင့်သလောက် မကြီးပွားတော့ဘူးပေါ့လေ”

ကားစက်သပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကိုသံဟိတ်က ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်သွား
လေတော့၏။

“ဟေ့... ဖိုးစီ... ဖိုးစီရှိသလား”

ဟု မေးလိုက်လေရာ ထဘီရင်လျားထားသော မိန်းမ တစ်
ယောက် နို့ဖိုအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို ခါးထစ်ခွင်ရင်း ထွက်ကြည့်
လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်ရှင်။ ကိုဖိုးစီ အိပ်နေပပါတယ်”

“ဖိုးစီကို ခဏနှိုးပေးပါဗျာ။ သူ့ကို ပိုက်ဆံပေးဖို့ လာတာပါ”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ ထဘီရင်လျားနင်း

မိန်းမလည်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အိပ်မှုနံရံမှား နှင့် ထလာသောလူတစ်ယောက်သည် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာလေ၏။

“ဟာ... ဆရာပါလား။ လာပါဆရာ... လာပါ”

ဟို ကိုသံဟိတ်ကို ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ သည်တော့မှ ကိုသံဟိတ်နှင့် ထက်သမားဖိုစီသည် ရင်းနှီးနေသူများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဘခင်က ခိုင်မိလေ၏။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ချထားသော ကုလားထိုင်များပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်မိကြချိန်တွင် ကိုသံဟိတ်က စတင်၍...

“ဖိုးစီ ဟိုဘက်က ဝင်ဒါမိယာက နှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်မှု အကြောင်း မင်း ကြားပြီးပြီလားကွ”

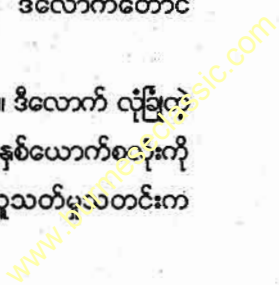
“ဟာ... ကြားပါသော်ကော ဆရာရယ်။ အောင်မလေး... ကြားရုံနဲ့တောင် ရင်တွေပန်တွေ တုန်လိုက်တာဗျာ”

ဟု ပြောရင်း ဖိုးစီဆိုသူက သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်ဘုတ်သိုက် ကြီးကို တပျင်းပျင်းကုတ်လေ၏။ ပြီးလျှင် သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွှေး ကုတ် ဘုတ်ကြီးကို လက်နှင့်သပ်၍...

“မကြားစရာလည်း မရှိဘူးလေ ဆရာရဲ့။ စမ်းချောင်းဘက် သွားလည်း ဒီသတင်းပဲ။ ဗဟန်းဘက်သွားလည်း ဒီသတင်းပဲ လူတွေ ခြောက်နေကြတာကလား ဆရာရဲ့”

“ဪ... လူတွေက ဒီသတင်းကို ဒီလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားနေကြသလားကွ”

“ဟာ... စိတ်ဝင်စားပါပြီလား ဆရာရယ်။ ဒီလောက် လုံခြုံတဲ့ နေရာထဲကို တံခါးမပွင့်ဘဲ ဝင်နိုင်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို ဆော်ရက်စက်စက် သတ်သွားတာဆိုတော့ ဒီလူသတ်မှုလည်းက

အုတ်အော်သောင်းနှင့် ဖြစ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ တချို့လူတွေကြတော့လည်း ချွဲကားပြောကြတာပေါ့ဗျာ။ လူသတ်သမားကပဲ ရှိန်းပြီးသလိုလို တိုက်ထဲကို ကိုယ်ပျောက်ပြီး ရောက်လာသလိုလိုတွေ ချွဲကားပြောကြတာတွေလည်း ကြားရတယ် ဆရာရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ဒါမျိုးကို မယုံပါဘူးဗျာ”

“အင်း... ဖိုးစီက ဘယ်ဆိုးလို့တုံးကွ။ လူတွေက မဆင်ခြင်ဘဲ ရမ်းသမ်းယုံနေကြတဲ့ အချိန်မှာ မင်းက ဆင်ခြင်ပြီးမှ ယုံတတ်တယ် ရှိတော့ မဆိုးပါဘူးကွယ်”

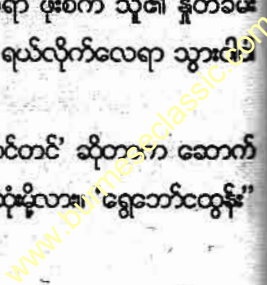
“ဟုတ်ကဲ့... ဒါထက်ဆရာတို့ ကျွန်တော့်ဆီလာတာက ကိစ္စများရှိလို့လဲဗျ”

ဟု ဖိုးစီက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကိုသံဟိတ်က တစ်ခုခုကို ချဉ်ချိန်နေကာ စကားလုံးကို စဉ်းစားပြီးမှ ပြောလေ၏။

“ဒီလိုဖိုးစီရဲ့ မင်းတို့ ဒီရန်ကုန်က လက်သမားဆရာတွေထဲမှာ သူ့ဂုဏ်ပုဒ်ကလေးတွေနဲ့ သူ ရှိကြတယ်လို့ ငါ သိတယ်ကွ။ ဥပမာ မင်းဆိုရင် ‘စရွေးဖိုးစီ’ လို့ ခေါ်ကြတယ်ကွာ။ မင်းက အတွင်းပိုင်း အနုစိတ်ကိုင်တဲ့နေရာမှာ စရွေးသိပ်နိုင်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ စရွေးပိုင်လွန်းလို့ မင်းကို ‘စရွေးဖိုးစီ’ လို့တောင် ခေါ်ရတယ်မို့လား”

ဟု ကိုသံဟိတ်က မေးလိုက်လေရာ ဖိုးစီက သူ၏ နှုတ်ခမ်း မွေးကုတ်ကုတ်ကြီးများကို ကားသွားအောင် ရယ်လိုက်လေရာ သွားငါးကြီးများပင် ပေါ်သွားလေ၏။

“အေး... အဲဒီလိုပဲ ‘ဆောက်မောင်တင်’ ဆိုတာက ဆောက်ရှက်၊ ဆောက်ထွင်းလုပ်တဲ့နေရာမှာ အတော်ဆုံးမို့လား။ ‘ရွှေဘော်ငွေထွန်း’

“ရင် ရွှေဘော်ထိုးတဲ့နေရာမှာ သိပ်တော်တယ်လေ။ အဲဒီလိုမျိုးပေါ့ကွာ။
သံတံဆိပ်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူ့အတော်ဆုံးလဲကွ”

“ဟာ... ဆရာကတော့ တကယ့်ကို လူတော်ပဲဗျာ။ ကျွန်တော်
ထို့လက်သမားလောကကို တော်တော်ကို နှိနှိုင်းစစ်စစ် သိထားပေတာပဲ”

ဟု ဖိုးစိက ပြောလိုက်ရင်း စဉ်းစားလိုက်ကာ...

“သံပိုက်ဆိုတဲ့ကောင်ပေါ့ ဆရာ။ သံကို တည်ပြီးရင် တူနဲ့
ထွက်တဲ့နေရာမှာ နောက်ပြန်ရိုက်သွင်းရင်တောင် သံမကောက်အောင်
ခိုက်နိုင်တဲ့ကောင် ဆရာရဲ့”

“ဪ... မင်းတို့ လူတော်တွေပါလားကွ။ စရွေးဖိုးစိရဲ့”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ချီးမွမ်းလေရာ ဖိုးစိက ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ပြီးလျှင်

“ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာဆိုသလိုပေါ့ ဆရာရယ်”

“နေပါဦးဖိုးစိရဲ့ မင်းတို့လက်သမားဆရာလောကမှာ စရွေး
ရွှေဘော်ငထွန်း၊ ဆောက်ငတင်၊ သံပိုက်ဆိုတဲ့ လူတော်တွေ
နဲ့သလို ရဲတင်းခုတ်တာ ကျွမ်းကျင်တဲ့လူကော မရှိဘူးလားကွယ့်”

ဟု ကိုသံဟိတ်က မေးလိုက်လေရာ ဖိုးစိက သူ၏ ခေါင်း

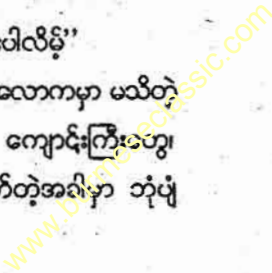
ဘုတ်သိုက်ကြီးကို တပျင်းပျင်းကုတ်လိုက်ပြီးမှ...

“ရှိပါပြီလား ဆရာရယ်။ သူကမှ တကယ့်ဆရာဗျာ။ တကယ့်

ထက်သမားဆရာ အကျော်အမော်”

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“ရွှေရဲတင်းမောင်အုတ်စိဆိုရင် လက်သမားလောကမှာ မသိတဲ့
သူ မရှိဘူးဗျာ။ သူ့အဖေက ဘုံပျံဦးမိုးသီးလေဗျာ။ ကျောင်းကြီးတွေ၊
ဘုရားတန်းဆောင်းတွေ၊ ဘုံအဆင့်ဆင့်နဲ့ ဆောက်တဲ့အင်္ဂါမှာ ဘုံပျံ

၃၆ / ဝေဇ်အိမ်

ဦးမိုးသီးကို အပ်ကြရတာချည်းပဲဗျ။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးဦးမိုးသီးကတော့ ဆုံးသွားပါပြီလေ။ နှမြောဖို့ အားကြီးကောင်းတာ ဆရာရဲ့။ ဒီလို ဆရာကြီးတွေသေရင် ကျွန်တော်တော့ သိပ်နှမြောတာဗျာ”

“အေးပါ... ဖိုးစိရဲ့။ မင်းကတော့ လူ့တန်ဖိုးကို အတော်သိတဲ့ လူပဲ။ နို့... အဲဒီဆရာကြီး ဘုံပဲဦးမိုးသီးက ဘာရောဂါနဲ့ဆုံးတာလဲကွယ်”

“ဟာ... ဆရာရယ်၊ ဘာရောဂါနဲ့မှ မဟုတ်ဘူး။ ပိုးထိပြီး ဆုံးတာ။ လိုက်ပို့လိုက်ကြတဲ့ လက်သမားတွေဆိုတာ မနည်းပါဘူးဗျာ။ လူစုံတက်စုံပါပဲ။ ဆရာကြီးထိတဲ့ပိုးက အဆိပ်တော်တော်ပြင်းပုံ ရတယ်ဗျို့။ သင်္ချိုင်းရောက်လို့ ခေါင်းဖွင့်ကြည့်ကြတော့ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းပြာနေ တော့တာပါပဲဗျာ”

“အလို... ဒီလောက်တောင် ပြင်းတဲ့အဆိပ်ပဲ။ ဘာမြေ့များ ကိုက်တာပါလိမ့်ကွယ်”

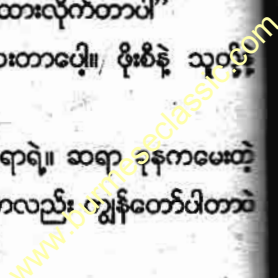
“အဲဒါတော့ အတိအကျမသိဘူး ဆရာရဲ့။ ညဘက်ခြံထဲကို လမ်းဆင်းလောက်တုံး ပိုးထိသွားတာလို့ ပြောတာပဲ”

“ဪ... နှမြောစရာပေါ့ကွယ်။ ဆရာကြီးဆုံးတော့ သူ့သား က အလုပ်တွေကို ဆက်ပြီး ဦးစီးနိုင်ရဲ့လား”

“ဟာ... စီးနိုင်ပါပြီလားဗျာ။ ကိုအုတ်စိကလည်း လူတော်ပဲ။ သူ့အဖေဆီက ပညာအမွေတွေအားလုံး ရထားလိုက်တာပါ”

“ဪ... ဒီလိုဖြင့် တော်သေးတာပေါ့။ ဖိုးစိနဲ့ သူတို့ တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ဖူးသေးလား”

“မကြာမကြာ တွဲဖူးတာပေါ့ ဆရာရဲ့။ ဆရာ ခုနကမေးတဲ့ ဝင်ဒါမီယာက တိုက်ကလေး ဆောက်တုံးကလည်း ကျွန်တော်ပါတာပဲ

ဆရာရဲ့။ အဲဒီတိုက်ကလေးထဲမှာ နံရံကပ်လုပ်ထားတဲ့ ဗီဂိုတွေ၊ ခန်းသီးတွေ၊ အခန်းတွေအားလုံး ကျွန်တော့်လက်ရာတွေပေါ့ ဆရာ။ သူဌေး ဦးမင်းယာက သူ့ရဲ့တတ်ယမိန်းမ စိတ်တိုင်းကျအောင် ဆောက်ပေးထားတာပျ။ ဒီအိမ်ထဲကို ဝင်နိုင်တဲ့ လူသတ်သမားကိုလည်း ကျွန်တော် အံ့သြပါရဲ့ဗျာ။ သူ ဒီအထဲရောက်အောင် ဘယ်လိုများ ဝင်သလဲဆိုတာ တွေးကိုမတွေးတတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဆောက်ခဲ့တဲ့အိမ်ပဲ ဆရာရယ် ဘယ်လောက် လုံခြုံအပ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အသိဆုံးပေါ့။ သူဌေး ဦးမင်းယာက ဆရာကြီးဦးမိုးသီးနဲ့ မောင်အုတ်စိတို့သားအဖကို သေသေချာချာကို ရွေးပြီးမှ အပ်တာဗျ”

“ဪ... အဲဒီတိုက်ကို ဆရာဦးမိုးသီးတို့သားအဖ ဆောက်တာပေါ့”

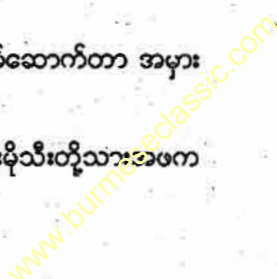
“ဟုတ်တယ်လေ ဆရာရဲ့။ အဲဒီတိုက်ဆောက်ပြီး ငါးလလောက် အကြာမှာ ဆရာဦးမိုးသီး ဆုံးတာလေ။ အခုတစ်ခါ အိမ်ရှင်လင်မယား လူသတ်ခံရပြန်ပြီဆိုတော့ ဒီအိမ် ခိုက်များ ခိုက်သလားလို့တောင် ကျွန်တော်တွေးနေတာ ဆရာရဲ့”

“ဟာ... အဲဒီလိုမျိုးတွေ တကယ်ကော ရှိလို့လား ဖိုးစီရဲ့”

ဟု ကိုသံဟိတ်က မေးလိုက်လေရာ ဖိုးစီက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်လိုက်ကာ...

“ဟာ... ရှိပါပြီလား ဆရာရယ်။ အိမ်ဆောက်တာ အမှားအယွင်းရှိရင် ခိုက်တာပေါ့ဗျာ”

“ဒါထက် အဲဒီလက်သမားဆရာ ဦးမိုးသီးတို့သားအဖက ဘယ်မှာနေတာတုံး ဖိုးစီရဲ့”

၃၈ / ဇောင်းအိမ်

“ဗဟန်းမှာ ဆရာရဲ့။ ဖအေရောသားရော အိမ်ထောင်မရှိကြဘူးလေ။ ဦးမိုးသီးကလည်း လူပျိုကြီးပဲ ဆရာရဲ့။ ကိုအုတ်စိကို မွေးစားတာ”

“ဪ... ဒီလိုလား။ ဒါဆိုတော့ တစ်အိမ်ထဲနေကြတာပေါ့လေ”

ဟု ကိုသံဟိတ်ကပြောရင်း ဦးမိုးသီး၏အိမ်ကို လမ်းညွှန်ခိုင်းလေ၏။ ဖိုးစိကလည်း ကိုသံဟိတ်ကို သေသေချာချာ လမ်းညွှန်လေ၏။ ကိုသံဟိတ်သည် အိမ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်ကာ...

“ကဲ... ဖိုးစိ ငါ့ကို အခုလို သေသေချာချာ ပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ။ ငွေနှစ်ဆယ် ကလေးမုန့်ဖိုးပေါ့ကွာ”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ဖိုးစိကို ငွေနှစ်ဆယ်ပေး၍ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။ ပြန်ကာနီးတွင် ဖိုးစိက...

“ဆရာတို့ ကိုအုတ်စိနဲ့ အိမ်တွေဘာတွေဆောက်ရင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခေါ်ကြပါ။ အတွင်းပိုင်းအချောကိုင်ဖို့ကတော့ ကျွန်တော် အားလုံးတာဝန်ယူတယ်ဗျာ”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေရာ ကိုသံဟိတ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ...

“အေးပါ ဖိုးစိရာ၊ မင်းလည်း ပါရမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ဟစ်တလားဘခင်ဟုခေါ်သော အင်စပိတ်တော် ကိုဘခင်ကြီးက ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ ခွီးခွီးခွီးနှင့် ရယ်လေတော့၏။

အခန်း (၄)

မြင်းနက်ကြီးဆွဲသည့် ရထားတစ်စီးသည် ဗဟန်းမှ လက်သမား ဆရာကြီးဦးမိုးသီး၏ ခြံဝင်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်လေ၏။ ရထားရပ်ပြီးသောအခါ ရထားသမားက ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာကာ ရထားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလေ၏။ ပြီးလျှင် သေတ္တာတစ်လုံးကို လှမ်းယူလိုက်လေ၏။ ရထားပေါ်မှ မျက်မှန်ဝိုင်းဝိုင်းကြီး တပ်ထားသော နှုတ်ခမ်းမွှေးပြားပြားကြီးနှင့် လွန်စွာဥပဓိရုပ်ကောင်းသော လူတစ်ယောက် ဣန္ဒြေရရနှင့် ဆင်းလာလေ၏။ မီးခိုးရောင်သတ္တလပ်ဘောင်းဘီနှင့် ရုပ်အင်္ကျီအဖြူကို တျာကျနန ဝတ်ထားပြီးလျှင် အပေါ်မှ ဘလေဇာကုတ် မီးခိုးရောင်ကို ဝတ်ထားကာ ဖိနပ်ကိုလည်း ဖိတ်ဖိတ်တောက်အောင် တိုက်ထားလေရာ မြင်ရုံနှင့်ပင် ယညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိသာနေလေတော့၏။

ရထားသမားမှာ ဂျာစီအင်္ကျီ အဖြူပွပွကြီးကို ဝတ်ထားကာ နှုတ်ခမ်းမွှေးကုတ်ကုတ်နှင့် ဆီနွယ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ခေါင်းတွင်လည်း ပိတ်ဖြူ

ခေါင်းပေါင်းကို ပေါင်းထားသည့်အပြင် ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသူကို လွန်စွာရိုက်နှိုးသောအသွင်ကို ဆောင်လျက် ဆက်ဆံနေသည်ဖြစ်ရာ အိမ်ရထားမောင်းသူမှန်း သိသာနေလေ၏။

“ဟာ... ဆရာကြီး ကြွလာပါလား။ ကြွပါဆရာ... ကြွပါ။ ဆရာကိုအုတ်စိကတော့ ခရီးသွားနေတယ် ခင်ဗျာ”

ဟု အိမ်ထဲမှလူက ဆီးကြို၍ ပြောလေ၏။

“ရတယ် မောင်ဘမောင်ရတယ်။ ဪ... မောင်ဘမောင် ဟုတ်ရဲ့လား။ မောင်ညွန့်များလား”

“ကျွန်တော် ဘမောင်ပါ ဆရာကြီး။ ကိုညွန့်က ကိုအုတ်စိနဲ့ လိုက်သွားတယ်ခင်ဗျ။ အိမ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ် ဆရာကြီးရဲ့”

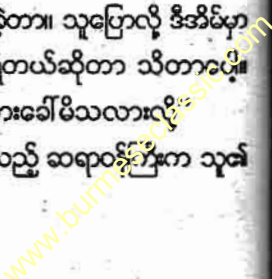
“ဪ... ဪ... ဖြစ်ပါတယ်... ဖြစ်ပါတယ်။ မြင်း အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ မောင်ဘမောင်”

ဟု ဆရာကြီးဆိုသူက မေးလေ၏။

“ခြေထောက်တစ်ဖက်က သိပ်မထောက်နိုင်ဘူး ဆရာကြီးရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း တတ်သလောက် မှတ်သလောက်တော့ စီးပေးတာပဲ ဆရာကြီးရဲ့။ မရဘူး။ ဒါနဲ့ စိုးရိမ်ပြီးတော့ အသိတစ်ယောက်ကို ဆရာကြီး ပင့်ခိုင်းလိုက်တာပါ”

“အင်း... အဲဒါကြောင့် ကျုပ်လာခဲ့တာ။ သူပြောလို့ ဒီအိမ်မှာ ကိုအုတ်စိတို့၊ ကိုညွန့်တို့၊ ကိုဘမောင်တို့ ရှိတယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့။ ခုနက အဲဒါကြောင့်မေးတာ။ နာမည်များ မှားခေါ်မိသလားလို့”

အသက်ကြီးနေပြီဖြစ်သော မြင်းကုသည့် ဆရာဝန်ကြီးက သူ၏ မျက်မှန်ကို မတင်လိုက်ကာ...

“ကဲ... ကဲ... မောင်ဘမောင်၊ မြင်းကို ပြပါဦး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဘမောင်က မြင်းထားသောနေရာကို ခို့ပေးလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက ခြေတစ်ဖက်မြှောက်ထားသော မြင်းကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်လေ၏။ ခဏကြာလျှင်...

“အကျိတ်ပေါက်နေတာပဲ မောင်ဘမောင်ရဲ့။ ခွဲထုတ်မှ ရမယ်။ တိစ္ဆာပိုပါဘူး။ ကျုပ် ခွဲပေးခဲ့ပါမယ်”

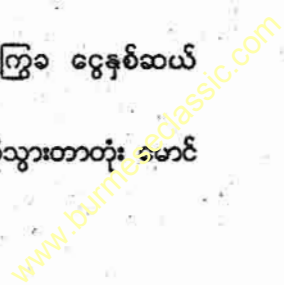
“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာများလိုသေးလဲ ခင်ဗျာ”

“တခြားမလိုပါဘူး။ မြင်းကိုသာ နည်းနည်း ဝိုင်းထိန်းပေးပါ။ ဟေ့... ဘနာဂျီ ဒီကိုလာစမ်း။ မြင်းကို ခွဲရမယ်။ မကြာပါဘူး။ နည်းနည်းထိန်းပေးစမ်း”

ဟု သူ၏ရထားသမားကို လှမ်းပြောလိုက်သောအခါ ပုဆိုးတွက်တုံးကြီး ဝတ်ထားသည့် ဘနာဂျီဆိုသူ ရထားသမားက ကဗျာကယာ ရောက်လာကာ မြင်းကို ထိန်းပေးလေ၏။ ကိုဘမောင်ကလည်း မြင်းကို ထိန်းထားလေ၏။ မြင်းဆရာဝန်ကြီးက ခွဲစိပ်သော ကိရိယာများကို သူ၏ ဆေးသတ္တာကြီးထဲမှ ထုတ်ယူကာ မြင်း၏ ဘယ်ဘက်ရှေ့ခြေထောက်မှ အကျိတ်ကို ခွဲထုတ်ရန် စီစဉ်လေ၏။ နောက်ထပ်နှစ်မိနစ် အကြာတွင် ခွဲစိတ်မှု ပြီးသွားပြီဖြစ်ရာ မြင်းကို ဆေးသေသေချာချာ ထည့်၍ ပတ်တီးစည်းပေးလေ၏။ ပြီးလျှင် မြင်းကို ထည့်ပေးရန် ဆေးပုလင်းပေးလေ၏။

ကိုဘမောင်ဆိုသူက ဆေးဖိုးနှင့်ခြေကြွေ ငွေနှစ်ဆယ် တန်တော့လေ၏။

“ကိုအုတ်စိတို့၊ ကိုညွန့်တို့က ဘယ်ကိုသွားတာတုံး မောင်ဘမောင်ရဲ့”

၄၂ / ခေဇ်အိမ်

“ကျွန်ထီးရိုးကို ဘုရားပူးသွားတာပါ ဆရာကြီး မနက်ဖြန်ဆို ပြန်ရောက်မှာပါ”

“ဪ... အေး... အေး... ကိုအုတ်စိပြန်လာရင်သာ ပြောလိုက်ပါ။ မြင်းအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့လို့ တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင် လုံးလုံးကောင်းသွားမှာပါလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး။ အခုလိုလာပြီး ကုသပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟု ကိုဘမောင်က ပြောလေ၏ ဆရာကြီး၏တပည့် ဘနာရီ ဆိုသူက ဆေးသတ္တာကိုသယ်၍ ရှေ့ကသွားလေ၏။ မြင်းဆရာဝန်ကြီးက ကိုဘမောင်တို့၏ ရထားလုံးကို သေသေချာချာရပ်၍ ကြည့်လေ၏။

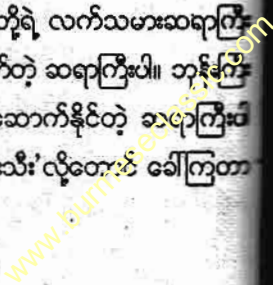
“အင်း... ဒီရထားလုံးက ကောင်းသားပဲ။ လက်ရာလည်း မြောက်တယ် မောင်ဘမောင်ရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။ ဒါ သွားလေသူ ဆရာကြီးဦးမိုးသီးရဲ့ လက်ရာပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ကိုဘမောင်က ပြောလေရာ ဆရာဝန်ကြီးက သူ၏ မျက်မှန် ဝိုင်းဝိုင်းကြီးကို မတင်လိုက်ရင်းမှ...

“ဦးမိုးသီးဆိုတာ ဘယ်သူတုံး မောင်ဘမောင်ရဲ့”

“ဪ... ဒီအိမ်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်သမားဆရာကြီး ပါ ခင်ဗျာ။ လက်သမားပညာမှာ အလွန်တော်တဲ့ ဆရာကြီးပါ။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းတွေကို လက်ရာမြောက်အောင် ဆောက်နိုင်တဲ့ ဆရာကြီးပါ ခင်ဗျာ။ တချို့ကဆိုရင် ဆရာကြီးကို ‘ဘုံပျံမိုးသီး’ လို့တောင် ခေါ်ကြတာ ခင်ဗျာ”

“ဪ... ဪ... ဆုံးသွားတာ ကြာပြီလားကွယ်”

“မကြာသေးပါဘူး ခင်ဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနှစ်လ၊ ရှစ်လကမှ ဆုံးသွားတာပါ”

“အလို... ဘာရောဂါများပါလိမ့်ကွယ်”

“ပိုးထိတာလို့ ပြောတာပဲဗျာ။ ညဘက်ကြီး အပြင်က ပြန်လာ ပြီး မြေဆိပ်တွေတက်ပြီး သေတာပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က သူ့တပည့် တွေပါ။ ကိုအုတ်စီဆိုတာက သူ့သားပါ”

“သူ့သားမယားတွေကကောကွယ်”

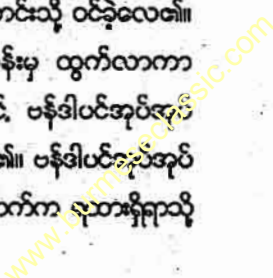
“ကျွန်တော်ထို့ဆရာကြီးက လူပျိုကြီးခင်ဗျာ။ ကိုအုတ်စီကလည်း သားလို့သာ ပြောတာ။ မွေးစားတာပါ ခင်ဗျာ”

“ဪ... ဪ... အဲဒီဆရာကြီးသာရှိရင် ဒီလိုရထားလုံး အိမ်ပျိုးတစ်ခုလောက် အပ်ချင်လိုက်တာ မောင်ဘမောင်ရယ်။ ကဲ... ကဲ... စကားကောင်းနေလိုက်တာ။ သွားဦးမှကွယ်။ ကျိုက်ကွဲဆံတက်မှာ မြင်းတွေ ဝင်ပြီးကုရဦးမှာ”

ဟု ပြောရင်း မြင်းဆရာဝန်ကြီးသည် ရထားလုံးထဲသို့ ဝင်သွား လေ၏။ သူ၏ ရထားသမား ဘနာဂိုက ရထားကို ချက်ချင်း မောင်းထွက် သွားလေတော့၏။

ကိုဘမောင်လည်း မြင်းကြည့်ရန် မြင်းစောင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

မြင်းဆရာဝန်ကြီး၏ ရထားသည် ဗဟန်းမှ ထွက်လာကာ ချွတ်တိုင်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဗန်ဒါပင်အုပ်အုပ် စာလေးများ အောက်တွင် ရထားကို ရပ်လိုက်လေ၏။ ဗန်ဒါပင်အုပ် အုပ် စာလေးများ၏ အောက်တွင် ရပ်နေသော လူနှစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်သို့

လျှောက်လာလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်သာ ဤအနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားခဲ့လျှင် လွန်စွာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် အမွှာပူး နှစ်စုံကို တွေ့မြင်ရပေလိမ့်မည်။

တစ်ပုံစံတည်း ခွဲမရအောင်တူသည့် မြင်းဆရာဝန်ကြီး နှစ်ယောက်နှင့် လုံးဝခွဲခြား၍ မရအောင်တူသည့် ရထားသမား ဘနာဂျီ နှစ်ယောက်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်နေကြလေ၏။

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်းဂျော်နီရာ”

“ဟာ... ရပါတယ်ကွာ သံဟိတ်ရာ။ မင်းနဲ့ငါနဲ့က သူငယ်ချင်း တွေပဲကွာ။ ဒါလောက်တော့ ကူညီရမှာပေါ့ကွာ”

“တောအုပ် ဆယ် ကျွန်တော့်ရထားကို မောင်းရတာ ကောင်းရဲ့လား”

“ဟာ... မောင်းလို့ သိပ်ကောင်းတာကွ။ ရထားက ကောင်းသလို မြင်းကြီးကလည်း အားကြီးလိမ်မာတာကလား ဘနာဂျီရဲ့”

ဟု တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကြပြီးလျှင် မြင်းဆရာဝန်ကြီးဂျော်နီနှင့် သူ၏ ရထားသမား ဘနာဂျီတို့က သူတို့၏ ရထားပေါ်သို့ တက်ကာ မောင်းထွက်သွားလေတော့၏။

လွန်စွာကောင်းမွန်၍ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပိမိသေသပ်လှသော ကိုသံဟိတ်၏ ရုပ်ဖျက်ပညာကြောင့် မည်သူမျှ ခွဲခြား၍ မရနိုင်အောင် တူလွန်းလှသော မြင်းဆရာဝန်ကြီး ဂျော်နီသံဟိတ်နှင့် ရထားသမား ဘနာဂျီတောအုပ်တို့ကတော့ တက္ကစိတစ်စီဟောင်းက လွစ္စလမ်း(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း)သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။

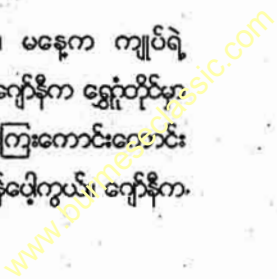
အခန်း (၅)

ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုသံဟိတ် အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ရှုပ်ဖျက်
ထားသည်များကို ဖျက်ပစ်ကာ ရေမိုးချိုးကြလေ၏။ အဝတ်အစား လဲ
သိုက်ကြပြီးလျှင် နှစ်ယောက်သား အေးအေးလူလူထိုင်ကာ စီးကရက်
တလေး တစ်ယောက်တစ်လိပ် ဖွာနေကြလေ၏။

“နေပါဦးဗျ ကိုသံဟိတ်ရဲ့။ ကိုဘမောင်က မြင်းဆရာဝန်
ဆင့်တာကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိတုံး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်သိချင်သည်ကို မျိုသိပ်မထားနိုင်သဖြင့်
ဆုတ်ဖော်ပေးလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ကိုသံဟိတ်က စီးကရက်တဖွာ
နာလိုက်ကာ...

“တိုက်ဆိုင်မှုပါပဲ မောင်တောအုပ်ရယ်။ မနေ့က ကျုပ်ရဲ့
ခိတ်ဆွေ ဒေါက်တာဂျော်နီဆီကို ရောက်သွားတယ်။ ဂျော်နီက ရွှေတိုင်မှာ
နေတာလေ။ တာမွေတစ်ဝိုက်က ပြိုင်မြင်းတွေကို ကြေးကောင်းကောင်း
ယူပြီး ဆေးကုပေးနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုတဲ့ ဆရာဝန်ပေါ့ကွယ်။ ဂျော်နီက

၄၆ / ဝေဇင်းအိမ်

အခုတော့ မြင်းတစ်ချိုးပဲ သီးသန့်ကုတော့တာ။ တခြားတိရစ္ဆာန်တွေဆိုရင် ကုတောင် မကုတော့ဘူးကွလို့”

“ဒေါက်တာဂျော်နီဆီကို သွားတာကော အလည်သက်သေ သွားတာလား”

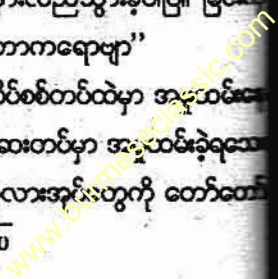
“ဟာ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ မောင်တောအုပ်ရဲ့။ ဝင်ဒါမိယာ လူသတ်မှုမှာ လူသတ်သမားမောင်းလာတဲ့ ရထားကို ဆွဲလာတဲ့မြင်းက ရှေ့ခြေတစ်ဖက် နာနေတယ်လေကွယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမြင်းဟာ ဂျော်နီဆီမှာ ဆေးတွေတာတွေများ ကုနေမလားဆိုပြီး သွားစုံစမ်းကြည့် တာပါ”

“ဪ... အဲဒီလိုသဘောနဲ့ သွားတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်တောအုပ်ရဲ့။ ဟိုရောက်တော့မှ ဂျော်နီက ဒီမနက်ပဲ လက်သမားဆရာ ကိုအုတ်စိရဲ့အိမ်က မြင်းတစ်ကောင် ရှေ့ခြေ တစ်ဖက် ထောက်မရအောင် နာနေလို့ လာကြည့်ပေးပါလို့ သူ့အသိ တစ်ယောက်ကနေ တစ်ဆင့် လာပင့်တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ ဒီမှာတင် ကျုပ်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းရတာပေါ့ ပြီးတော့ မောင်တောအုပ်ရော ကျုပ်ရော သူတို့ဆရာတပည့်ပုံစံ ရုပ်ဖျက် ပြီး သွားခဲ့ကြရတာပေါ့ကွယ်”

“ဒီအထိကတော့ ကျွန်တော် နားလည်သွားခဲ့ပါပြီ။ မြင်းက သေသေချာချာ စမ်းသပ်ပြီး ခွဲစိတ်ပေးခဲ့တာကရောဗျာ”

“ဟာ... အဲဒါက ကျုပ် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ထဲမှာ အမှုသမ်းရေး ကတည်းက စစ်မြင်းတွေကို ဆေးကုတဲ့ ဆေးတပ်မှာ အမှုသမ်းခဲ့ရသေး တာကွလို့။ စစ်မြင်းတွေ၊ စစ်လားတွေ၊ ကုလားအုန်းဟွဲကို တော်တော်

ဘလေး ကျုပ် ကုသတတ်တယ်”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကို။ ဒီအကြောင်းကို ကိုသံဟိတ်က
ထစ်ခါမှ မပြောဘူးတော့ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ဩလိုက်တာများ။ ခင်ဗျား
နဲ့ပဲ စိတ်ပုံကဖြင့် တကယ့်ဆရာဝန်တစ်ယောက်လို့ကို မြန်ဆန်ပြီး
သေသပ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့”

“အဲဒါတွေက ကျုပ် စစ်တပ်ထဲမှာ နှစ်တော်တော်ကြာအောင်
ဆုပ်ခွဲတဲ့ အလုပ်တွေကိုကွယ်။ ဒီတော့ ကျွမ်းကျင်နေတာပေါ့”

“နို့... ကိုသံဟိတ် အဲဒီအိမ်ကရထားလုံးကို သေသေချာချာ
ကြည့်နေတာကရော ဘာများထူးလို့တုံးဗျ”

“ကျုပ် ဆေးကုပေးခဲ့တဲ့မြင်းဟာ ဝင်ဒါမိယာလူသတ်မှုမှာ
ထူသတ်သမားစီးလာတဲ့ ရထားကို ဆွဲတဲ့မြင်းပေါ့ မောင်တောအုပ်ရဲ့။
ကျုပ် ကြည့်နေတဲ့ ရထားရဲ့ဘီးကလည်း အဲဒီည မြက်ခင်းကလေးထဲမှာ
အရာထင်ကျန်နေတဲ့ ရထားဘီးအစစ်ပဲကွယ်”

“ဟင်... ဒါဆိုရင် တရားခံက”

“သေချာနေပြီပေါ့ မောင်တောအုပ်ရယ်”

“ဘယ်သူတုံးဗျ”

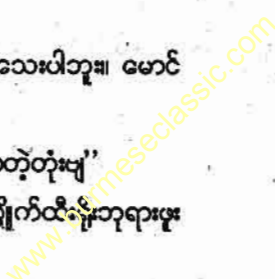
“ရွှေရဲတင်းမောင်အုတ်စီပေါ့ကွယ်”

“ဟာ... ဟုတ်လားဗျ”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ် အပြီးတိုင် မဆုံးဖြတ်သေးပါဘူး။ မောင်
အုတ်စီကို တွေ့တော့မှ အပြီးဆုံးဖြတ်မှာပါ”

“အခု မောင်အုတ်စီက ဘယ်ကိုသွားတာတဲ့တုံးဗျ”

“မနက်က ဘမောင်ပြောတာကတော့ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူး

သွားတယ်ဆိုပဲ။ မနက်ဖြန်တော့ ပြန်ရောက်မယ်လို့ ပြောတာပဲကွယ်”

“ဟာ... ဟုတ်ပါ့မလားဗျာ။ တစ်ခါတည်းများ ထွက်ပြေး သွားတာလားဗျာ”

“ကျုပ်လည်း အဲဒါကို တွေးနေတာပဲကွယ်။ လူတစ်ယောက် ဟာ အခုလို လူသတ်မှုကျူးလွန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဘုရားဖူးသွား ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ မောင်တောအုပ်ရဲ့”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ဗျာ။ ဒီကောင် တစ်ခါတည်း ထွက် ပြေးသွားတာများလားလို့”

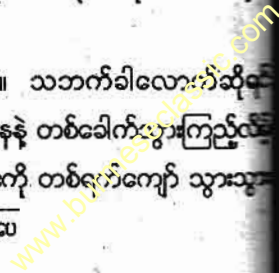
“အင်း... ပြေးတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွယ်။ ပုလဲ ဘက်က ဆက်ပြီးလုပ်ပေတော့ပေါ့”

“အင်းလေ... ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ ရက်ကိုတော့ စောင့်ကြည့် ကြရမှာပေါ့လေ”

“ဒါပေမယ့် မောင်တောအုပ်ရဲ့ ဘာမှ တွယ်တာစရာမရှိတဲ့ လူတွေကသာ ပြေးကြတာပါ။ မောင်အုတ်စိလို အိမ်နဲ့ယာနဲ့ နာမည် တစ်လုံးနဲ့ နေတဲ့လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ထွက်ပြေးလေ့ မရှိပါဘူးကွယ်။ လူဆိုတာ တွယ်စရာကလေးရှိရင် တွယ်ကြတဲ့သဘာဝရှိတာပဲကွယ်။ မောင်တောအုပ်ရဲ့”

“ဒါဆိုရင် မောင်အုတ်စိ ပြန်ရောက်မရောက်ကို ထောက်လှမ်း ဖို့တော့ လိုတာပေါ့နော်”

“အဲဒါတော့ မစိုးရိမ်နဲ့ကွယ်။ သဘက်ခါလေးကိုဆိုရင် ဒေါက်တာကျော်နီက သူ့ခွဲထားတဲ့မြင်းအနေနဲ့ တစ်ခေါက်သွားကြည့်လို့ မယ်။ မောင်အုတ်စိကို မတွေ့မချင်း မြင်းကို တစ်ရက်ကျော် သွားသွား

ကြည့်ပေးနေမယ်။ မောင်အုတ်စိ တွေ့တာနဲ့ ကျုပ်ကို အကြောင်းကြား
မယ်”

“ဪ... ခင်ဗျားနဲ့ ဒေါက်တာကျော်နီက တိုင်ပင်ပြီးသားကို။
ကိုသံဟိတ်တို့ စီစဉ်တဲ့ကိစ္စတွေဟာ ဘယ်လည်း အကွက်စေ့တာကို”

“ဘာမဆို ကွက်စိတ်ရိုက်ပြီး စီစဉ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ
မောင်တောအုပ်ရဲ့။ သတိပေါ့ကွယ်။ သတိ သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့။
ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ နည်းနည်းဟာတာနဲ့ တရားခံဟာ အဲဒီဟာပေါက်က
ထွက်သွားတတ်တယ်ကွယ်”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောပြလေရာ စုံထောက်ခြင်း အတတ်
ညာ၏ နက်ရှိုင်းပုံ၊ သတိအလွန်ကောင်းရပုံတို့ကို ကျွန်ုပ်သည်
သတ်လက်၍ တွေးတောနေလေတော့၏။

အခန်း (၆)

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသံဟိတ်တို့ ထမင်းစားနေကြစဉ်
ကိုသံဟိတ်က...

“ဟာ ... ဒီနေ့ချက်တဲ့ ဝက်သားဟင်းက တယ်လည်း
ကောင်းပါလား မောင်တောအုပ်ရဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ဂျင်းကလေးနိုင်နိုင်ထည့်ပြီး သကြားကလေးနဲ့
လိုမ့်ပြီး နှပ်ထားတာဗျ”

“ညောင်ဦးက ပုန်းရည်ကြီးသုတ်ကလေးနဲ့တော့ တယ်လည်း
လိုက်ဖက်ပေတာပဲကွယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ငါးပိရည်ကျိုကလေးနဲ့ တို့စရာကလေးဆို
ကဲထားတော့ ပိုပြီး ထမင်းမြိန်တာပေါ့ဗျာ”

“ဒါပေါ့ မောင်တောအုပ်ရာ။ ကျုပ်တော့ နိုင်ငံ ဘော်တော်
များများကို ရောက်ဖူး၊ သွားဖူး၊ နေဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မြန်မာထမင်းဟင်း
ကိုပဲ စားရတာ အားအရှိဆုံးပဲကွယ်။ အိန္ဒိယမှာ နေလုံးကလည်း အိန္ဒိယ

ထင်းတွေကို စားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အာသီသ မကြေပါဘူးကွယ်”
ဟု ကိုသံဟိတ်က ကျွန်ုပ်ချက်ထားသော ဝက်သားဟင်းနှင့်
ထမင်းဝိုင်းကို ချီးကျူးစကား ပြောနေစဉ်မှာပင် လှေကားမှ တက်လာ
သော ခြေသံကို ကြားရလေ၏။

“အလို... ဘယ်သူပါလိမ့်။ ဒီခြေသံမျိုး ဒီအိမ်ကို တစ်ခါမှ
လောဖူးပါဘူး မောင်တောအုပ်ရဲ့”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း
အိမ်ရှေ့ခန်းသို့သွားကာ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

“ဟာ... ဘနာဂျီပါလား။ လာ... လာ”

“လက်ဖတင်နှင့်ဆပ် ရှိပါသလား”

“ရှိတယ်ကွ... ရှိတယ်။ လာ... လာ”

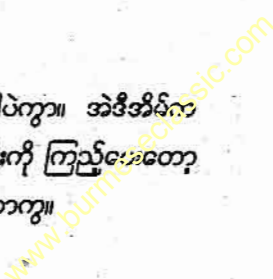
ဟု ကျွန်ုပ်က ဘနာဂျီကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လိုက်ချိန်မှာပင်
ကိုသံဟိတ်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ...

“ဟာ... ဘနာဂျီပါလား။ လာဟေ့... လာ... လာ”

ဟု ပြော၍ ဘနာဂျီကို ဆိုဖာခုံတစ်လုံးတွင် ထိုင်ခိုင်းလေ၏။
ဘနာဂျီက သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ယူကာ
ကိုသံဟိတ်ကို ရိုဂိုသေသေ ပေးလေ၏။

သူငယ်ချင်းသံဟိတ်...

မင်း ရှုပ်ဖျက်တာကတော့ အံ့မခန်းပါပဲကွာ။ အဲဒီအိမ်က
ဘမောင်ဆိုတဲ့ကောင်က ငါ ရောက်သွားပြီး မြင်းကို ကြည့်ဖူးတော့
မိနဲ့ ဘနာဂျီကို မင်းနဲ့ ကိုတောအုပ်ပဲ ထင်နေတာကွ။

မင်းပြောတဲ့ မောင်အုတ်စိအိုတဲ့ကောင် ရောက်နေပြီ။ ငါလည်း ဆေးကုတာ ပြီးသွားပါပြီ။

မင်းသူငယ်ချင်း
ကျော်နီ

ကိုသံဟိတ်က သူဖတ်ပြီးသော စာရွက်ကလေးကို ကျွန်ုပ်အား ပေး၍ ဖတ်ပြန်လေ၏။ ဘနာဂျီ ပြန်သွားချိန်မှစ၍ ကိုသံဟိတ်သည် အပြင်သို့ ထွက်လေတော့၏။

ညမိုးချုပ်စ အချိန်တွင်မှ ကိုသံဟိတ် ပြန်ရောက်လာလေ၏။ ကိုသံဟိတ်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ဖွာရှိုက်လိုက်ရင်းမှ...

“အားလုံးတော့ စိစဉ်ပြီးပြီ မောင်တောအုပ်ရေ။ မနက်ကျရင် ကိုဘခင်နဲ့ ကိုထွန်းသောင်တို့ ရောက်လာလိမ့်မယ်ကွယ်”

“သေချာသွားပြီလား ကိုသံဟိတ်ရဲ့”

“ကျုပ် အပြီးမဆုံးဖြတ်သေးပါဘူး မောင်တောအုပ်။ မောင် အုတ်စိကို ကျုပ် ကြည့်ရဦးမှာပါ”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလေရာ ဘယ်အရာကိုမျှ လွယ်လွယ်နှင့် မဆုံးဖြတ်တတ်သော ကိုသံဟိတ်၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ချိုးကျူးမိလေ၏။

ထိုညက ကိုသံဟိတ်ရော ကျွန်ုပ်ပါ စောစောအိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြ လေ၏။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး စောစော နိုးလာကြကာ ရေခဲခန်းတွင် ထိုင်နေကြလေ၏။ မကြာမီမှာပင် လှေကားမှ တက်လာသော ကိုဘခင်၏ ခြေသံကို ကြားခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကိုဘခင်ကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ကာ...

“ဂွတ်မောနင်း ကိုဘခင်”

“ဂွတ်မောနင်း ကိုတော့အုပ်”

“ဟာ... လာဗျို့ ကိုဘခင်ရေ၊ ကျုပ်တို့ အဆင်သင့် စောင့်နေတာဗျ”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ...

“အို... မထိုင်တော့ဘူးလေ။ တစ်ခါတည်းပဲ သွားကြတာဗျ”

“တစ်ခါတည်းသွားလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူးဗျ။ မကိုလမ်း(ရွှေဘုံသာလမ်း)မှာ ဝင်ပြီး တစ်ခုခုလေးတော့ စားသွားဦးမှ ကိုဘခင်ရဲ့”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ ကိုဘခင်က...

“ဟာ... သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပေပဲဗျာ”

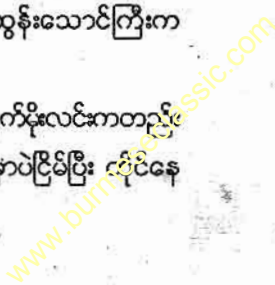
ဟု ပြောရင်း လှေကားမှ ဆင်းသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသံဟိတ်လည်း အိမ်တံခါးပိတ်ကာ လိုက်ကြရလေ၏။

ကားထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေသော အင်စပိတ်တော်ကြီး သံဃက်သီးကိုထွန်းသောင်က ပါးစပ်ကြီးဖြင့် ရယ်ပြနေလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုထွန်းသောင်ကြီးရဲ့။ အပေါ်ကိုတောင် တက်လာပါလားဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေရာ ကိုထွန်းသောင်ကြီးက ရယ်နေလျက်မှ...

“မတက်နိုင်တော့ဘူး ကိုတော့အုပ်ရေ။ မနက်မိုးလင်းကတည်းက တောမှာစားမလာရသေးလို့ ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ ဒီမှာပဲငြိမ်ပြီး ထိုင်နေတာဗျို့”

“အလို... တယ်လည်းထူးခြားပါလားဗျာ။ ဒီမနက် ဗိုက်ဆူနေတဲ့ သူတွေက များနေတယ်ဗျို့။”

“အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ သိမ်ကြီးဈေးကိုသွားပြီး ဒေါ်ပုကြီးရဲ့ ငါးသလောက်မုန့်ဟင်းခါး အရင်စားကြရအောင်ဗျာ”

ဟု ကိုဘခင်က ဝင်၍ ပြောလိုက်လေရာ ကိုသံဟိတ်ကလည်း

“ဟာ ... ကိုဘခင် စိတ်ကူးကလေးကောင်းတယ်ဗျို့။

ဒေါ်ပုကြီးဆိုင်က ငါးသလောက်မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးမှ လသာလမ်းက အတီးဆိုင်မှာ တရုတ်လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ကြတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ဝင်၍ ထောက်ခံပြောလိုက်လေရာ ကိုဘခင်မောင်းသော ဆီဒင်ကားအနီကလေးသည် သိမ်ကြီးဈေးသို့ ဦးတည်၍ မောင်းလေ၏။ ဒေါ်ပုကြီးဆိုင်တွင် မုန့်ဟင်းခါးစားရင်း မြန်မာများ မုန့်ဟင်းခါး ကြိုက်ကြသည့် အကြောင်းကို ပြောလေရာ လွန်စွာ နားထောင်ကောင်းလှလေ၏။ ဒေါ်ပုကြီး၏ ငါးသလောက်မုန့်ဟင်းခါးကလည်း ဟင်းအိုးတစ်ခါဖွင့်တိုင်း တစ်ခါမွှေးသွားလေရာ အနီးအနား ဆယ်ပေဝန်းကျင်လောက်တွင် ငါးသလောက်မုန့်ဟင်းရည်အနံ့သည် မွှေးကြိုင်သွားလေတော့၏။

“မြန်မာတွေ မုန့်ဟင်းခါး ကြိုက်ပုံကတော့ စာတင်လောက်ပါပေတယ်ဗျာ”

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက ဝင်၍ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က...

“မှတ်သားထားတာများရှိရင်လည်း ပြောပါဦး ကိုထွန်းသောင်ရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ကိုထွန်းသောင်ကြီးသည် ပြုံး၍

“ဒီလိုမောင်တောအုပ်ရဲ့၊ ကျုပ် ဆပ်ကလေးဘဝက ပုသိမ်

ဘက်မှာ ရာဇဝတ်အုပ်ကလေး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတုံးက ထူးထူး
 ခြားခြား တရားခံတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးတယ်ဗျ။ ဒီလူက ဘရုံလို့
 ခေါ်တယ်။ ဓားပြဗျ။ မုန့်ဟင်းခါး အားကြီးကြိုက်တဲ့လူဗျ။ ဓားပြမှုနဲ့
 တိမ်းရှောင်နေလို့ ပုလိပ်က လိုက်ရှာနေတာ ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မရဘူး
 ဖြစ်နေတာဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က အကြံပြုပြီး အဲဒီအနီးအနားမှ မုန့်ဟင်းခါး
 ကြွေးတဲ့ အလှူရှိရင် သွားသွားချောင်းတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဒီကောင်
 မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တဲ့စိတ်ကို မအောင်နိုင်တော့လို့ ထင်ပါရဲ့ဗျ။
 ရှုပ်ဖျက်ပြီး အလှူရောက်လာတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ မုန့်ဟင်းခါးကို စားလိုက်
 တာမှာ သူတစ်ယောက်တည်းစားတာ တစ်ပိဿာလောက် ရှိမယ်ဗျို့။
 ကျုပ်ကလည်း သနားတာနဲ့ စောင့်နေပါတယ်။ သူ စားလို့ပြီဆိုမှ
 ထပြန်ကာနီးမှာ အသာကပ်ပြီး လက်ဆိပ်ခတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
 ကိုဘရုံ ကျုပ်နဲ့ မုန့်ဟင်းခါးစား လိုက်ခဲ့ပါဦးဗျလို့ ပြောတော့။ ဘရုံဟာ
 ဘာလုပ်ရမုန်းမသိ ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျ။ လူကြားထဲဆိုတော့ ထပြီး
 ခုခံဖို့ကလည်း မလွယ်ဘူးမို့လား။ ဒီတော့ အသာကလေးကုတ်ပြီး
 လိုက်ခဲ့ရတော့တာပေါ့ဗျ”

ဟု ကိုထွန်းသောင်ကြီးက စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သော
 အခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုထွန်းသောင်ကြီးကိုကြည့်၍ ရယ်ကြရလေတော့၏။

“ကိုထွန်းသောင်က ဉာဏ်အသွားသားပဲဗျ။ မုန့်ဟင်းခါး
 ကြိုက်တဲ့ ဓားပြကို မုန့်ဟင်းခါးကျွေးတဲ့ အလှူက စောင့်ပြီးဖမ်းတာ
 တစ်ချက်တည်းနဲ့ကို မိတော့တာကိုး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သောအခါ ကိုသံဟိတ်ကလည်း ဝင်၍

“ကျုပ်သာ ဓားပြတိုက်စားလို့ကတော့ အစုံလျှောက်စားမှ

၅၆ / ငမင်းအိမ်

ဖြစ်မယ်ထင်တယ်ဗျို့။ နို့မဟုတ်ရင် ကိုထွန်းသောင်ကြီးက ဒေါ်ပုကြီး
ငါးသလောက်မှန်ဟင်းခါးဆိုင်က လာစောင့်နေမှ အခက်ပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ရယ်ကြရလေတော့၏။

မှန်ဟင်းခါးစားပြီးသောအခါ လသာလမ်းရှိ အတီး လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်သို့ ရွှေ့ကြပြန်၏။ လက်ဖက်ရည်တစ်ယောက်တစ်ခွက် သောက်
ကာ ဆေးလိပ်ဖွာကြပြန်၏။ ခဏကြာတော့မှ ကိုသံဟိတ်က...

“ကဲ... သွားကြစို့ဗျို့။ တော်တော်ကြာ ကျုပ်တို့လူ အပြင်
ထွက်သွားလို့ လွဲနေပါဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အတီးအား ငွေရှင်း၍
ထွက်လာကြလေ၏။ ကိုဘခင်၏ ဆီဒင်ကားကလေးသည် လသာလမ်းမှ
ထွက်ကာ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းသို့ လာခဲ့လေ၏။ ပြီးလျှင် ဂေါ်ဒဝင်လမ်း
(မြို့မကျောင်းလမ်း)မှ မောင်းလာကာ ကပ္ပလီကွက်သစ်ကိုပတ်၍ ရွှေတိဂုံ
အရှေ့ဘက်သို့ မောင်းခဲ့လေ၏။ ဗဟန်းသို့ ရောက်လျှင် လက်သမား
ဆရာကြီးဦးမိုးသီး၏ ခြံကိုကျော်၍ မောင်းသွားပြီးမှ သရက်ပင်ကြီး
အောက်တွင် ရပ်လိုက်လေ၏။ ကိုသံဟိတ်က ကိုဘခင်ထံမှ လက်ထိပ်ကို
တောင်းကာ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

ပြီးလျှင် လောင်းကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးဝတ်၍ သက္ကလပ်ဦးထုပ်
အပျော့ကို ဆောင်းထားသော ကိုသံဟိတ်က ရှေ့မှသွားကာ ကျွန်ုပ်တို့
သုံးယောက်က နောက်မှကပ်၍ လိုက်ခဲ့ကြလေ၏။ ‘ဘုံပျံမိုးသီး’ ဟု
ခေါ်သော လက်သမားဆရာကြီး ဦးမိုးသီး၏ ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ခြံထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်နေ့ လာတွေ့ခဲ့သော ဘမောင်ဆိုသူက
ရွှေဘော်ထိုးနေကာ အသားညိုညို ဂင်တိုတိုနှင့်လူက သစ်သားချောင်း

များကို ဆောက်နှင့် ထွင်းဖောက်နေလေ၏။ သူ့ဘေးတွင် လူတစ်ရပ် သာသာခန့်မြင့်သော ကျွန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ဗီရိုကြီးတစ်လုံး ထောင်ထားလေ၏။ ကျွန်းဗီရိုအသစ်တစ်လုံး ပြုလုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်လေ ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဗီရိုကြီး၏ နောက်ဘက်မှ လူငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာလေတော့၏။ သျှောင်တစ်စောင်းကလေးကို သေသေချာချာ ထုံးထားသော နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးနက်နက်၊ ပိရိုသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းများနှင့် ဖြူဖြူ၊ နွဲ့နွဲ့၊ ချောချော ဇာတ်မင်းသားပုံပေါက်နေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ထိုလူငယ်ကို တွေ့သောအခါ ကိုသံဟိတ်က ပြုံး၍ နှုတ်ဆက် လိုက်လေ၏။ လူငယ်ကလည်း ကိုသံဟိတ်ကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကိုသံဟိတ်က မြေပြင်တွင်ကျနေသော တစ်ထွာခန့်ရှိသည့် ကျွန်းသားချောင်းကလေးတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်လေ၏။

“ဘာကိစ္စများ ရှိကြလို့လဲ ခင်ဗျာ”

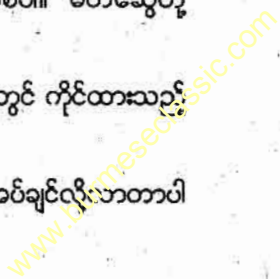
“ဪ... လက်သမားဆရာလေး မောင်အုတ်စီများလား ခင်ဗျာ”

ဟု ကိုသံဟိတ်က လေသံကလေးကို နှိမ့်၍ မေးလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အုတ်စီပါ။ မိတ်ဆွေတို့ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ ခင်ဗျာ”

မောင်အုတ်စီက ပြန်၍မေးရင်း သူ့လက်တွင် ကိုင်ထားသည့် ခဲတင်းကို တစ်ချက် ငုံ့၍ကြည့်လေ၏။

“ဪ... ကျုပ်တို့က အိမ်တစ်လုံးအပ်ချင်လို့လာတာပါ

၅၀ / ဝေဇင်းအိမ်

မောင်အုတ်စိ။ မောင်အုတ်စိအဖေကြီး မရှိတော့ပေမယ့် မောင်အုတ်စိ ကလည်း အင်မတန် လက်ရာကောင်းတယ်လို့ ညွှန်လိုက်ကြလို့ လာခဲ့ တာပါ”

“ဪ... အိမ်ဆောက်ချင်လို့လား။ ဒါဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါ တယ်ဗျာ။ ရန်ကုန်မှာပဲ ဆောက်ဆောက်၊ နယ်မှာပဲဆောက်ဆောက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က လိုက်ပြီးဆောက်ပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ အုတ်နဲ့ လုပ်ရမယ့် အပိုင်းဆိုရင်လည်း ပန်းရံဆရာကို ထပ်ရှာစရာ မလိုပါဘူး ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ လူစုံရှိပြီးသားပါ”

“ကြားပါတယ် မောင်အုတ်စိ။ ဒီသတင်းတွေလည်း အားလုံး ကြားပြီးသားပါ။ ဒါထက် ပစ္စည်းပစ္စယတွေ အစုံပေးရင် လက်ခကို ဘယ်လိုယူပါသလဲ မောင်အုတ်စိ”

“ဪ... ကျွန်တော်တို့က သစ်သားအိမ်တစ်ထပ်ဆိုရင် ခုနစ်ရာ ယူပါတယ်။ နှစ်ထပ်အိမ်ဆိုရင်တော့ တစ်ထောင်ယူပါတယ်။ တိုက်ခံအိမ်ဆိုရင်တော့ အရွယ်အစားကိုလိုက်ပြီး နှစ်ထောင်၊ နှစ်ထောင့် ငါးရာ ယူပါတယ်”

“ဪ... ဈေးကတော့ များသားကလား။ ဒါပေမယ့် လက်ရာ ကလည်း လက်ရာကောင်းဆိုတော့ ပေးရမှာပေါ့လေ”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေရာ မောင်အုတ်စိက ကိုသံဟိတ်ကို ကြည့်၍..

“နို့... မိတ်ဆွေတို့က ဘယ်အရပ်မှာ ဆောက်ချင်တာလဲ ခင်ဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေရာ ကိုသံဟိတ်က လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော သစ်သားချောင်းကလေးကို လက်ဝါးပေါ်တွင် ကိုင်ရင်းမှ...

“ဆောက်မှာကတော့ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးထဲမှာပါ မောင်အုတ်စိ”

“ဗျာ...”

ကိုသံဟိတ်ပြောသောစကားကို ကြားသောအခါ မောင်အုတ်စိသည် ရုတ်တရက်လန့်သွားပုံရလေ၏။ သို့သော် ဣန္ဒြေကို ချက်ချင်း ဆယ်လိုက်ကာ...

“ရပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က ရန်ကုန်ထောင်ကြီးထဲမှာ တစ်ခါမှ အဆောက်အဦ မဆောက်ဖူးလို့ အံ့ဩသွားတာပါ။ ရပါတယ်”

ဟု မောင်အုတ်စိက ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုသံဟိတ်က

“ဒါဆိုရင်တော့ နေရာကျပြီပေါ့ မောင်အုတ်စိ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်အုတ်စိက သူ့လက်ထဲမှ ခဲတင်းကို တစ်ဖက်လက်ဝါးပေါ်တွင် တင်လိုက်ရင်းမှ...

“နို့... မိတ်ဆွေတို့ဆောက်ချင်တဲ့အိမ်က ဘယ်လိုပုံပံ့မျိုးလဲဗျ”

ဟု မေးလေ၏။ ကိုအခါ ကိုသံဟိတ်က...

“ထောင်ပိုင်ကြီးနေဖို့ပါ မောင်အုတ်စိ။ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးပေါ့။ ဝင်ဒါမီယာမှာ မောင်အုတ်စိတို့သားအဖ ဆောက်ပေးခဲ့တဲ့ ဘိုဆန်ဆန် ပုံပံ့မျိုးကလေးပေါ့ကွယ်”

“ဗျာ...”

ဟု ဒုတိယအကြိမ် မောင်အုတ်စိ၏နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ငြီးလျှင် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေပြန်ဆယ်ကာ...

“ရပါတယ်ဗျာ။ အဖေမရှိတော့ပေမယ့် အဖေ့လက်ရာမျိုး ထွက်လာအောင် ကျွန်တော် ဆောက်ပေးပါ့မယ်”

ဟု မောင်အုတ်စိက မျက်နှာထား တည်တည်လုပ်ကာ ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ကိုသံဟိတ်သည် လက်တွင်ကိုင်ထားသော သစ်သား ချောင်းကလေးဖြင့် မောင်အုတ်စိ၏ မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ပစ်ပေါက် လိုက်လေ၏။

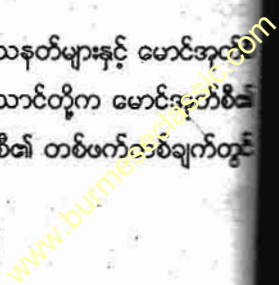
“ခွပ်...”

လွန်စွာလျင်မြန်သော မောင်အုတ်စိက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထား သော ခဲတင်းနှင့် လှမ်းတွက်လိုက်လေရာ သစ်သားချောင်းကလေးသည် လွင့်ထွက်သွားကာ အနီးရှိ ငှက်ပျောပင်ကြီးတစ်ပင်တွင် စိုက်ဝင်သွား လေ၏။

“ချောက်...”

မောင်အုတ်စိ လျင်မြန်သည်ထက် ပို၍လျင်မြန်သော ကို သံဟိတ်က မောင်အုတ်စိထံသို့ လွှားခနဲ ပြေးဝင်သွားပြီး မောင်အုတ်စိ၏ လက်ထဲမှ ခဲတင်းကို လက်ဝါးစောင်းနှင့် ခုတ်ချလိုက်ကာ မောင်အုတ်စိ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့၏။ မောင် အုတ်စိရော ဘမောင်ရော အသားညိုညိုနှင့်လူပါ အံ့သြ၍ ငေးကြည့်နေ လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်များနှင့် မောင်အုတ်စိ ကို ချိန်ထားသည့် ကိုဘခင်နှင့် ကိုထွန်းသောင်တို့က မောင်အုတ်စိ၏ အနီးသို့ တိုးကပ်သွားကြကာ မောင်အုတ်စိ၏ တစ်ဖက်သစ်ချက်တွင် ရပ်လိုက်ကြလေ၏။

ဘမောင်နှင့် အသားညိုညိုလူလည်း နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေ၏။

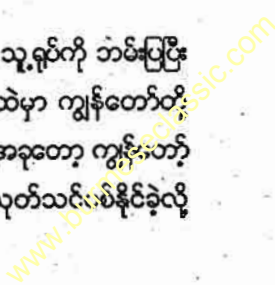
“ကျုပ်နာမည် လက်ဖတင်နှင့်သံဟိတ်ပါ မောင်အုတ်စိ။ ဝင်ဒါယောက ကိုမင်းယုတ်တို့လင်မယား သတ်မှုနဲ့ မောင်အုတ်စိကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းလိုက်ပါပြီ”

ဟု လွန်စွာတည်ငြိမ်၍ အေးဆေးသောအသံဖြင့် ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ မောင်အုတ်စိက ကိုသံဟိတ်ကို ပြုံး၍ မော့ကြည့်လေ၏။ ပြီးတော့မှ...

“ကျွန်တော် ကျိုက်ထီးရိုးက ပြန်လာလာခြင်းမှာပဲ ဒီအမှုကို လက်ဖတင်နှင့်သံဟိတ် လိုက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် အခုလောက်တော့ ပြန်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး။ အရမ်း လေးစားပါတယ် လက်ဖတင်နှင့်သံဟိတ်။ အရင်တုန်းကတော့ ကြားဖူးတာပေါ့များ။ အခုတော့ ကိုယ်တွေ့ကြုံလိုက်ရတာဆိုတော့ မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်ပါဘူးများ။ ဒါပေမယ့် မင်းယုတ်ရဲ့မိန်းမကို ကျုပ် မသတ်ပါဘူး?”

“ယုံပါတယ် မောင်အုတ်စိ။ မောင်အုတ်စိရဲ့မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရကတည်းက မောင်အုတ်စိဟာ အင်မတန် သတ္တိရှိသလောက် အင်မတန် သစ္စာ၊ သမာဓိရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဆိုတာ အကဲခတ်ပြီးသားပါ”

“မင်းယုတ်ဆိုတဲ့လူဟာ သူ့စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ သူ့ရုပ်ကို ဘမ်းပြုပြီး ခိန်းမတွေကို လိုက်ဖျက်ဆီးနေတဲ့ လူပါ။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ သားစုလည်း မင်းယုတ်ရဲ့ ဖျက်ဆီးမှုကို ခံခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ကျွန်းဘက်အဖေ အမေအတွက် ဒင်းလို လူယုတ်မာကို သုတ်သင်ပစ်နိုင်ခဲ့လို့

၆၂ / ခေင်းအိမ်

ကျွန်တော် အရမ်းကျေနပ်သွားပါပြီ။ စက်တိုင်တက်ဖို့လည်း ဝန်မလေး
တော့ပါဘူး လက်ဖတင်နိုင်သံဟိတ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံပါဗျာ”

“ယုံပါတယ် မောင်အုတ်စိ။ ယုံပါတယ်”

ဟု ကိုသံဟိတ်က တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အသံဖြင့်
ပြောလိုက်လေရာ မောင်အုတ်စိက နောက်သို့လှည့်၍...

“ဦးလေးညွန့်နဲ့ ဦးလေးစာမောင် ဒီဘဝတော့ ဒီမျှပဲပေါ့ဗျာ။
ဒါပေမယ့် သံသရာမှာ ပြန်ဆုံခွင့်ရရင်တော့ ဦးလေးတို့တစ်တွေနဲ့ ပြန်
ဆုံချင်ပါသေးတယ်”

ဟု မောင်အုတ်စိက ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ကိုဘခင်နှင့် ကိုထွန်း
သောင်ကို ကြည့်လိုက်ကာ...

“ကဲ... စုံထောက်ကြီးတို့ ကျွန်တော်တော့ သွားဖို့ အဆင်သင့်
ဖြစ်ပါပြီ”

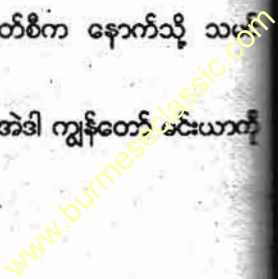
ဟု ပြောလိုက်လေရာ ကိုဘခင်နှင့် ကိုထွန်းသောင်ကြီးက
မောင်အုတ်စိ၏လက်ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်ကိုင်၍ ခြံဝင်းထဲမှ
ထွက်သွားကြလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကိုသံဟိတ်က မြေပြင်တွင် ကျနေသော
မောင်အုတ်စိ၏ ခဲတင်းကလေးကို ကောက်ယူလိုက်ကာ...

“မောင်အုတ်စိ ဒီခဲတင်းမို့လား”

ဟု မေးလိုက်လေရာ မောင်အုတ်စိက နောက်သို့ သူ၏
လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဟုတ်ပါတယ် လက်ဖတင်နိုင်။ အဲဒါ ကျွန်တော် မင်းယာတို့
ခုတ်သတ်တဲ့ခဲတင်းပါ”

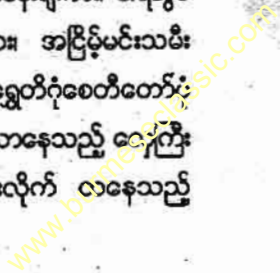
ထစ်စတင်နှင်ဆဲထိန်း ထုံပါထစ် မောင်အုတ်စိ / ၆၃

ဟု ဝန်ခံလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုသံဟိတ်သည် ရဲတင်းကလေးကို လူသတ်လက်နက်အဖြစ် သိမ်းဆည်းယူခဲ့လေတော့၏။

“ကဲ... ဒါဆိုရင် ကိုတခင်နဲ့ကိုထွန်းသောင်တို့ မောင်အုတ်စိကို ခေါ်သွားကြပေတော့ဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ မောင်တောအုပ် ဒီကပဲ ရထားငှားပြီး ဂျူဗလီဟောက ဦးဘဉာဏ်တို့ရဲ့ ပန်းချီပြပွဲကို သွားလိုက်ဦးမယ်။ ခြော်... ကိုထွန်းသောင်ရေ။ ရော... ရော... ဒါမောင်အုတ်စိရဲ့ ထူသတ်တဲ့ရဲတင်း”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရဲတင်းကလေးကို ကိုထွန်းသောင်ကြီးအား လှမ်း၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ကိုထွန်းသောင်ကြီးက ကိုသံဟိတ်ဆေးသောရဲတင်းကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ကားကလေးထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့၏။ ခဏကြာလျှင် ကိုတခင်က ဆီဒင်ကားအနီကလေးကို စက်နှိုးကာ မောင်းထွက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသံဟိတ်သည် ကြည့်၍ တွန်းခဲ့ကြလေ၏။

ခဏအကြာတွင် ရထားတစ်စီး ရောက်လာလေရာ ကိုသံဟိတ်က ရထားကိုငှား၍ ဂျူဗလီဟောသို့ လိုက်ပို့ခိုင်းလေ၏။ ဂျူဗလီဟောသို့ ရောက်သောအခါ ဦးဘဉာဏ် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုတွင် နေစဉ်က ဆွဲခဲ့သော ပင်လယ်ဂျူဗလီခင်း ရေဆေးပန်းချီကား၊ အီတလီတွင် ဆွဲခဲ့သော ရောမမြို့ဈေးတစ်ခု၏ ရှုခင်း ရေဆေးပန်းချီကား၊ ပါရီတွင် ဆွဲခဲ့သော တံတားကြီးတင်ခုံ ရေဆေးကား၊ အငြိမ့်မင်းသမီးထစ်ယောက်ကနေဟန် ဆီဆေးကားတစ်ကား၊ ရွှေတိဂုံစေတီတော်နှင့် ဆီဆေးကားတစ်ကား၊ မြစ်ကြီးတစ်ခုထဲတွင် သွားလာနေသည့် ငှက်ကြီးများ ရွက်လွှင့်နေပုံနှင့် ကြွက်သားများအမြှောင်းလိုက် လာနေသည့်

၆၄ / ဝေဖင်အိမ်

လှေထိုးသားများပုံ ဆီဆေးကားကြီးတစ်ကား၊ အသက်ဆယ်နှစ်နှင့် အရွယ်ခန့် ကလေးမကလေးထစ်ယောက် တံချူတံကလေးဖြင့် တရုတ် စကားပန်းများ ခူးနေပုံ ဆီဆေးကား။ ထိုကားတွင် စကားရွက်များ ကြားမှ နေပျောက်ထိုးကျနေပုံများမှာ လွန်စွာမှ သရုပ်ပေါ်သည့်အပြင် အနုပညာအလွန်မြောက်လှလေ၏။

ပြီးလျှင် ဆရာမြစ်၏ ဘုရားကားများ၊ ဦးထွန်းလှ၏ မှန်ပေါ် တွင် ဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားများ၊ ဦးစောမောင်၏ နိပါတ်ကားများ၊ ဦးစံလွင်၊ ဦးဘလုံ၊ ဦးဘဇော်၊ ဦးထွန်းကြွယ်၊ ဦးဘိုးဘ၊ ဦးဘအုန်းတို့၏ ဆီဆေး၊ ရေဆေးကားများကို ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသံဟိတ်သည် တဝကြီး ကြည့်ရှုခံစားကြလေတော့၏။

အခန်း (၇)

ဝင်ဒါယောထဲမှ နှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်မှု၏ တရားခံဖြစ်သော
ထက်သမားဆရာ မောင်အုတ်စီကို လက်ရဖမ်းမိပြီးနောက် တရား
ရင်ချက် ချမှတ်ရာတွင် သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရလေ၏။

သေဒဏ်ချမှတ်ခံရပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်း တရားခံမှ အယူခံ
အဆင့်ဆင့် ဝင်ခဲ့လေရာ တရားရုံး အဆင့်ဆင့်တွင် ရှုံးနိမ့်ခဲ့သည်ချည်း
ဖြစ်လေတော့၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးအဆင့်အဖြစ် ဘုရင်ခံထံသို့
အယူခံဝင်သောအခါတွင် မည်သူမျှ ထင်မှတ်မထားသည့် အံ့ဩဖွယ်
အဖြစ်ကို ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ဘုရင်ခံမှ တရားခံမောင်အုတ်စီအား သေဒဏ်အစား တစ်
ထက် တစ်ကျွန်းသို့ ပြောင်းလွှဲပေးရန် အမိန့်ထုတ်ပေးခဲ့လေရာ မောင်
အုတ်စီသည် ကြီးစင်သို့ တက်ရကားနီးမှ သေကံမရောက်သက်မပျောက်
သကဲ့သို့ သေဒဏ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်သည် မောင်အုတ်စီအယူခံဝင်နေစဉ် ကာလနှင့် တစ်ကျွန်းသို့ မပို့မိကာလများတွင် စီအိုင်ဒီမှ အင်စပိတ်တော်ကြီးများ၏ အကူအညီဖြင့် မောင်အုတ်စီကို တွေ့ဆုံမေးမြန်း မှတ်တမ်းတင်ခွင့် ရရှိခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ မေးမြန်းကြည့်သောအခါတွင်မှ လွန်စွာ ထူးဆန်း၍ အံ့ဩဘွယ်ကောင်းသော မောင်အုတ်စီ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံများကို သိရှိလာရလေရာ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် လူ့လောကရှိ တကယ့်အဖြစ်အပျက် များသည် စိတ်ကူးယဉ်၍ရေးသားနိုင်စွမ်းရှိသော စာရေးဆရာ အကျော် အမော်များပင် လိုက်၍မမီနိုင်သည်ကို ဆင်ခြင်မိလေ၏။

ထို့ကြောင့် မောင်အုတ်စီကိုယ်တိုင်ပြောပြခဲ့သော မောင်အုတ်စီ ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံများကို ကျွန်ုပ်သည် မှတ်တမ်းတစ်စောင်ဖြစ်အောင် ရေးသားခဲ့ရလေတော့၏။ မှတ်တမ်းကြီးပြီး ဆုံးသွားသောအခါတွင်လည်း မှတ်တမ်း၏ ခေါင်းစဉ်ကို “ယုံပါတယ် မောင်အုတ်စီ” ဟု ရေးထိုး လိုက်ရလေတော့၏။

(မောင်တော့အုပ်)

ယခု ဆက်လက်ပေးပြမည့် အကြောင်းအရာများ သည် “တိမဝန္တာသခင်မ” ဝတ္ထုတွင် ပေးပြခဲ့သည့်အတိုင်း တွန့်ပိ ရရှိခဲ့သော တွန်းခေတ္တကြီးထဲမှ ဦးတောအုပ်၏ မှတ်တမ်းများအနက် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှ သည့် “ယုံပါတယ် မောင်အုတ်စီ” အမည် ရေးထိုးထား သော မှတ်တမ်းကြီးကို စာဖတ်သူများ ဖတ်ရှုရာ၌ အဆင် ပြေပြေ ခံစားနိုင်စေရန် ဝတ္ထုသဖွယ် ပြန်လည်ရေးသား ပေးပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝေမင်းအိမ်

လက်ဖက်ရည်နှင့်သံပေါက်

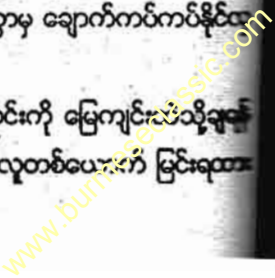
နှင့်

ယုံပါတယ် မောင်အုတ်စိ

အခန်း (၁) အုတ်မစီသော မောင်အုတ်စီ

တစ်နေ့သ၌ တာမွေသင်္ချိုင်းတွင်းသို့ အသုဘတစ်ခု ချလာလေ၏။ သေဆုံးသူမှာ အရိုးကုန်းတွင်နေထိုင်သည့် ပန်းရံဆရာကိုကျောက်ခဲဆိုသူ ဖြစ်လေ၏။ သေဆုံးသူမှာ ပန်းရံဆရာလည်းဖြစ်ပြန် အိမ်ထောင်မရှိသောလူပျိုကြီးလည်း ဖြစ်ပြန်လေရာ လိုက်ပါပို့ဆောင်သူ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းလည်း မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်လေတော့၏။ ကိုကျောက်ခဲနှင့် အလုပ်အတူတူလုပ်ကြသည့် ပန်းရံဆရာများ အုတ်သယ်သူများ လက်သမားများသာ လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြလေ၏။ စုစုပေါင်းမှ လိုက်ပါပို့ဆောင်သူနှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိလေရာ လွန်စွာမှ ချောက်ကပ်ကပ်နိုင်သော အသုဘတစ်ခုပင် ဖြစ်လေတော့၏။

သို့သော် ကိုကျောက်ခဲ၏အလောင်းကို မြေကျင်းသို့သို့ချစ်ပြင်ဆင်နေစဉ်မှာပင် သျှောင်တစ်စောင်းနှင့် လူတစ်ယောက် မြင်းရထား

ထစ်ထစ်နှင့်ဆီထစ်နဲ့ ထုံပါထစ် မောင်အုတ်စိ / ၇၁

နှင့် ရောက်လာလေ၏။ ထိုသူသည် နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးမျက်ဖန် ကောင်းကောင်း၊ အသားလတ်လတ်နှင့် ခန့်ညားသော ဥပမိရုပ်လည်း ရှိသည့်အပြင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ညှပ်ထားသော နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ ကျင်စွယ် လည်း ရှိသည်ဖြစ်ရာ လေးစားဖွယ်အသွင်ကို ဆောင်နေလေတော့၏။

ထိုသူသည် ရထားသမားအား စောင့်ဆိုင်းရန် မှာကြားရင်း အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်လာသည့် တိုက်ပုံအင်္ကျီနံ့သာရောင်ကို ဆွဲဆန့်လိုက် လေ၏။

“ဟာ... ဆရာဦးမိုးသီးပါလား။ ဟေ့ကောင်တွေ နေကြဦး။ ကျောက်ခဲရဲ့ဆရာလာတယ်ကွ”

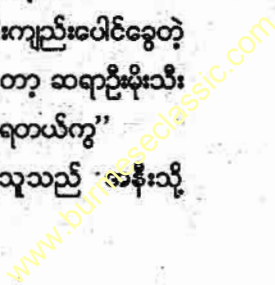
ဟု တစ်ယောက်က အသံခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် အော်ပြောလိုက် သောအခါ အလောင်းကို မြေကျင်းထဲချရန် ပြင်ဆင်နေသော သုဘရာဇာ နှင့် ဝိုင်းကူရ လုပ်ပေးနေသော လက်သမားများ၊ ပန်းရံသမားများသည် ထွပ်ရှားမှုအားလုံးကို တုန်ခနဲ ရပ်လိုက်ကာ သင်္ချိုင်းအဝင်ပေါက်သို့ ထမ်းကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

“ဟာ... ဟုတ်သားပဲ ဆရာဦးမိုးသီးပါလား။ ကျောက်ခဲ၊ ဆောင်းကို ခုမှ ကြားသွားတယ်ထင်တယ်”

ဟု ပန်းရံသမားတစ်ယောက်က ပြောလေရာ...

“အေး... ဟုတ်မယ်ကွ။ မနေ့က တံခါးကျည်းပေါင်ခွေတဲ့ ဆိုင်နဲ့ ငထွေးကို လွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားခိုင်းတော့ ဆရာဦးမိုးသီး ဆရာရောက်နေတယ်လို့ ပြောတာ။ ခုမှပြန်ရောက်ပုံရတယ်ကွ”

ဟု ပြောနေကြစဉ်မှာပင် ဦးမိုးသီးဆိုသူသည် အနီးသို့ ရောက်လာလေတော့၏။

“ဆရာဦးမိုးသီးဆီကို ငတင်တို့လာပြီး အကြောင်းကြားသေးတယ်။ ဆရာ နယ်ဘက်ရောက်နေတယ်ဆိုလို့”

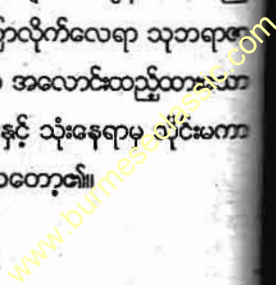
ဟု တစ်ယောက်က ခရီးဦးကြိုပြု၍ ဆီးပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ဘမောင်ရ။ နယ်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်း ဆောက်ဖို့ လက်ခံထားလို့ အနေအထားကို သွားကြည့်တာကွ။ မင်းတို့အဖွဲ့တွေအားလုံးကို ခေါ်ရမှာ။ တိုက်ခံဆောက်မှာဆိုတော့ ပန်းရုံတွေလည်း လိုမှာပဲ။ ငါ့စိတ်ထဲမှန်းထားတာက ကျောက်ခဲကို ခေါ်ဖို့ မနက်က ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း ကျောက်ခဲသတင်း ကြားလိုက်တော့ ငါ့မှာ အားကိုပျက်သွားတာပါပဲကွာ”

“ကိုကျောက်ခဲက မြန်းစားကြီးဆုံးသွားတာ ဆရာရဲ့။ မနေ့ကပဲ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောနေသေးတာ။ ညနေရောက်မှ သွေးတွေအန်တာ ဆိုပဲ။ သွေးနှစ်ခါလောက်လည်း အန်ပြီးရော အသက်ပါ၊ ပါသွားတော့ပဲ ဆရာ”

“ဪ... မြန်လှချေလားကွယ်တို့။ ကဲ... ကဲ... သေတ္တာလည်း သံရိုက်ပိတ်ပြီးပြီဆိုတော့ ပြန်ဖွင့်မနေပါနဲ့တော့လေ။ မြှုပ်ဖို့သာ လုပ်ကြပါတော့”

ဟု လက်သမားများ၊ ပန်းရုံသမားများ အလွန်လေးစားကြသည့် လက်သမားဆရာကြီး ဦးမိုးသီးက ပြောလိုက်လေရာ သုဘရာဇာ နှစ်ယောက်နှင့် ကိုကျောက်ခဲ၏ဖိတ်ခေါ်ခေါ်များက အလောင်းထည့်ထားသော ခေါင်းတလားကြီးကို အုန်းဆံကြိုးသုံးချောင်းနှင့် သုံးနေရာမှ ဝိုင်းမကာ မြေကျင်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းချလိုက်ကြလေတော့၏။

ပြီးလျှင် မြေဆိုင်ခဲများကို ဝိုင်းဝန်းဖို့လိုက်လေရာ ခဏ
အတွင်းမှာပင် ပြီးစီးသွားခဲ့လေ၏။ ပြီးလျှင် ကိုကျောက်ခဲ၏အလောင်း
မြှုပ်နှံသောမြေကျင်းအပေါ်တွင် မြေပုံမှိုကလေးတစ်ခုကို လုပ်လိုက်ကြ
လေ၏။ ပြီးလျှင် အသင့်ယူလာသော မှတ်တိုင်ကလေးကို မြေပုံ၏
ခေါင်းရင်းဘက်တွင် စိုက်လိုက်ကြလေ၏။

ပျဉ်ချပ်ပေါ်တွင် စာလုံးများ မညီမညာရေးထားသော မှတ်တိုင်
ကလေးကို စိုက်လိုက်ပြီးသောအခါ အသုဘသင်္ကြိုဟ်မှုသည် လုံးဝပြီးဆုံး
သွားလေတော့၏။

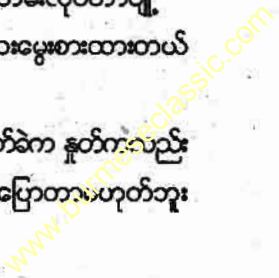
ပန်းရံဆရာကိုကျောက်ခဲ
အသက် ၃၀

ဟူသော မှတ်တိုင်ကလေးကို ငေးကြည့်နေကြရင်းမှ လုပ်ဖော်
တိုင်ဖက်တစ်ယောက်တော့ သွားပြန်ပေါ့ဟု တွေးတောရင်း ငေးငိုင်
ကြေကွဲနေကြလေတော့၏။

“ကိုကျောက်ခဲက အိမ်ထောင်ရက်သားကလည်း မရှိတဲ့သူ
ဆိုတော့ ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ့်သူ မရှိဘူးပေါ့ ဆရာ။ ရောဂါရတော့လည်း
သိပ်ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆေးမိတိုကလေးလောက်နဲ့ ပြီးနေတော့တာပေါ့လေ။
ကြားထဲမှာ သူမွေးစားထားတဲ့ သားကလေးကိုလည်း အားကြီးချစ်တာ
ဆရာရဲ့ သူ့သားအတွက်ဆိုပြီး အလုပ်တွေ မနားတမ်းလုပ်တာမျိုး။”

“ဟေ... ကျောက်ခဲလူပျိုကြီးက ကလေးမွေးစားထားတယ်
ဆိုတယ်။ ငါတောင် မသိရပါလား ငညွန့်ရဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ ဆရာတပည့်ကိုကျောက်ခဲက နှုတ်ကလည်း
ညီသားကလား။ သူ အကြောင်းရှိလို့ တော်ရုံနဲ့ ပြောတာပဲဟုတ်ဘူး။

၅၄ / ဝေဇ်းအိမ်

ဆရာ။ အခုလိုဖြစ်တာလည်း အဲဒီအကျင့်ကြောင့်ပဲပေါ့ဗျာ။ သူ့မှာ ရောဂါ ရှိနေတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ မနိုင်ရင်က ဖြစ်တော့မှ သိကြတာ။ သိလည်းသိ အသက်လည်းကုန် ဆိုတာလို ဖြစ်တော့တာ ဆရာရဲ့”

“ဒီကောင်ကျောက်ခဲက တစ်ဖက်သားကို သိပ်အားနာတတ်တဲ့ ကောင်ကွ။ စိတ်ကောင်းကလည်း တော်တော်ကိုရှိတဲ့ ကောင်ပါကွ။ ဒါနဲ့ သူမွေးစားတဲ့ကလေးက ဘယ်က ကလေးများလဲကွ”

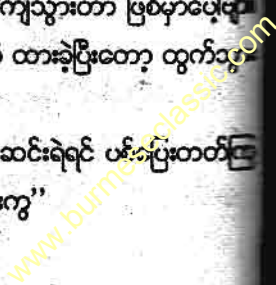
ဟု ဦးမိုးသီးက မေးလိုက်လေရာ ငညွန့်ဆိုသူက...

“သူညီဝမ်းကွဲရဲ့ကလေး ဆရာဦးမိုးသီးရဲ့။ သူညီရဲ့ နာမည်က ရွှေသာလို့ ခေါ်တယ်။ ရွှေသာရဲ့ မိန်းမက မလှသွယ်တဲ့ဆရာ။ ရွှေသာက ချောက်တီးချောက်ချက် အရောင်းအဝယ်ကလေး လုပ်ကိုင်နေရတာလို့ ပြောတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ပြီး နှစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ မလှသွယ် က ကိုမင်းယာလို့ခေါ်တဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ပြေးသွားတယ် ဆရာ”

“ဟေ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ”

“အဲဒီမင်းယာဆိုတဲ့လူက အင်မတန် မိန်းမပွေတယ်ဆိုပဲ ဆရာရဲ့။ မလှသွယ်ကလည်း ရုပ်ကလေးရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကလေးရော ရှိတော့ အဲဒီသူဌေးက မျက်စိကျသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာတင် မလှသွယ်က ရွှေသာနဲ့ကလေးကို ထားခဲ့ပြီးတော့ ထွက်သွား တော့တာပဲ ဆရာရေ”

“ဪ... မိန်းမများဟာ လင် ဆင်းရဲရင် ပန်းပြားတတ်ကြ တာကလား ငညွန့်ရဲ့။ အေ... ဆက်ပါဦးကွ”

“ဒီမှာတင် ရွှေသာဆိုတဲ့ကောင်က အရက်ကို မိုးမလင်းအောင် သောက်တော့တာပဲတဲ့ဗျာ။ တယ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ နှစ်နှစ်လောက် ကြာတော့ ရွှေသာ ဆုံးတော့တာပါပဲ”

“ဪ... လောကီထုပ္ပတ် လူတို့ဇာတ်ဟာ တယ်လည်း ခွပ်ပေတာကိုး ငညွန့်ရဲ့”

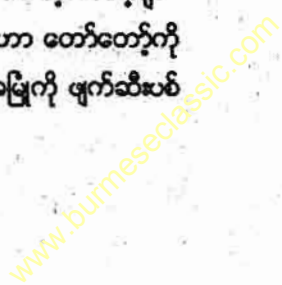
“အဲဒီတော့ ကိုကျောက်ခဲက မနေသာတော့ဘဲ သူ့တူဝမ်းကွဲ စာလေးကို သွားခေါ်ပြီး မွေးရတော့တာပေါ့ ဆရာ”

“ဟာ... ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ။ ကလေးမှာက ဒုက္ခ ရောက်နေမှာပဲ။ ဒါထက် ကလေးအမေက ဒီသတင်းတွေ မကြားဘူး ထားကွ။ သူ့သားကလေးကို လာပြန်မခေါ်ဘူးလား”

“ခေါ်ဖို့နေနေသာသာ ဆရာရယ် ဒီမိန်းမက ချောင်ချောင် နေရင်လို့ သူ့ဌေးမင်းယာကို ယူလိုက်တာဗျ။ ဒါပေမယ့် ဟိုလူက သူ့ကို သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် သဘောမထားဘဲ ဖြစ်သလိုထားတာ ဆိုတော့ မလှသွယ်လည်း စိတ်တွေဆင်းရဲပြီး မအိပ်နိုင်မစားနိုင်နဲ့ နောက်ဆုံး ရောဂါရတော့တာပေါ့ ဆရာ။ သူကတောင် သူယောက်ျား ရွှေသာထက် စောသေးတယ်ဗျ။ ရွှေသာမဆုံးခင် နှစ်လလောက်မှာတင် ဆုံးသွားတာ။ အဲဒီသတင်းကြားတော့ ရွှေသာက ပိုပြီးသောက်တော့ တာပေါ့ ဆရာ။ ဒါနဲ့တင် ဒီအကောင်လည်း မြန်မြန်သေတော့တာပေါ့ဗျာ”

“အင်း... အဲဒီမင်းယာဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ တော်တော်ကို နှစ်ဆယ်ကျော်ကောင်ပဲကွာ။ သူတစ်ဖက်သားရဲ့ အသိုက်အမြှူကို ဖျက်ဆီးပစ် ချိတ်တဲ့သဘောပဲပေါ့ ငညွန့်ရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာမိုးသီးရယ်”

၅၆ / စောင်းအိမ်

“ဪ... ဒါထက် ကျောက်ခဲသေတော့ သူမွေးစားထားတဲ့ သူ့သားကလေးကို ဘယ်သူက ဆက်မွေးမှာလဲ”

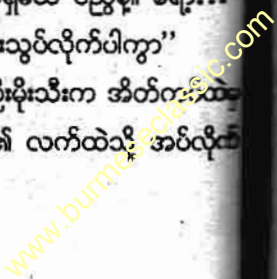
“အဲဒါခက်နေတာပေါ့ ဆရာ။ ဒီကလေးကုသိုလ်ကိုက ဆိုးပါတယ်ဗျာ။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မွေးမယ့်သူ မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ ခေါ်ထားရတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာကလည်း ကလေးငါးယောက်တောင် ဆိုတော့ ရေရှည်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိပါဘူးဗျာ”

“ဟေ... ကလေးက မင်းဆီမှာလား။ ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ကွာ။ ဒီလောက်ကံဆိုးတဲ့ ကလေးကို ငါ မွေးစမ်းမယ် ငညွန့်ရာ။ မင်းမှာက ကလေးတစ်ပြုံကြီးနဲ့ မဟုတ်လား။ ငါကတော့ ကျောက်ခဲလို့ပဲ လူလွတ်လေ။ အိမ်ထောင်ရက်သားလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူးမို့လား။ ဒီတော့ ကြီးလာရင် ဆေးပေးမီးယူလည်း ရတာပေါ့ကွာ”

“ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်။ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဆရာ့အတွက်ရော ကလေးအတွက်ရော အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲဗျာ။ အင်း... ဒါဆိုရင် ဒီကောင်လေးဟာ ထင်သလောက် ကံမဆိုးသေးပါဘူးဗျာ။ စိတ်ချဆရာ။ မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် ကလေးထံ ဆရာ့ဆီ ပို့ပေးမယ်”

“အေး... အေး... ငါ အိမ်မှာပဲရှိမယ် ငညွန့်။ ရော... ရော... ငွေနှစ်ရာ ကျောက်ခဲအတွက် ဆွမ်းသွပ်လိုက်ပါကွာ”

ဟု ပြောရင်း လက်သမားဆရာ ဦးမိုးသီးက အိတ်ကုတ်ထဲမှ ငွေနှစ်ရာ ထုတ်ယူကာ လက်သမားငညွန့်၏ လက်ထဲသို့ အပ်လိုက်လေ၏။

“ကဲ... ဒါဆိုရင် ငါလည်း ပြန်ပြီကွာ။ ဟိုမှာ ရထားစောင့်ခိုင်း
တာနဲ့တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာဦးမိုးသီး”

ဟု ငညွန့်ရော အခြားပန်းရံသမား၊ လက်သမားများကပါ ဦးမိုးသီးကို ရိုနှိုသေသေ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ဦးမိုးသီးက အလာတုံးက
လာသည့် ရထားပေါ်သို့ ပြန်၍ တက်လိုက်ကာ တာမေ့သင်္ချိုင်းထဲမှ
ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဗဟန်းရပ်တွင်ရှိသော ခြံဝင်းကြီး
ထစ်ခုထဲမှ လွန်စွာလက်ရာမြောက်အောင် ဆောက်လုပ်ထားသော
ဆိပ်ကြီးတစ်လုံးထဲတွင် လက်သမားဆရာ ဦးမိုးသီးသည် ကနတ်
ဇော်ထားသော သစ်သားကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေ၍
သူ့ရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးပေါ်တွင် လက်သမားမောင်ညွန့်ဆိုသူနှင့်
အသက် ဆယ်နှစ်သားခန့်ရှိသော ကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေကြလေ၏။

“ဆရာဦးမိုးသီး ဟောဒါ ကျောက်ခဲရဲ့ သားကလေးပဲဗျ”

ဟု လက်သမားမောင်ညွန့်က ပြောလိုက်လေရာ လက်သမား
ဆရာဦးမိုးသီးက ခေါင်ညိတ်၍ ကလေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လေ၏။

“ဪ... အေး... အေး... ဒါထက် လူကလေးက နာမည်
ဘယ်လိုခေါ်တုံး”

ဟု မေးလိုက်လေရာ ညှိုးနွမ်းအားငယ်နေပုံရသော ဖြူဖြူ
သားသေးကလေးက သူ့ခေါင်းမှ သျှောင်ထုံးကလေးကို လက်နှင့်
ထစ်ချက်စမ်းလိုက်ရင်းမှ...

“ကျွန်တော့်နာမည် မောင်အုတ်စိပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ရည်ရည်မွန်မွန်ကလေး ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအ
ဦးမိုးသီးက ခေါင်းကို ညိတ်ပြကာ...

“ဪ... မင်းနာမည်က မောင်အုတ်စိတဲ့လား။ နို့...
နေပါဦးကွယ် ဒီနာမည်ကို ဘယ်သူက မှည့်ပေးတာတုံး”

“ကျွန်တော့်ဘကြီး ဦးကျောက်ခဲ မှည့်ပေးတာပါ ခင်ဗျာ”

“ဪ... မင်းဘကြီးကျောက်ခဲ မှည့်ပေးတာကို။ အဲ
သူက တစ်သက်လုံး အုတ်တွေစီပြီး ပန်းရံလုပ်သွားတဲ့သူဆိုတော့ မင်း
လည်း သူ့လို ပန်းရံဆရာဖြစ်စေချင်လို့ မောင်အုတ်စိလို့ မှည့်ခဲ့တာ
ထင်တယ်ကွ”

“ကျွန်တော့်နာမည် မောင်အုတ်စိဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်
ဘယ်တော့မှ အုတ်မစိပါဘူး။ ဘယ်တော့မှလဲ ပန်းရံမလုပ်ပါဘူး။ အဲ
အလုပ်ကြီးကို ကျွန်တော် အားကြီးစိတ်ပျက်တယ်ဗျ”

“ဟေ... ဒါဆိုရင် မင်းက ဘာများလုပ်မလို့ စိတ်ကူးထွေး
တုံးကွယ်”

“ကျွန်တော် လက်သမားဆရာကြီးလုပ်မယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်
ဆောက်မယ်”

“ဟာ... ဟန်ကျပြီပေါ့ မောင်အုတ်စိရာ။ ဒါဆိုရင် မင်းထို
ငါ မွေးစားရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ငါ့ဆီက လက်သမားပညာကို အမွေဆက်
ရတော့မှာပေါ့ကွာ။ မဟုတ်ဘူးလား ငညွန့်ရဲ့”

“ဟန်ကျလိုက်တာ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်
တာဗျာ။ ကဲ... မောင်အုတ်စိရေ တို့ဆရာကြီးဦးမိုးသီးဟာ အခုဆိုရင်
မင်းရဲ့အဖေ ဖြစ်သွားပြီကွယ်။ မင်းကလည်း ဆရာကြီးကို အဖေထံ

ခေါ်ပေတော့။ ပြီးတော့ မင်းသိရမှာက ဆရာကြီးဦးမိုးသီးဟာ ဟောဒီ
ရန်ကုန်တင်မကဘဲ၊ နယ်တွေအထိ ကျော်ကြားတဲ့ လက်သမားဆရာကြီး
တွေယ့်။ မင်း သိပ်တတ်ချင်တဲ့ပညာကို မင်းအဖေဆီကနေ ပညာအမွေ
ဆက်ခံပြီး သင်ယူပေတော့ကွာ။ ဦးလေးညွန့်ဖြင့် မင်းဘဝ အခုလို
အဆင်ပြေသွားတာကို ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်အုတ်စိရာ”

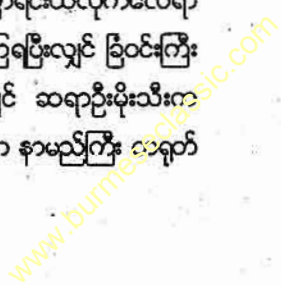
“စိတ်ချပါ ဦးလေးညွန့်။ အဖေဆီက ပညာအမွေတွေကို
အကုန်ရအောင် သင်ပါမယ်။ ပြီးတော့ အဖေကိုလည်း ကျွန်တော်
စောင့်ရှောက်ပါမယ်ဗျာ”

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းတော်တော်လိမ္မာတာပဲ
လူကလေးမောင်အုတ်စိရဲ့။ ကဲ... ငညွန့် ဒီကနေ့ဟာ ငါ့ဆီကို ငါ့သား
ကလေး မောင်အုတ်စိ ရောက်လာတဲ့ အင်မတန်မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့ မဟုတ်
လားကွ”

“ဟား... ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာဦးမိုးသီးရာ”

“အေး... အဲဒီတော့ အဲဒီအထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ မင်းရယ်
ငါ့ရယ် ဟောဒီက ဖြူဖြူ နွဲ့နွဲ့နွဲ့ လူပုံချောကလေး ငါ့သား မောင်အုတ်စိ
ရယ် အပြင်ထွက်ပြီး ထမင်းကောင်းကောင်း၊ ဟင်းကောင်းကောင်းတွေ
စားရအောင်ကွယ်။ ကဲ... ထ ငညွန့်။ အခုပဲ သွားကြစို့ကွယ်”

ဟု လက်သမားဆရာကြီးဦးမိုးသီးက ပြောရင်းထလိုက်လေရာ
ကိုညွန့်ရော မောင်အုတ်စိကလေးပါ ထလိုက်ကြရပြီးလျှင် ခြံဝင်းကြီး
ထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။ ပြီးလျှင် ဆရာဦးမိုးသီးက
ရထားတစ်စီးငှားလိုက်ကာ ရွှေတိုင်းဘက်တွင်ရှိသော နာမည်ကြီး ဝှေရုတ်
ထမင်းဆိုင်ကြီးသို့ မောင်းခိုင်းလိုက်လေတော့၏။

၀၀ / နောင်အိမ်

နောင်အုတ်စိကလေးသည်လည်း သူ့ဘဝတွင် တွေ့ကြုံလိုက်
ရသည့် တတိယခြောက်အဖေအသစ်ဖြစ်သော ဦးမိုးသီးခေါ်ဆောင်ရာသို့
ဘုရားတော်ဖြင့် လိုက်ပါသွားခဲ့ရလေတော့၏။

အခန်း (၂)
သံလက်သီး အုတ်စီ

မောင်အုတ်စီသည် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှစ၍ အလွန်
လိမ္မာရေးခြားရှိလာခဲ့လေ၏။ လက်သမားဆရာဦးမိုးသီးအပေါ်တွင်
ဆင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆရာသမားကဲ့သို့ လည်းကောင်း လေးစားသူ
ဖြစ်လေ၏။ ဦးမိုးသီးကလည်း မောင်အုတ်စီကို သူ့ထံသို့ ရောက်၍
သားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့သည့်နေ့မှ စပြီးလျှင် အိမ်ဆောက်ရာ
နေရာတိုင်းဆီသို့ ခေါ်သွားခဲ့လေ၏။

ပထမတွင် ဦးမိုးသီးက မောင်အုတ်စီကလေးအတွက် ရွှေဘော်
သေးသေးကလေးများ၊ တူသေးသေးကလေးများ၊ ဆောက်သေးသေး
ကလေးများ၊ လွှဲသေးသေးကလေးများ ပြုလုပ်ပြီးလျှင် လက်သမား
ထွယ်အိတ်သေးသေးတစ်လုံးကိုလည်း ချုပ်ပေးလေ၏။

၈၂ / ခေဇင်းအိမ်

မနက်စောစော အလုပ်ဆင်းသောအခါ ဆရာဦးမိုးသီးက အိတ်တစ်လုံးလွယ်၍ ရှေ့သွားလျှင် မောင်အုတ်စိကလေးကလည်း သူ၏ အိတ်ထဲတွင် လက်သမားပစ္စည်း သေးသေးကလေးများ ထည့်၍လွယ်ကာ နောက်မှလိုက်ရလေတော့၏။

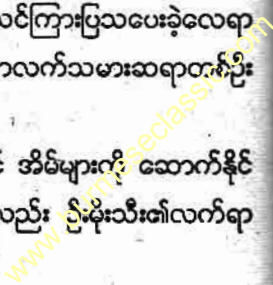
ဦးမိုးသီး၏တပည့်များသည် မောင်အုတ်စိကို အလွန်သဘော ကျကာ ခင်မင်ကြလေ၏။ အလုပ်သို့ရောက်သောအခါတွင် သစ်သား ချောင်းကလေးများကို ရွှေဘော်ထိုးခြင်း၊ ညီညီညာညာ ဖြစ်အောင် ဖြတ်တောက်ခြင်း၊ သံရိုက်ခြင်းစသည့် လက်သမားပညာ အခြေခံ များကို သင်ကြား၍ လက်တွေ့လုပ်ရလေ၏။

အလုပ်သမားများ ထမင်းစားချိန်ရောက်လျှင် သူပါ ရော၍ စားရလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် တစတစ ယဉ်ပါးလာခဲ့လေရာ အသက် ဆယ့်လေးနှစ်လောက်တွင် လက်သမားကြီးများတန်းတူ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့လေ၏။

ထုပ်ဖောက်၊ ဒိုင်းမြားတင်ခြင်း၊ ခေါင်မိုးမိုးခြင်း၊ ဆင့်သားများ စီခြင်း၊ ပျဉ်ခင်းခြင်း၊ ရွှေဘော်ချောခြင်းများကို အများတန်းတူ လုပ်ကိုင် လာနိုင်လေတော့၏။

ဖခင်ကြီးဦးမိုးသီးကလည်း အဆောက်အဦး အမျိုးမျိုး ဆောက်လုပ်နည်းများကို နေ့ရောညပါ သင်ကြားပြသပေးခဲ့လေရာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်တွင် ကျော်ကြားသောလက်သမားဆရာတန်းဦး ဖြစ်လာခဲ့လေတော့၏။

ဖခင်ဆရာကြီး ဦးမိုးသီးနှင့်အပြိုင် အိမ်များကို ဆောက်နိုင် လာသည့်အပြင် ဆောက်သမျှအိမ်များမှာလည်း ဦးမိုးသီး၏လက်ရာ

ထိုင်း ထွက်လာလေရာ အားလုံးက အံ့သြရလေ၏။

“ဟေ့ကောင် ငညွန့်၊ ငါ့စိတ်ထင်ပြောရရင် မောင်အုတ်စိက
ထင် လက်ရာပိုသာသလိုပဲကွ”

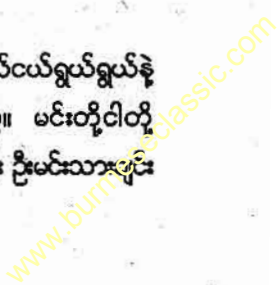
ဟု ဘမောင်က ပြောလေရာ ငညွန့်က ပြုံး၍

“ဟကောင်ဘမောင်ရ လူတော်အစစ်ဟာ ဆရာထက်တပည့်
ထက်စွမ်းထက်ဆိုတဲ့စကားလို ဖြစ်ရတယ်ကွ။ မောင်အုတ်စိက ဆရာကြီး
သီးထက် ပိုပြီးတော်တာ ဘာများဆန်းလို့လဲ ဘမောင်ရ။ ဆရာကြီး
သူ့ပညာကို မချွင်းမချန် သူ့သားကို သင်ပေးတယ်။ ပြီးတော့
ထက်တော်အောင် ကြိုးစားဖို့ အမြဲသွန်သင်တယ်။ ဆရာကြီး ပြောဆို
တဲ့အတိုင်းလည်း မောင်အုတ်စိက တသဝေမတိမ်းလိုက်နာတယ်
ထော့။ ဒီတော့ ပိုပြီးတော်လာတော့တာပေါ့ကွာ”

“ဪ... ဒီလိုလား။ ဝမ်းသာစရာပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ ငါတို့
ထွက် အလုပ်အကိုင်ဆိုတာ ပေါလာလိုက်ကြတာ ငညွန့်ရာ”

“အေးပေါ့... ဘမောင်ရဲ့။ ဦးမိုးသီးတို့ သားအဖက နာမည်
လာလေ အလုပ်တွေက တရစပ်အပ်ကြလေ မဟုတ်လား။ အခုဆိုရင်
သီးက တစ်ဆိုင်။ မောင်အုတ်စိက တစ်ဆိုင်။ ခွဲပြီးတော့ နှစ်နေရာ
ပိုင်တည်း လုပ်နေကြရတာမို့လား။ ဒီတော့ တို့အတွက်က အရင်
ထက် အလုပ်တွေ နှစ်ဆပေါလာတာပေါ့ကွာ”

“အေးကွ... ပြီးတော့ မောင်အုတ်စိက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့
ရာဖြစ်နေပေမယ့် မာန်မာနက အရှင်းမရှိဘူးကွ။ မင်းတို့ငါတို့
ထက်ပေါ်မှာ ကြီးလာတဲ့ကလေးဆိုတော့ ငါတို့ကိုလည်း ဦးမင်းသားပျင်း
သူလိုကို ခင်ရှာတာကွ ငညွန့်ရ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် ဘမောင်ဇေ၊ ကျောက်ခဲ
ပန်းရံအတူ လုပ်ဖက်တွေဖြစ်တဲ့ ကိုလူအေးတို့ကို လူဝတို့အပေါ်ဆိုလည်း
အားကြီးကောင်းရှာတယ်ကွ”

“ဪ... ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ငါ ဒီဆင့်တွေ စိပြီးရင် နားကြတော့လို့
မောင်အုတ်စိ ပြောသွားတယ်ကွ။ လမ်းထိပ်ကာကာဆိုင်မှာ သူ စောင့်နေ
မယ်တဲ့။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ပြန်သွားကြပြီ ဘမောင်”

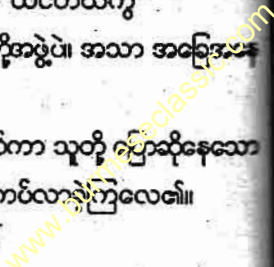
“ဟင်... ဟုတ်လား ပြီးပြီလေကွ။ ဒီဆင့်တစ်လုံး စိပြီးရင်
ပြီးပြီပဲ”

ဟု ပြောရင်းမှ လက်သမားညွန့်နှင့် ဘမောင်တို့သည်
အလုပ်ကို လက်စသတ်လိုက်ကြလေတော့၏။ ပြီးလျှင် အဝတ်အစားများ
လဲ၍ ဆောက်လက်စအိမ်ကြီး၏ ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။
မောင်အုတ်စိ တာဝန်ယူ၍ ဆောက်နေသောအိမ်ကြီးမှာ မြေနီကုန်းတွင်
ဖြစ်ရာ မောင်ညွန့်နှင့် ဘမောင်တို့နှစ်ယောက်သည် ဘောင်ဒရီလမ်း
(မွေစေတီလမ်း)ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြကာ မောင်အုတ်စိ ထိုင်နေကြ
ဖြစ်သော ကာဆင်ဘိုင်၏ ကာကာဆိုင်သို့ လိုက်ခဲ့ကြလေ၏။ ဆိုင်ရှေ့သို့
ရောက်သောအခါ ဘမောင်က...

“ဟေ့ကောင်ညွန့် ကြည့်စမ်းဟေ့။ ဟိုအကောင် တုတ်ကြီး
မို့လား။ မောင်အုတ်စိနဲ့ စကားများနေတာ ထင်တယ်ကွ”

“ဟေ... အေးကွ။ ဒါတုတ်ကြီးတို့အဖွဲ့ပဲ။ အသာ အခြေအနေ
ကြည့်ကွ ဘမောင်”

ဟု မောင်ညွန့်က ပြန်၍ ပြောလိုက်ကာ သူတို့ ကြည့်နေသော
စကားသံများကို ကြားရအောင် အနီးသို့ ကပ်လာခဲ့ကြလေ၏။

“ဟေ့ကောင်အုတ်စီ ဒီရန်ကုန်မှာ မင်းတို့သားအဖက နာမည် အရမ်းကြီးနေတာဆိုတော့ အိမ်ဆောက်မယ့်လူတွေက မင်းတို့နောက်ပဲ လိုက်နေကြတာ။ တခြားလက်သမားဆရာတွေ လုပ်ကိုင်စားဖို့လည်း မင်းတို့တွေ့ဦးမှပေါ့ကွ”

ဟု လက်သမားဆရာ ကိုတုတ်ကြီးက ပြောလေ၏။

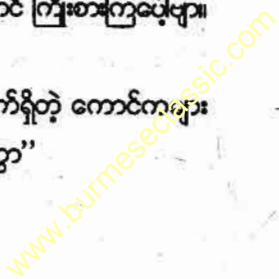
“ဒီမှာ ကိုတုတ်ကြီး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အိမ်ရှင်တွေက သူတို့ သဘောနဲ့ သူတို့ လိုက်လာကြတာမျိုး။ ကျုပ်တို့က လိုက်ပြီးစပ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟု မောင်အုတ်စီက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“လိုက်ပြီးစပ်တာ မစပ်တာ အသာထားလေကွာ။ အခုဟာက ရောက်လာသမျှ အိမ်တွေကို မင်းတို့သားအဖချည်းယူပြီး တစ်မြို့လုံး လှည့်ပတ်ဆောက်နေတော့ ငါတို့မှာက အလုပ်ပါးရှားလာတာပေါ့ကွ။ မင်းတို့သားအဖဟာ အင်မတန် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူတွေ”

“ဟေ့လူ... ကိုတုတ်ကြီး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အဖေကို ထည့်ပြီး စော်ကားမော်ကားပြောစရာ မလိုဘူး။ ကျုပ်တို့သားအဖက ကြီးစားလို့ လက်ရာကောင်းလို့၊ ကတိတည်လို့ လူတွေက ကျုပ်တို့နောက်ကို လိုက်ကြတာ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ။ ခင်ဗျားတို့လည်း ကျုပ်တို့လို ဖြစ်ချင် ရင် လက်ရာကောင်းအောင် လုပ်၊ ကတိတည်အောင် ကြိုးစားကြပေါ့ဗျား။ တခြား ဘာမှပြောစရာ မရှိပါဘူး”

“အောင်မာ... ခွေးပစ်တဲ့တုတ်လောက်ရှိတဲ့ ကောင်ကုန်း ငါ့ကို ဆုံးမနေသေးတယ်။ ခွေးမသားလေး ကဲကွာ”

၈၆ / ဇေဇင်းအိမ်

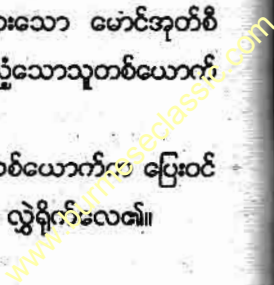
ဟု ပြောရင်း လက်သမားဆရာ ကိုတုတ်ကြီးက မောင်အုတ်စိ
ကို လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်လေ၏။ မောင်အုတ်စိက ရှောင်သည်ဆိုရုံမျှ
ရှောင်လိုက်ပြီးလျှင် လက်သမားဆရာ ကိုတုတ်ကြီး၏နံစောင်းသို့
ခြေထောက်နှင့် လှမ်း၍ခတ်လေ၏။

“အင့်...”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ကိုတုတ်ကြီးသည် ဒူးညွတ်၍ ကြသွား
လေတော့၏။ ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့၊ အသားဖြူဖြူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် ဇာတ်မင်းသား
ကလေးတစ်ယောက်လို ချောမောသည့် သျှောင်တစ်စောင်းကလေး
ထုံးထားသော မောင်အုတ်စိကို ဤသို့ တိုက်ခိုက်တတ်လိမ့်မည်ဟု
ထင်မထားသော ကိုတုတ်ကြီးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကန်လိုက်သော
မောင်အုတ်စိ၏ကန်ချက် မိသွားကာ ဒူးညွတ်ကြသွားလေတော့၏။

ကိုတုတ်ကြီးမင်မဟုတ်ဘဲ မောင်ညွန့်နှင့် ဘမောင်တို့ပါ အံ့ဩ
သွားကြရလေ၏။ သူတို့၏ တူသားကလေးသဖွယ် ထိန်းကြောင်းလာခဲ့
ရသော မောင်အုတ်စိကလေးသည် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ
လက်သမားဆရာ အကျော်အမော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။ ယခု
အရွယ်သို့ ရောက်လာသည်အထိ မောင်အုတ်စိ ရန်ဖြစ်သည်ကို တစ်ခါမှ
မတွေ့ဖူးခဲ့ကြပေ။ ဇာတ်မင်းသားကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြူဖြူ
ချောချော သျှောင်တစ်စောင်ကလေး ထုံးထားသော မောင်အုတ်စိ
ကလေးသည် လွန်စွာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ နူးညံ့သောသူတစ်ယောက်
ဖြစ်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာမင် ကိုတုတ်ကြီး၏ လူတစ်ယောက်က ပြေးဝင်
လာကာ မောင်အုတ်စိအား ထမ်းပိုးဝါးချမ်းဖြင့် လွှဲရိုက်လေ၏။

“ဝိ...”

ဟူသောအသံကြီး မြည်သွားစဉ်တွင် မောင်အုတ်စိသည် ခေါင်း
ခြောက်ပြီးသား ဖြစ်နေကာ ခေါင်းပြန်အမော့တွင် ကိုတုတ်ကြီး၏တပည့်
ကို ရင်ဝတည့်တည့်သို့ လက်သီးနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုးလိုက်သည်ကို
မောင်ညွန့်နှင့်ဘမောင်ပင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်အောင် အံ့ဩသွား
ကြလေ၏။

“ဟာ... လျင်လိုက်တဲ့ မောင်အုတ်စိကွာ”

ဟု မောင်ညွန့်က ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် မောင်အုတ်စိ၏ လက်သီး
အုတ် မိသွားသော ဝါးထမ်းပိုးငနဲသည် ခါးကြီးကုန်း၍ ခေါင်းကြီးထိုက်ထိုက်
ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် မောင်အုတ်စိသည် ခြေထောက် အနေ
အထားကို အနည်းငယ်ပြင်လိုက်ကာ...

‘ခွပ်’ခနဲ မြည်အောင် မေးရိုးကို ကော်၍ထိုးလိုက်ပြန်လေရာ
ထိထမ်းပိုးငနဲလည်း ခေါင်းကြီး နောက်သို့လန်သွားကာ ဖင်ထိုင်လျက်
ထဲကျသွားလေတော့၏။

“ဟာ... ပြင်းလိုက်တဲ့ လက်သီးကွာ။ မထင်ရဘူးဟေ့...”

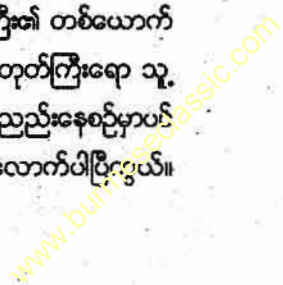
“ဟုတ်ပဗျာ။ လူကြည့်တော့ မင်းသားရုပ်ကလေးနဲ့”

“ဟိုအကောင်တွေက သက်သက်လာပြီး ရန်စတာကွ”

ဟူ၍ ဘေးမှ ဝိုင်းကြည့်နေသော လူအုပ်ကြီး၏ တစ်ယောက်
ဆစ်ပေါက် ပြောသံများ ထွက်လာလေတော့၏။ ကိုတုတ်ကြီးရော သူ
အဖည့်ပါ ရင်ဘတ်ဖိသုဖိ နံစောင်းဖိ၍ ညည်းသူက ညည်းနေစဉ်မှာပင်

“ကဲ... လာ... မောင်အုတ်စိ၊ တော်လောက်ပါပြီကွယ်။

အိနေရာမှာ ကြာကြာမနေနဲ့ကွယ်”

ဟု မောင်ညွန့်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မောင်အုတ်စိမ် လက်မောင်းကို ဆွဲကာ ရထားတစ်စီးငှား၍ ဗဟန်းသို့ မောင်းနှိုင်းလိုက် လေ၏။ ရထားသမားကလည်း

“တက်... တက်... ဆရာလေး။ ကျုပ် ရထားခမယူဘူး။ ဆရာလေးရဲ့ လက်သံပြောင်မြောက်မှုကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ အိမ် အရောက်လိုက်ပို့ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ကာ သူ၏ရထားကို ကပ္ပလီကွက်သစ်ဘက်သို့ မောင်းထွက်လိုက်လေတော့၏။ မောင်အုတ်စိ ရထားပေါ်သို့ တက်သွား သည်အထိ လိုက်ကြည့်နေကြသော လူအုပ်ကြီးကတော့...

“အောင်မယ်မင်း... ရုပ်ကလေးချောသလောက် လက်သံ ကလည်း ပြောင်ပဲဗျာ။ တကယ့်သံလက်သီးပဲဗျို့”

ဟု ပြော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ မောင်အုတ်စိသည် လက်သမား လုပ်ရာတွင် စရွေးအလွန်ကိုက်သော လက်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်လေ သည်။ အချို့သူများ လွန်ပြတ်၊ ဆောက်နှင့်ထွင်းရသော နေရာများတွင် လည်းကောင်း၊ အချို့သူများ ရွှေဘော်နှင့် ညှိရသောနေရာတွင် လည်း ကောင်း မောင်အုတ်စိသည် မြဲနေအောင်သွေးထားသော သူ၏ရဲတင်းဖြင့် ခုတ်ခြင်းဖြင့် လွှဲဖြတ်ထားသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆောက်ထွင်းထား သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရွှေဘော်ထိုးထားသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ချောစေ ၍ စရွေးကိုက်နေသည်ဖြစ်ရာ လက်သမားများက မောင်အုတ်စိကို ‘ရွှေရဲတင်းမောင်အုတ်စိ’ ဟု ခေါ်တတ်ကြလေ၏။

ယခုတွင်လည်း တစ်ခါမျှ ရန်မဖြစ်ပူးသော မောင်အုတ်စိသည် ကိုတုတ်ကြီးတို့ ဆရာတပည့်ကို ဖင်ထိုင်ရက်လဲအောင် ထိုးလာခဲ့လေရာ

ထစ်စောင်နှင့်ဆံထိတ်နဲ့ ဖိုဝါထစ် ဖောင်အုတ်စိ / ၈၉

လက်သမားလောကက၊ ပန်းရံဆရာလောကတွင် မောင်အုတ်စိကို 'သံလက်သီးအုတ်စိ' ဟု ခေါ်ကြပြန်လေ၏။

'ရွှေရဲတင်းမောင်အုတ်စိ' ခေါ် 'သံလက်သီးအုတ်စိ' ကတော့ သူ့အား မည်သို့ပင် ခေါ်ခေါ် အလျင်းဂရုမစိုက်ဘဲ သူ၏လက်သမား အလုပ်ကိုသာ ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် အမြဲဂရုတစိုက်နှင့် လုပ်ကိုင်လေတော့၏။ ခါတိုင်းလို နူးနူးညံ့ညံ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ကလေး နေထိုင်လျက် ရှိလေ၏။

သို့သော် မောင်အုတ်စိက မောင်ညွန့်ကိုတော့ စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့လေ၏။ ထိုစကားမှာ...

“ဦးလေးညွန့်၊ လူဆိုတာ အမြဲတမ်းခေါင်းညွတ်ပြီး ရေမြေလို တော့ နေလို့မရဘူးဗျ။ နဂါးလို ခေါင်းထောင်ပြသင့်တဲ့အခါလည်း ထောင်ပြရမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူတွေ ဖြစ်နေလို့၊ ပြီးတော့ လူတွေနဲ့ ရောထွေးပြီး အမြဲနေနေရလို့ဗျ”

ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ နောက်ပိုင်းတွင်တော့ မောင်အုတ်စိနှင့် ထက်သမားဆရာကိုတုတ်ကြီးတို့၏ နှစ်ယောက်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သော နှိပ်စွဲအကြောင်းသည် လက်သမားများ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တဖြည်း ဖြည်း ပျံ့နှံ့သွားကာ မောင်အုတ်စိကို ထိကပါးရိကပါး ပြောဆိုရန်စဉ်သူ ဆင် မရှိအောင် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

အခန်း (၃) အရိပ်မထွတ်သောရွာ

တစ်နေ့သ၌ ဗဟန်းတွင်ရှိသော မောင်အုတ်စိတို့သားအဖအိမ်သို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ဧည့်သည်မှာ အထင်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်ဖြစ်ကာ ပုဆိုးကွက်တုံးကြီး ဝတ်ထားပြီး လျှင် လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးလည်း လွယ်ထားလေ၏။ ခေါင်းတွင် သျှောင်ထုံးကြီးကိုလည်း နောက်တွဲထုံးထားကာ နံ့သာရောင်ခေါင်းပေါင်းကိုလည်း ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်ဖြစ်အောင် ပေါင်းထားလေ၏။ နှုတ်ခမ်းငွေ့ပြားပြားကြီးကို လက်နှင့်သပ်ကာ အိမ်ထဲသို့ အကဲခတ်ကြည့်နေလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် မောင်အုတ်စိ၏ဖခင် ဦးမိုးသီးက...

“မိတ်ဆွေ၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

ဟု စတင်၍ မေးမြန်းလိုက်လေရာ...

“ဪ... ဒါ လက်သမားဆရာ ဦးမိုးသီးတို့ မောင်အုတ်စိတို့”

အိမ်လားလို့ပါ”

ဟု လွယ်အိတ်ကြီးနှင့်လူကြီးက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ကိစ္စရှိရင်တော့ အိမ်ထဲကို ကြွပါဗျာ”

ဟု ဦးမိုးသီးက ဖိတ်ခေါ်လိုက်သောအခါ နှုတ်ခမ်းမွှေးပြားပြား ကြီးနှင့် လူလည်း အိမ်ထဲသို့ လှမ်း၍ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်လုပ်ကာ တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

“ထိုင်ပါမိတ်ဆွေ ထိုင်ပါ”

ဟု ပြောရင်း ဦးမိုးသီးက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြလိုက် သောအခါ ဧည့်သည်လူကြီးက ဝင်၍ထိုင်လေ၏။

“အင်း... ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်တွေ့လို့ တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ”

ဟု ဧည့်သည်က ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် မောလာသော ဧည့်သည်ကို မောင်အုတ်စိမ်းက ရေတစ်ခွက်ခပ်၍ တိုက်လေ၏။

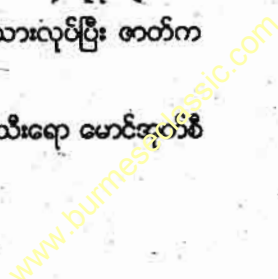
မောင်အုတ်စိမ်းခပ်၍တိုက်သော ရေတစ်ခွက်ကို တကြိုက်ကြိုက် နှင့် ကုန်အောင်သောက်ပြီးသောအခါ ဧည့်သည်ကြီးသည် မောင်အုတ်စိမ်းကို သေသေချာချာကြည့်၍...

“ဪ... မောင်အုတ်စိမ်းမှတ်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ။ ကျွန်တော် အုတ်စိမ်းပါ”

“အင်း... အင်း... ဖြူဖြူသေးသေးကလေးနဲ့ လှပုံချောလေး ပဲ။ လက်သမားဆရာလုပ်မယ့်အစား ဇာတ်မင်းသားလုပ်ပြီး ဇာတ်က စားဖို့တောင် ကောင်းသေးတော့ကွယ်”

ဟု ဧည့်သည်ကြီးက ပြောလေရာ ဦးမိုးသီးရော မောင်အုတ်စိမ်းပါ ရယ်မောကြလေတော့၏။

၉၂ / ဇောင်းအိမ်

“အင်း... လာရင်းကိစ္စကို ပြောဦးမှာပလေ။ ဒီလိုပါဗျာ၊ ကျွန်တော်နာမည်က ဦးလူလှပါ။ ကျွန်တော်နေတာက ထောက်ကြံ့ရွာကြီး အလွန်က ကုန်းကြီးရွာမှာပါ။ ထောက်ကြံ့နဲ့ဆိုရင် တောတန်းကလေး တစ်ခုပဲ ခြားတာပါလေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဦးလူလှ။ လာရင်းကိစ္စကို အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလေ၏။

“ဒီလိုပါဗျာ ကျွန်တော် အိမ်ဆောက်ချင်လို့ပါ။ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်း ဆောက်ချင်တဲ့အခါကျတော့ ထုံးစံအတိုင်း လက်သမား ကောင်းကောင်းကို ရှာရတော့တော့ပလေ။ ရွာမှာကတော့ သမရိုးကျ ရပ်အိမ်၊ ရွာအိမ်ဆောက်နေကျ လက်သမားတွေတော့ ရှိပါတယ်။ ရွာကလည်း ကြီးတယ်ဆိုတော့ လက်သမားတတ်တဲ့သူကိုက နှစ်ဆယ် လောက် ရှိတာဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က လက်ရာကောင်းကောင်းနဲ့ ရန်ကုန်က အိမ်တွေလို ကျကျနန ဆောက်ချင်တာဗျာ။ ဒါနဲ့ ရန်ကုန်ကို တက်ပြီး စုံစမ်းကြည့်တော့ ခင်ဗျားတို့သားအဖ သတင်းက ကျော်နေ တော့တာကိုဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ရှာဖွေမေးစမ်းပြီး ရောက်ခဲ့တာပါ”

“ဪ... ဦးလူလှက အိမ်ဆောက်ဖို့ အလုပ်အပ်ချင်တာကို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကိုမိုးသီး”

“နို့... ဆောက်မှာက ဘယ်လိုအိမ်မျိုးတုံး”

“အင်း... နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ပေါ့ဗျာ။ ရှေ့မှာတော့ ခေါင်း နှစ်လုံးထုတ်မှာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲမှာက အိပ်ခန်း၊ ထမင်းခန်း၊ မီးခိုခန်း စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ သူ့ဟာနဲ့သူ သင်္ဘောပုံရပ်ရပ် လိုလှင်တာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

လက်စတင်နှင်ဆဲစိတ်နဲ့ ထုံပါစိတ် မောင်အုတ်စိတ် / ၉၃

“ဪ... ရပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့သားအဖ ဦးလူလှ လိုချင်တဲ့ အိမ်မျိုးကို ကောင်းကောင်းဆောက်ပေးနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါထက် မိတ်ဆွေတို့သားအဖက အခုလိုမျိုး ရွာတွေဘာတွေ ဆင်းပြီးတော့ကော ဆောက်ရဲ့လား?”

“ဟာ... ဆောက်ပေးပါတယ် ဦးလူလှရဲ့။ ရန်ကုန်က လူတွေ တင် အိမ်နဲ့နေတာမှ မဟုတ်တာ။ နယ်ကလူတွေလည်း အိမ်နဲ့နေတာပဲ ဗျာ။ နယ်တွေလည်း ဆင်းဆောက်ပေးရမှာပေါ့။ အိမ်နဲ့နေချင်တဲ့သူ မှန်သမျှကို ကျုပ်တို့သားအဖက အိမ်တွေဆောက်ပေးနေတာပါဗျာ။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် လူတွေအတွက် အိမ်ဆောက်ရုံတင်မကဘူးဗျို့၊ ဘုန်းကြီးတွေနေဖို့ ကျောင်းတွေ၊ ရုက္ခစိုးဗိမ္မာန်တွေပါ အိပ်တဲ့သူရှိရင် လိုက်ဆောက်ပေးတယ် ဦးလူလှရဲ့”

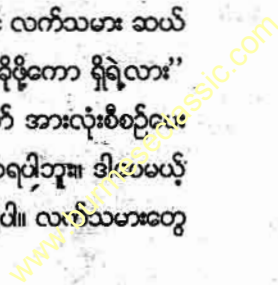
“ဟာ... ဒါဆိုရင် ဟန်ကျတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့လည်း အိမ်နဲ့နေကြတာပါ ဆရာဦးမိုးသီးရယ်။ ကျုပ်အတွက် အိမ်ကောင်းကောင်း တစ်လုံးတော့ လိုက်ပြီးဆောက်ပေးပါဗျာ”

“စိတ်ချပါ ဦးလူလှ။ ကျုပ်တို့သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ဆောက်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ။ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

“ဪ... ဒါထက် ကျုပ်တို့ဆင်းလာရင် လက်သမား ဆယ် ယောက်လောက် ပါလာမှာနော်။ ကျုပ်တို့ တည်းဖို့ခိုဖို့ကော ရှိရဲ့လား”

“ဟာ... ဒါတွေ မပူပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် အားလုံးစိစဉ်ပေး ပါမယ်။ နေစရာ စားစရာ ဘာမှလိုလေသေးမရှိစေရပါ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆရာတို့သားအဖလာရင် နှစ်ယောက်တည်းလာခဲ့ကြပါ။ လက်သမားတွေ

ခေါ်လာစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ လက်သမားတတ်တဲ့သူ နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ငှားပေးပါ့မယ်။ အားလုံး ကျွမ်းကျင်သူတွေပါပဲ။ အဲဒီလူတွေအတွက်လည်း ဆရာတို့ အကြောင်း ပေးစရာမလိုပါဘူးဗျာ”

“ဪ... ဒီလိုလား။ ဒီလိုဖြင့် ကျုပ်တို့သားအဖက လူချည်း ဆင်းလာရုံပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ လက်နက်ကိရိယာတွေလည်း ကျွန်တော် တို့ရွာမှာ အစုံရှိပါတယ်”

“အလို... တယ်လည်း ဟန်ကျပါလားဗျ”

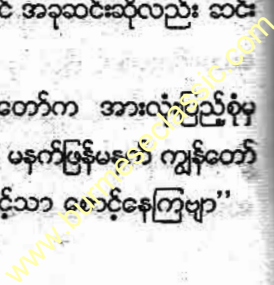
“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ဒါထက် ဆရာတို့ လက်သမားခေတ် ဘယ်လိုယူပါသလဲ”

“အင်း... တိုက်ခံအိမ်ဆိုရင်ရော ပန်းရံတွေပါ ခေါ်ရတာ ဆိုတော့ နှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံးကို လက်စချည်း နှစ်ထောင်ယူပါတယ်။ သစ်သားအိမ်ဆိုရင်တော့ တစ်ထောင်ယူပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ။ ပေးပါ့မယ်.. ပေးပါ့မယ်။ လက်ရာ ကောင်းတဲ့ အကျော်အမော်တွေဆိုတော့လည်း ပေးရမှာပေါ့ဗျာ။ ကဲ ဒါဆိုရင် ဆရာ ဘယ်တော့လာနိုင်မလဲ”

“ခင်ဗျားဘက်က သစ်ဝါးပြည့်စုံရင် အခုဆင်းဆိုလည်း ဆင်း နိုင်ပါရဲ့ဗျာ”

“ဟာ... ဟန်ကျပြီဗျာ။ ကျွန်တော်က အားလုံးပြည့်စုံမှ လက်သမား ရှာတာဗျ။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ဗျာ။ မနက်ဖြန်မနက် ကျွန်တော် လာခေါ်မယ်။ ဆရာတို့သားအဖ အဆင်သင့်သာ လောင့်နေကြဗျာ”

“ကောင်းတာပေါ့ ဦးလူလှရာ။ အခုရက်ကလေး ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ပါးတုံး ခင်ဗျားတို့ဆီ လိုက်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီဆရာ၊ ကောင်းပါပြီ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင်သာ ဆက်ဆက်စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော် လာခေါ်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ မနက်ဖြန်လာခေါ်ပေတော့”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလိုက်သောအခါ ဦးလူလှဆိုသူလည်း သူ၏ လွယ်အိတ်ကြီးကို ကောက်လွယ်လိုက်ကာ ပြန်သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးလူလှကြီးရောက်လာကာ ဦးမိုးသီးနှင့် မောင်အုတ်စိကို လာ၍ ခေါ်သွားလေတော့၏။ ညနေလေးနာရီခန့်တွင် ထောက်ကြံ့ရွာကြီးကိုလွန်၍ တောတန်းကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်သွားရလေ၏။ တောတန်းကြီးကို ကျော်သွားသောအခါ လွန်စွာစည်ကားသော ရွာကြီး တစ်ရွာကို ဘွားခနဲတွေ့မြင်ကြရလေ၏။

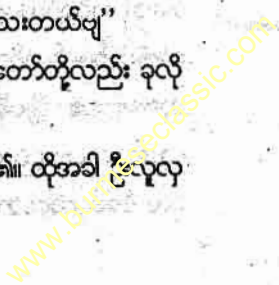
“အို... ရွာကြီးပဲ”

ဟု ဦးမိုးသီးက လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သောအခါ ဦးလူလှက ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ကုန်းကြီးရွာက ရွာကြီးပါ ဆရာကြီး။ ထောက်ကြံ့က ကားလမ်းပေါ်မှာရှိတော့ လူသိပိုများတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရွာခြင်းယှဉ်ရင် ကျွန်တော်တို့ရွာကတောင် ပိုကြီးသေးတယ်ဗျ”

“ကောင်းတာပေါ့ ဘကြီးလူလှရာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ခုလို စည်ကားတဲ့ရွာကြီးကို ရောက်ဖူးသွားတာပေါ့ဗျာ”

ဟု မောင်အုတ်စိကလည်း ဝင်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးလူလှက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးလိုက်ကာ...

၉၆ / ဇော်အိမ်

“အင်း... ရွာကြီးကလည်း ကြီးသလို အပျိုချောတွေကလည်း
ပေါ့ပေါ့ဘိ မောင်အုတ်စိ။ သတိလည်းထားနော် တော်တော်ကြာ ကုန်းကြီး
ရွာသားလည်း ဖြစ်နေဦးမယ်ကွယ်”

ဟု ပြောရင်း မောင်အုတ်စိကို စလေ၏။ ထိုအခါ ဦးမိုးသီးက

“အောင်မယ် ကိုလူလှရယ်၊ ကျုပ်သားကသာ ကြိုက်စမ်းပါစေ
ကုန်ကြီးသော၊ ထောက်ကြံ့သော၊ မင်္ဂလာခုံသော မရွေးပါဘူးဗျား
ပေးစားမှာပါ။ ခက်တာက ကျုပ်သားမောင်အုတ်စိက အဖေကို အားကြီး
သံယာဇဉ်ရှိတာဗျ။ ဒါကြောင့် ဘယ်မိန်းမကိုမှ ရောရောနှောနှော
မနေခဲ့တာ။ ကျုပ်ကလည်း အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးချင်လှပါပြီဗျား
ဒါမှလည်း မြေးချိုရမှာမဟုတ်လား ကိုလူလှရဲ့”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဆရာဦးမိုးသီးက မြေးချိုချင်
နေပြီကို။ ကြားတယ် မဟုတ်လား မောင်အုတ်စိ။ မောင်အုတ်စိရဲ့ ရုပ်က
လက်သမားမလုပ်လည်း ဇာတ်မင်းသားလုပ်လို့ရတဲ့ရုပ်မျိုးပါ။ မိန်းမ
တွေကတော့ မကြိုက်မရှိပါဘူးဗျား။ ခုန ဆရာကြီးပြောသလို အဖေ
အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးတာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု စကားတပြောပြောနှင့် လာခဲ့ကြလေရာ ရွာအဝင်သို့
ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ရွာထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ ရွာလမ်းကလေးမှာ
အလွန်သပ်ရပ်လှပစွာ ပြုပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မြေနီလမ်း၏
ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စပါယ်ချုံများ၊ ဆောင်တော်ကူးပန်းချုံများ၊
ယုနေရုံများ၊ ပျိုမနိုင်ပန်းရုံများကို လှပစွာစိုက်ထားလေရာ ရွာလယ်
လမ်းကလေးသည် ရှည်လျားဖြောင့်ဖြူးသလောက် ကြည်နူးဖွယ်အသွင်ကို
ဆောင်နေလေတော့၏။

ထစ်စထင်နှင့်သံထိတ်နဲ့ ထုံပါထယ် မောင်အုတ်စိ / ၉၅

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ခြံဝင်းများနှင့် အိမ်များကို တွေ့ရလေ၏။ အိမ်များမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆောက်ထားသောအိမ်များ ဖြစ်လေရာ သိပ်မညံ့ကြောင်း သိသာနေလေ၏။

လူစိမ်းများဖြစ်သော ဦးမိုးသီးနှင့် မောင်အုတ်စိတို့ ရွာထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ အိမ်များမှလူများက အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ကာ ဝိုင်းကြည့် ကြလေ၏။

“အဘလူလှ ပြန်လာပြီလားဗျ။ လယ်သမားဆရာကြီးတွေ ဒါလာပြီးလား”

ဟု အိမ်တစ်အိမ်မှ ထွက်လာသော လူရွယ်ရွယ်တစ်ယောက်က မေးလေရာ...

“အေး... ပြန်လာပြီ ငထွန်းရေ။ ဟောဒါ ရန်ကုန်မြို့က နာမည်ကျော် လက်သမားဆရာကြီး သားအဖပဲကွယ့်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့။ ဒီရွာက လက်သမားတွေ တော့ ကျုပ် စုဆောင်းထားပါတယ်။ လုပ်ငန်းစတာနဲ့ ကျုပ် အားလုံးကို ခေါ်ခဲ့မှာပေါ့”

“အေး... အေး... ကောင်းတယ် ငထွန်း။ ဒီနေ့တော့ ဆရာကြီးတို့ ခရီးပန်းလာတော့ နားကြပါစေလေ။ မနက်ကျမှပဲ လုပ်ငန်း အတွက် စီစဉ်တာပေါ့ ငထွန်းရာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ အဘလူလှ”

ဟု ထိုလူရွယ်က ပြန်၍ပြောလိုက်သောအခါ ဦးလူလှက ဦးမိုးသီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ

“အဲဒီငထွန်းဆိုတဲ့ကောင်က လွှတ်တော်တဲ့ကောင်းဗျ ဆရာ

၉၀ / စောင်းအိမ်

ဦးမိုးသီးရဲ့။ လက်သမားလည်း တော်တော်လုပ်တတ်တာ။ ဒီရွာက အိမ်
တော်တော်များများက ငထွန်းနဲ့ သူ့တပည့်တွေ ဆောက်ထားတာ။
ကျွန်တော်က ဆရာတို့သားအဖကို ခေါ်လာတော့ ဒီကောင်ဝမ်းသာသွား
တာမျိုး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာတို့နဲ့ တွဲလုပ်ရတော့ သူလည်း
ပညာလေးစားလေး ရတာပေါ့ ဆရာရယ်”

“ဟာ... ဟုတ်တာပေါ့များ။ ဒီသူငယ်တော်သားပဲများ။ အဲဒီလို
အမြင်ရှိတယ်ဆိုကတည်းက ဒီသူငယ်မည့်ပါဘူး ကိုလူလှရဲ့”

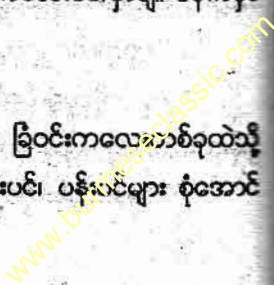
“ဟုတ်တယ် ဆရာဦးမိုးသီးရဲ့။ ရပ်ရေးရွာရေးဆိုလည်း
ဒီကောင်ငထွန်းပဲ ဦးဆောင်တာများ။ လူက အိမ်ထောင်ရက်သားလည်း
မရှိတော့။ ခုထိကာလသားခေါင်း ဖြစ်နေတုံးများ။ ဒီရွာက ကာလသားတွေ
ဆို သူ့ကို အားကြီးခင်တာ ဆရာရေ။ ကိုကြီးထွန်း၊ ကိုကြီးထွန်းနဲ့ကို
နေတာမျိုး”

“အင်း... ရွာတစ်ရွာမှာ ဒီလိုလူမျိုးရှိတော့ ဟန်ကျတာပေါ့
များ”

“ဟာ ... စကားလေးတပြောပြောနဲ့ လာလိုက်ကြတာ
ဆရာတို့တဲဖို့ အိမ်တောင်ရောက်ပြီပဲ။ ကဲ... လာဆရာတို့၊ ဟောဒီအိမ်
မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တည်းကြပေတော့။ အိမ်ဆောက်ရမယ့်
အကွက်က မြောက်ဘက်က တောင်ကုန်းကလေးပေါ်မှာမျိုး။ မနက်မှပဲ
သွားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလူလှ”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလိုက်လျှင် ခြံဝင်းကလေးဘစ်ခုထဲသို့
ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ ခြံဝင်းကလေးထဲတွင် သီးပင်၊ ပန်းပင်များ စုံအောင်

စိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အိမ်ကလေးမှာ တစ်ထပ်အိမ် ခပ်ငယ်ငယ် ဖြစ်ရာ မောင်အုတ်စိတို့ သားအဖ တည်းခိုရန်အတွက်တော့ အနေတော်ကလေး ဖြစ်နေလေတော့၏။

“ကဲ... ဆရာတို့ လာကြ... လာကြ။ ဟောဒီမှာ သောက်ရေအိုး၊ ဟောဒီမှာ ထမင်းစားပွဲ၊ ဟောဟိုမှာ အသင့်ပြင်ထားတဲ့ အိပ်ရာနှစ်ခု”

ဟု ပြောရင်း ဦးလူလှက ထမင်းစားပွဲပေါ်မှ အုပ်ထားသော ဝါးအုပ်ဆောင်းကြီးကို မလိုက်လေ၏။ လွန်စွာမွှေးယုံသော ဟင်းနုများသည် မောင်အုတ်စိတို့သားအဖ၏ နှာခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

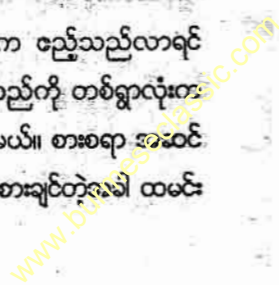
“ဟာ... မွှေးလှချည်လား ဘကြီးလူလှရဲ့”

ဟု မောင်အုတ်စိက ပြောလိုက်သောအခါ ဦးလူလှက ပြုံး၍

“ဘကြီးစီမံခိုင်းခဲ့တာကွယ်။ ငါ့တူတို့ ဆာတဲ့အချိန် စားရအောင်ပေါ့။ ဟောဟိုခြံထောင့်က ရာဝင်အိုးကြီးနှစ်အိုးထဲမှာ ရေအပြည့် ဖြည့်ထားတယ်ကွယ်။ မောင်အုတ်စိတို့သားအဖ ကြိုက်သလောက်သာ သုံးပေတော့။ အချိန်တန်ရင် ပြန်ဖြည့်ထားကြလိမ့်မယ်။ အားလုံး ဘကြီးစီစဉ်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီးလူလှ၊ အားနာစရာတောင် ကောင်းနေပါပြီဗျာ”

“ဟာ... အားမနားနဲ့။ ဘကြီးတို့ရွာက ဧည့်သည်လာရင် သိပ်ဝမ်းသာကြတာကွယ်။ ရောက်လာတဲ့ဧည့်သည်ကို တစ်ရွာလုံးက ဝိုင်းပြီးပြုစုကြတာ။ ကြိုတဲ့လူက ချိုးရေဖြည့်ပေးမယ်။ စားစရာ အဆင်သင့် ပို့ပေးမယ်။ မောင်အုတ်စိတို့သားအဖ ထမင်းစားချင်တဲ့အခါ ထမင်း

အုပ်ဆောင်းကိုသာ မလိုက်။ အဆင်သင့်ရှိနေစေရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘကြီးလူလှ”

“ကဲ ... ကဲ ... မောင်အုတ်စိနဲ့ ဆရာကြီးတို့သားအဖ နားလိုက်ကြပါဦး။ ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ် ဆရာကြီး”

“ဪ... ကောင်းပါပြီ ကိုလူလှရယ်”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလိုက်သောအခါ ဦးလူလှသည် သူ၏ လွယ်အိတ်ကြီးကို ကောက်၍လွယ်လိုက်ကာ ခြံဝင်းကလေးထဲမှ ထွက်သွား လေ၏။

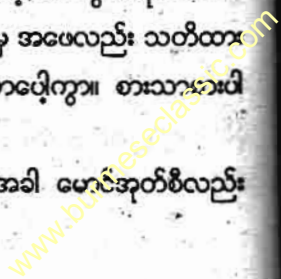
ကုန်းကြီးရွာကြီးထဲတွင်တော့ ရွာသူရွာသားများက ဥဒ်ဟို သွားလာလှုပ်ရှားနေကြလေ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အော်ဟစ် ပြောင်လှောင်သံများ၊ ရယ်ကြမောကြသံများ၊ တူထုသံများ၊ ကလေးများ ပြေးလွှားကစားနေကြသံများကိုလည်း ကြားနေရလေတော့၏။

ညနေစောင်းလာချိန်တွင် ဦးမိုးသီးနှင့် မောင်အုတ်စိတို့ သား အဖသည် ရေခိုးချိုး၍ ထမင်းစားကြလေ၏။ ထိုသို့ ထမင်းစားကြချိန်တွင် မောင်အုတ်စိသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိထားလိုက်မိလေ၏။

“အဖေ ဒီထမင်းတွေဟင်းတွေက အခုမှ အိုးထဲက ခူးခပ်ထား သလို အငွေ့တထောင်းထောင်း ဖြစ်နေတယ်ဗျ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ကတည်းက ခူးခပ်ထားတဲ့ထမင်းပွဲ မဟုတ်လား”

“အေးကွ လူကလေးရဲ့။ မင်းပြောမှ အဖေလည်း သတိထား မိတယ်။ ပူပူနွေးနွေးစားရတော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ စားသားဘေးပါ မောင်အုတ်စိရာ”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလိုက်သောအခါ မောင်အုတ်စိလည်း

ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဆာဆာနှင့် ကြိုး၍စားသောက်လေ၏။ စားသောက်ပြီးသောအခါ ဦးမိုးသီးရော မောင်အုတ်စိပါ ဆေးတံ တစ်ယောက် တစ်ချောင်းထုတ်ကာ ဆေးတစ်ဆုံစီ ဖွာကြလေ၏။ ပြီးလျှင် မှောင်လာပြီ ဖြစ်ရာ အနားတွင်ရှိသော ရေနံဆီမီးခွက်ကြီးကို ထွန်းရလေ၏။

ထို့နောက် သားအဖနှစ်ယောက် စကားစမြည်း ပြောကာ စောစော အိပ်ရာဝင်ကြလေ၏။

“လူကလေး မအိပ်ခင် ဘုရားကန်တော့ပြီး မေတ္တာသုတ် ရွတ်ပြီးမှ အိပ်ကွယ့်”

ဟု ဦးမိုးသီးကပြောလေရာ မောင်အုတ်စိသည် ဘုရားကန်တော့၍ မေတ္တာသုတ်ရွတ်ပြီးမှ အိပ်ရလေ၏။

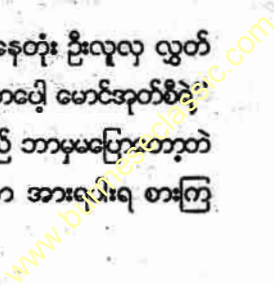
နောက်တစ်နေ့တွင် သားအဖနှစ်ယောက် ခုနှစ်နာရီလောက်မှ နီးလာလေရာ မျက်နှာသစ်ကြ၍ ထမင်းကြမ်းစားရန် ညကကျန်သော ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန်များကို အုပ်ဆောင်းဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်လေရာ

“အလို... အဖေရေ ညက ထမင်းကျန်တွေ မရှိတော့ဘဲ မုန့်ဟင်းခါးတွေ ရောက်နေပါလားဗျ။ ဟင်းရည်မှာ မွှေးပြီး အငွေ့ တထောင်းထောင်းထနေတာပဲဗျ။ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးဗျ”

ဟု မောင်အုတ်စိက အလန့်တကြား ပြောလိုက်လေရာ ဦးမိုးသီးက ပြုံး၍...

“အေးလေ... တို့သားအဖအိပ်ပျော်နေတုံး ဦးလူလှ လွတ်လိုက်တဲ့သူတွေ ရောက်လာပြီး ထားသွားတာနေမှာပေါ့ မောင်အုတ်စိ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ မောင်အုတ်စိသည် ဘာမှမပြောဘဲ ဦးမိုးသီးနှင့် သူ့အတွက် မုန့်ဟင်းခါးနှစ်ပွဲပြင်ကာ အားရမ်းရ စားကြ

လေတော့၏။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ မုန့်ဟင်းခါးကွယ်”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလေရာ မောင်အုတ်စိက...

“ဒိရွာက လူတွေက လူတော်တွေပဲ အဖေရ၊ ထမင်းဟင်းချက် တာရော မုန့်ဟင်းခါးချက်တာရော တယ်ကောင်းကြတာပဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ဦးလူလှကြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဟာ... ဘကြီးလူလှ ဒီမုန့်တွေ ဘယ်သူလာပို့သွားတာ တုံးဗျ”

ဟု မောင်အုတ်စိက မေးလိုက်လေရာ ဦးလူလှက ပြုံး၍

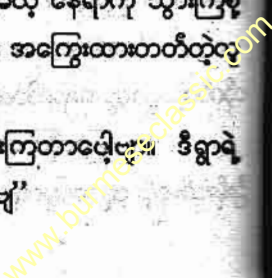
“ဘကြီးပြောခဲ့ပါသော်ကော မောင်အုတ်စိ၊ ဒိရွာက လူတွေက ညဉ့်သည် အားကြီးခင်တတ်တာကွယ်၊ ကြုံတဲ့လူက သူထက်ငါ ဦးအောင် ကျွေးမွေးချင်ကြတာဆိုတော့ တစ်အိမ်အိမ်က လာပြီး ပို့သွားတာပေါ့ ကွယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဘကြီးလူလှတို့ရွာက လူတွေကတော့ တယ်လည်း စေတနာ သဒ္ဓါတရား အားကြီးကောင်းတာပဲဗျာ”

ဟု မောင်အုတ်စိက ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဦးမိုးသီးက

“စားသောက်ပြီးရင် အလုပ်လုပ်ရမယ့် နေရာကို သွားကြစို့ ကိုလူလှဇေ၊ ကျုပ်က အလုပ်ဆိုရင် တယ်ပြီး အကြွေးထားတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာဦးမိုးသီး၊ သွားကြတာပေါ့ဗျား၊ ဒိရွာရဲ့ မြောက်ဘက်က တောင်ကုန်းကလေးပေါ်မှာဗျ”

ဟု ပြောလေရာ မောင်အုတ်စိတို့ သားအဖလည်း စားသောက် ပြီးလျှင် ဦးလူလှနှင့် လိုက်သွားကြလေတာ၏။

ရွာမြောက်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ တောင်ကုန်းကလေးများကို တွေ့ရလေ၏။ တောင်ကုန်းကလေးများပေါ်တွင် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း များကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ အချို့အိမ်ဝိုင်းကြီးများထဲမှ မြင်းစီး၍ ထွက်လာသောလူများကိုလည်း တွေ့ရလေရာ မောင်အုတ်စိသည် တစေ့ တစောင်း ကြည့်လေ၏။

“ဒီရွာမှာတော့ ဟိုနားသည်နား သွားချင်ရင် မြင်းပဲ အားကိုး ရတာ မောင်အုတ်စိရဲ့ မောင်တို့ရန်ကုန်လိုတော့ ကားတွေဘာတွေ မရှိဘူးပေါ့ကွယ်”

“အင်း... ရွာမှာတော့ မြင်းဆိုတာ မော်တော်ကားပဲပေါ့ဗျာ”

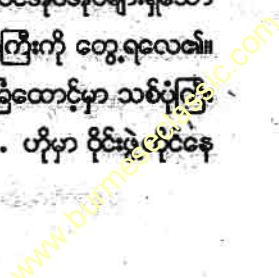
“ဟုတ်ပ... ဟုတ်ပ... နို့... မောင်အုတ်စိရော မြင်းစီး တတ်သလားကွယ်”

“မစီးတတ်ပါဘူး ဘကြီးလူလှရာ”

“ဟာ... ဒါဆိုရင် အားတဲ့အချိန်မှာ ထွန်းတို့နဲ့ မြင်းလေး ဘာလေး စီးပေါ့ကွယ်။ ကဲ... ပြောရင်းနဲ့ပဲ ရောက်လာပြီဗျာ။ ဟောဒီ ခြံဝင်းပဲဗျာ။ ဒီဝင်းထဲမှာ အိမ်ဆောက်မှာ”

ဟု ဘကြီးလူလှက ပြောလေရာ သစ်ပင်အုပ်အုပ်များရှိသော ခြံဝင်းကြီး၏အလယ်တွင် ရှိသည့် မြေကွက်လပ်ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

“အင်း... ကျယ်သားပဲ။ ခြောက်... ခြံထောင့်မှာ သစ်ပုံကြီး မနည်းပါလား။ သစ်ဝါးလည်း စုံနေမှပဲ။ အလို... ဟိုမှာ ဝိုင်းပဲ့တိုင်နေ ကြတဲ့ လူငယ်တွေပါလား”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလေရာ ဦးလူလှက...

“အဲဒါ ငထွန်းတို့အဖွဲ့လေ ဆရာကြီးရဲ့။ ရွာထဲက လက်သမားတွေ ခေါ်ထားတာလေဗျာ။ ဒီကနေပဲ လုပ်ငန်းစကြမလားလို့”

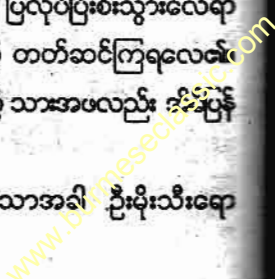
“ဪ... ဒီလိုလား။ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဪ... သူတို့မှာ လက်သမားပစ္စည်းတွေလည်း အစုံကိုပါလာတာပဲ။ ကောင်းတာပေါ့ကိုလူလှရာ”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဦးမိုးသီးနှင့် မောင်အုတ်စိတို့ သားလည်း အိမ်ပန္နက်ရိုက်ရန် မြေတိုင်းကြရလေ၏။ ပြီးလျှင် အိမ်၏ မျက်နှာစာယူရန် လည်းကောင်း၊ တိုင်ကျင်းများတူးရန် လည်းကောင်း၊ ထုတ်၊ ဆောက်၊ ဒိုင်းမြားများကို ရွှေဘော်ထိုးရန်လည်းကောင်း အားလုံး စီစဉ်ကြကာ ကုန်းကြီးရွာမှ ငထွန်းခေါင်းဆောင်သော လက်သမားများကို ခိုင်းစေကြရလေ၏။

မောင်အုတ်စိတို့သားအဖအနေနှင့် မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြကြရသည်မှာ ထိုနေ့ညနေစောင်းမှာပင် သစ်သားအားလုံး ရွှေဘော်ထိုးပြီး တိုင်ကျင်းများအားလုံး တူးပြီးသွားခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ ငထွန်းနှင့် သူလူများသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလျင်မြန်နေကြသည်ကို တွေး၍ပင် မရနိုင်အောင် ရှိကြလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့မှာပင် တိုင်ထူခြင်း ပြုလုပ်ပြီးစီးသွားလေရာ ထုပ်တန်းများ၊ ယောက်တန်းများ၊ ဒိုင်းများကို တတ်ဆင်ကြရလေ၏။ ထိုနေ့က မိုးချုပ်သွားသောအခါ မောင်အုတ်စိတို့ သားအဖလည်း အိမ်ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ အလုပ်ဆင်းကြသောအခါ ဦးမိုးသီးရာ
ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

မောင်အုတ်စိပါ မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြူးနေကြလေတော့၏။

“ဟင်... ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟု မောင်အုတ်စိက မေးလိုက်သောအခါ လက်သမားခေါင်းဆောင် ငထွန်းက ရယ်ကာမောကာဖြင့်...

“ညက အိပ်မပျော်ကြတာနဲ့ ဆရာတို့ ပြောထားတဲ့အတိုင်း ဆက်ပြီးလုပ်ထားလိုက်ကြတာလေ ဆရာကိုအုတ်စိရဲ့”

“အလို... မှောင်ကြီးထဲမှာ ဘယ်လိုများ လုပ်ကြသတုံးများ”

“မမှောင်ပါဘူး ကိုအုတ်စိရဲ့။ ညက လသာလိုက်တာမှ ထိန်နေတာပါများ”

ဟု ငထွန်းက ပြောလိုက်သောအခါ ဦးမိုးသီးသည် ပြုံး၍

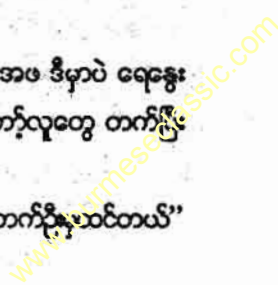
“မင်း တော်တော် တော်သားပဲ မောင်ထွန်းရဲ့။ လုပ်ထားလိုက်တဲ့ လက်ရာများ ကောင်းလိုက်တာကွယ်။ အမှားအယွင်းလည်း တစ်ခုမှ မရှိဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီးခိုင်းထားတဲ့ အတိုင်းလိုက်လုပ်ထားတာပါ ခင်ဗျာ”

“အေး... အေး... ကောင်းပါလေရဲ့ကွယ်။ ကဲ... ဆက်ပြီး လုပ်ကြစို့။ ခေါင်မိုးက သွပ်မိုးမှာဆိုတော့ သွပ်ကွက်တွေ ရိုက်ကြရမယ် တွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးတို့သားအဖ ဒီမှာပဲ ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း နားနေပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်လူတွေ တက်ပြီး လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား မောင်ထွန်းရဲ့။ ဆရာတို့ပါ တက်ဦးမောင်တယ်”

၁၈၆ / စောင်းအိမ်

“မိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့လုပ်ပြီးမှသာ တစ်ချက် စမ်းကြည့်ပါ။ စိတ်တိုင်းမကျတာ တွေ့ရင်သာ ပြောပါခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုရင်လည်း ကိုထွန်း လုပ်လိုက်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ပြောကာ ကိုထွန်းတို့အဖွဲ့ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ကျန်တစ်ဝက်က ယှဉ်ထောင်ရန်၊ ကျန်တိုင်များစီကြလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် မောင်အုတ်စိက ဦးမိုးသီးအနီးသို့ကပ်ကာ...

“အဖေ ဒီရွာကလူတွေကို သတိထားမိရဲ့လား”

“ဟေ... ဘာကိုလဲကွ လူကလေးရဲ့။ ဘာကို သတိထားမိ ရမှာလဲ”

“အဖေ ဒီလူတွေ နေပူထဲကို ဘယ်လောက်ထွက်ထွက် အရိပ် မထွက်ကြဘူးဗျ”

“ဟေ... ဟုတ်ရဲ့လား လူကလေးရဲ့”

“ကျွန်တော် သေသေချာချာ သတိထားကြည့်တယ် အဖေ။ အဖေမယုံရင် အဖေဆောက်နေတဲ့ အိမ်ကြီးကိုပဲ ကြည့်လေဗျာ။ အရိပ်မှ မထွက်တာ”

“ဟေ... ဟုတ်လား။ ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့။ အဖေလည်း မင်းပြောမှ သတိထားမိတာကွ။ ဟုတ်သားပဲ”

“ကျွန်တော် အကုန်လုံးကြည့်ပြီးပြီ အဖေ။ ဒီရွာက လူတွေ ရော၊ အိမ်တွေရော၊ သစ်ပင်တွေရော အရိပ်မထွက်ဘူး အဖေဗျာ ပြီးတော့ ရွာထဲမှာရှိတဲ့ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေ၊ ကြက်တွေကအပဲ အရိပ်မထွက် ဘူးဗျ”

“ဟေ... ဟုတ်လား လူကလေးရဲ့။ နို့... အဖေ့မင်းနဲ့ရော အရိပ်ထွက်ကြသလား”

ဟု ပြောကာ ဦးမိုးသီးက နေပူထဲသို့ ထွက်၍ ရပ်ကြည့်လေ၏။

“ဟာ... ထွက်တယ်ကွ ထွက်တယ်။ လာစမ်း... လာစမ်း မင်းရော အရိပ်ထွက်သေးရဲ့လား”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလိုက်လေရာ မောင်အုတ်စိလည်း နေပူထဲသို့ ထွက်၍ရပ်ပြရလေ၏။

“ဟာ... ထွက်တယ်ကွ လူကလေးရဲ့။ မင်းလည်း ထွက်တယ်ကွ”

“အဖေ တိုးတိုးပြောဗျ။ ဟိုလူတွေ ရိပ်မိသွားဦးမယ်။ အသာ ဖာသိဖာသာနေ။ ဒါ ဘယ်လိုနေတာတုံးဗျ”

“အဖေလည်း မသိဘူးကွ။ အဖေလည်း ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့ အထိတော့ တစ်ခါမှ အရိပ်မထွက်တဲ့ရွာကို မရောက်ဖူးဘူးကွ”

“ဒါထက် အဖေ့နောက်တစ်ခု သတိထားမိသေးလား”

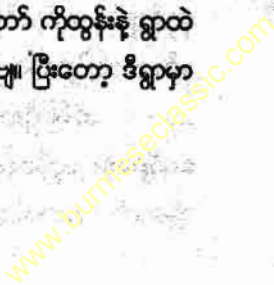
“ဟေ... ဘာကိုလည်းကွ လူကလေးရဲ့”

“အဖေ အခု ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ အိမ်မှာ ဘုရားစင် မရှိတူးဗျ”

“ဟာ... ဒါကတော့ လူမနေတဲ့အိမ်မို့လို့ ဖြစ်မှာပါကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူး အဖေရ။ မနေ့က ကျွန်တော် ကိုထွန်းနဲ့ ရွာထဲ လိုက်သွားတယ်။ ဘယ်အိမ်မှာမှ ဘုရားစင်မရှိတူးဗျ။ ပြီးတော့ ဒီရွာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့ ဘုရားတို့လည်း မရှိဘူးဗျ”

“ဟေ... ဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်တယ် အဖေရေ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကိုထွန်းကို မသိ
မသာ မေးကြည့်တယ်ဗျ။ ကိုထွန်းတို့ရွာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း မရှိဘူး
လားဆိုတော့ ကိုထွန်းက ခေါင်းခါပြတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ တခြားကို စကား
လွှဲပြီးပြောတယ်။ မေးတာကို သိပ်မကြိုက်တဲ့ပုံပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း
ဆက်ပြီး မမေးတော့တာ။ ရွာထဲကို လျှောက်လည်တော့ မိန်းကလေး
ချောချောကလေးတွေလည်း တွေ့တယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်မှတော့
အရိပ်မထွက်ကြဘူး အဖေရေ”

“ဟေ... ဘယ်နှယ့်ဖြစ်တာလဲကွာ”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလိုက်ပြီး စဉ်းစား၍မရသလို ဖြစ်နေလေ
တော့၏။

မောင်အုတ်စိတို့အိမ်ကြီး စသောက်ပြီး လေးရက်မြောက်မှာပင်
အိမ်လုံးကြီးပြီးသွားခဲ့လေတော့၏။ နေ့ပိုင်းတွင် ဆောက်၍ ပြီးစီးသမျှထက်
ညပိုင်းတွင် နှစ်ဆပြီးနေလေရှိလေရာ ဦးမိုးသီးနှင့် မောင်အုတ်စိတို့လည်း
မိုးချုပ်၍ တည်ဆိုသောအိမ်သို့ ပြန်ကာနီးလျှင် လက်သမားခေါင်းဆောင်
ငထွန်းအား ဆက်လုပ်ရမည်များကို မှာကြားထားခဲ့လေ၏။

ငထွန်းနှင့် သူ့လူများကလည်း နောက်တစ်နေ့တွင် မှာထားခဲ့
သမျှကို အားလုံးပြီးအောင် လုပ်ထားခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့်
ခုနှစ်ရက် တစ်ပတ်ပြည့်သောအခါ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင်
နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးသည် လုံးဝ ပြီးသွားလေတော့၏။

အိမ်ကြီးထဲတွင်လည်း ဦးလူလှ စိတ်တိုင်းကျ အိပ်ခန်း
ရေချိုးခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်းများပါ ဖွဲ့ပေးပြီးလား ဖြစ်လေ၏။
သို့သော် ဘုရားခန်းတော့ မပါရှိပေ။ မောင်အုတ်စိ၏ ပြောစကားအရ

ဦးမိုးသီးသည် ဘုရားခန်း မထည့်ဘဲ အိမ်ကြီးကို ဆောက်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အိမ်ပြီးသောအခါ ပိုင်ရှင်ဦးလူလှကို ခေါ်၍အပ်လေ့ရာ ဦးလူလှမှာ သဘောကျသဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေလေ၏။

မောင်အုတ်စိတို့ သားအဖမှာလည်း တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြုံစဖူး ကြုံလိုက်ရသော နှစ်ဆောင်ပြိုင် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး တစ်လုံးကို ခုနှစ်ရက်နှင့် အပြီးဆောက်နိုင်ခြင်းအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု တွေးနေကြလေတော့၏။

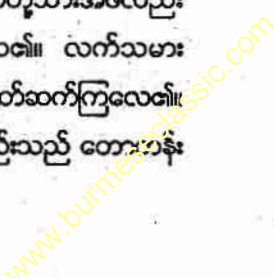
“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာဦးမိုးသီးရယ်။ ကောင်းလိုက်တဲ့ အိမ်ကြီးဗျာ။ အားလုံးဟာ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့အတိုင်းကို အတိအကျ ပဲဗျ။ ကဲ... ကဲ... ဆရာတို့သားအဖကို လက်သမားခ ပေးရဦးမယ်။ ဟောဒီမှာ ငွေတစ်ထောင်ပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောကာ ဦးလူလှက ငွေတစ်ထောင်ကို သေသေချာချာ ရေတွက်၍ ဦးမိုးသီးကို အပ်လေ၏။ ဦးမိုးသီးကလည်း သေသေချာချာ လက်ခံယူကာ ငွေတစ်ထောင်ကို အထပ်လိုက်ယူ၍ လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ထုတ်လေ၏။

“ကဲ... ဆရာတို့ ပြန်ဖို့လည်း စီစဉ်ထားပါတယ်။ ရွာရှေ့က တောတန်းကလေးကျော်တဲ့အထိ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်ဗျာ”

ဟု ဦးလူလှက ပြောလေရာ မောင်အုတ်စိတို့သားအဖလည်း အထုပ်အပိုင်းများယူ၍ လှည်းဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ လက်သမား ခေါင်းဆောင် ငထွန်းနှင့်အဖွဲ့ကလည်း တရင်းတန်း နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ဦးမိုးသီးတို့သားအဖအား လိုက်ပို့သောလှည်းသည် တောတန်း ထွန်သောအခါ ရပ်လိုက်လေတော့၏။

“ကဲ... ဆရာကြီးတို့ ဟိုရှေ့မှာ ကားလမ်းမြင်နေရပါပြီ။ ကျွန်တော်က ဒီထက် လိုက်ပို့လို့ မရလို့ပါ”

ဟု လှည်းသမားက ပြောလေရာ မောင်အုတ်စိတို့လည်း ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ထိုနေရာမှပင် ဆင်း၍လျှောက်ခဲ့ကြလေတော့၏။ မကြာမီ ကားလမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေရာ လှည်းကြိုစီး၍ ထောက်ကြံ့ရွာသို့ လိုက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထောက်ကြံ့သို့ ရောက်သောအခါ ထမင်းဆိုင်သို့ ဝင်၍ စားသောက်ကြရင်း ထိုရွာသားများကို ကုန်းကြီးရွာအကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သောအခါ ကုန်းကြီးရွာကို သိသူရှိဖို့နေနေသာသာ ကြားပင်ကြားဖူးသူ မရှိပေ။

သည်တော့မှ ဦးမိုးသီးလည်း ပို၍အံ့ဩသွားကာ...

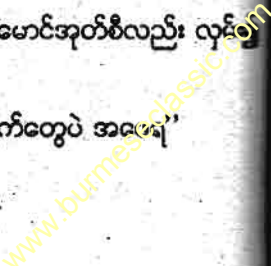
“ဘယ်လိုလဲ လူကလေးရဲ့။ တောတန်းတစ်တန်းပဲ ခြားတဲ့ ရွာကြီးတစ်ရွာကိုတောင် မကြားဖူးဘူးဆိုတော့ ဘာသဘောလဲကွယ်။ ဒီရွာကို အဖေတို့ တကယ်ရောက်ပြီး တကယ်ကို အိမ်ကြီးဆောက်လာ ခဲ့တာပဲမို့လား။ အင်း... နေဦးကွယ်”

ဟု ပြောကာ ဦးမိုးသီးက ဦးလူလှပေးလိုက်သော လက်သမား ငွေတစ်ထောင်ကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟာ... သစ်ရွက်တွေပါလား လူကလေးရဲ့။ ပိုက်ဆံမှ မဟုတ်တာ”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလိုက်လျှင် မောင်အုတ်စိလည်း လှင့်၍ ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

“ဟာ... ဟုတ်တာပဲဗျ။ သစ်ရွက်တွေပဲ အဖေရဲ့”

“အင်း... တန်တော့ လူကလေးရေ ဒါဟာ ရှေးလူကြီးသူမ တွေ ပြောခဲ့တဲ့ ကျပ်ဆိုတာပဲ ဖြစ်မယ်ကွယ်။ မင်းနဲ့အဖေနဲ့ အိမ်သွား ဆောက်ပေးတာ ကျပ်ရွာကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ။ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

ဟု ပြောရင်း ဦးမိုးသီးက ရယ်လေတော့၏။ ပြီးလျှင် လက်ထဲမှ သစ်ရွက်များကိုလည်း လွှင့်ပစ်လိုက်လတော့၏။ မောင်အုတ်စီလည်း သည်တော့မှ သူတို့သားအဖ၏ ထူးဆန်းသောအဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိကာ ယည်သို့မျှ မအောင်နိုင်တော့ဘဲ တခွီးခွီးနှင့် ရယ်လေတော့၏။ သားအဖ နှစ်ယောက်လည်း အားရအောင် ရယ်ကြပြီးသောအခါတွင်မှ...

“ကဲ ... လူကလေးမောင်အုတ်စီရေ အဖေတို့ ရန်ကုန် ရောက်အောင် ပြန်ကြစို့ရဲ့။ အင်းစိန်ဟိုဘက်ဆိုရင်တော့ ဘတ်စိကား တွေ ပေါ့ပေါ့တယ်ကွယ်”

“ဟုတ်တယ် အဖေ။ ဒီကနေ အင်းစိန်အထိကတော့ လှည်း ကြိုနဲ့ သွားရမှာပဲ”

“သွားကြတာပေါ့ လူကလေးရာ။ သားအဖနှစ်ယောက် နားနား နေနေ သွားကြတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောရင်း ဦးမိုးသီးနှင့် မောင်အုတ်စီလည်း အထုပ်အပိုး ချားကိုပို၍ နားနေကြလေတော့၏။

အခန်း (၄)

ပဝါမတူ ရေမရှူရသောမောင်အုတ်စိ

ဦးမိုးသီးနှင့်မောင်အုတ်စိတို့ သားအဖနှစ်ယောက်သည် သူကြီးနှင့် ခင်မင်သွားလေရာ ထောက်ကြံ့ရွာကြီးတွင် တစ်ရက် ထပ်၍နေကြရလေ၏။ အင်းစိန်ဘက်သို့ သွားမည့်လှည်းကြို မရှိသေးသောကြောင့် တစ်ရက်ထပ်နေရန် ရွာသူကြီးက ဆွဲထားသည်နှင့် သားအဖနှစ်ယောက်လည်း နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေတော့၏။ လက်သမားဆရာကြီး ဦးမိုးသီးနှင့် မောင်အုတ်စိတို့၏ အံ့မခန်းထူးချွန်သော လက်သမားအတတ်ပညာကြောင့် မြို့ကျော်ရွာကျော် ဖြစ်နေလေရာ ရွာသူကြီးတို့က မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ညော်ခံခြင်းဖြစ်လေ၏။

“ဦးမိုးသီးရယ်၊ ဟောဒီ ကျုပ်တို့ရွာကြီးလည်း နည်းငယ်ရွာကြီး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ လူချင်းသာတွေလည်း ပေါ့ပါ့ဗျာ။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်တွေလည်း ဆောက်ကြပါ။ ဒီတော့ နောင်လည်း ဒီရွာကို အိမ်ကြီး

အိမ်ကောင်းဆောက်ဖို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆောက်ဖို့ဖြစ်ဖြစ်
ရောက်ချင်လည်း ရောက်လာဦးမှာပေါ့လေ။ ဒီအခါကျတော့ ထောက်ကြံ့
တာ ဦးမိုးသီးတို့အတွက် မစိမ်းဘူးပေါ့ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူကြီး။ အင်မတန်ဖော်ရွေပြီး ခင်တတ်
တဲ့ ခင်များရဲ့ ရွာသူရွာသားတွေလည်း အံ့သြမိပါရဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဦးမိုးသီးရဲ့။ ကျုပ်တို့ ထောက်ကြံ့သားတွေက
အားကြီးခင်တတ်မင်တတ်တာမျှ”

“အေးဗျာ၊ ရွာက ကြီးလည်းကြီး၊ သာလည်းသာယာပါတယ်။
ကျုပ်တို့သားအဖလည်း တစ်ရက်တလေ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူ
ရတာပေါ့ သူကြီးရာ။ ခုလို ဧည့်ခံတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြန်၍ပြောရင်း သူကြီးဦးထုံးမိသားစုက ဧည့်ခံ
ထားသည့် ငရဲခြောက်ဖုတ်ကလေးကို ယူ၍ဝါးလေ၏။ သူကြီးဦးထုံးနှင့်
ဦးမိုးသီးတို့ စကားကောင်းနေကြစဉ်မှာပင် နွားနီကြီးနှစ်ကောင်တပ်ထား
သည့် လှည်းယဉ်တစ်စီးသည် သူကြီး၏ အိမ်ဝိုင်းကြီးထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

“ဟင်... စံပပါလား။ လာဟေ့ စံပ။ မင်းရောက်လာတာ
အတော်ပဲပေါ့။ ဟောဒီမှာ ရန်ကုန်ကလာတဲ့ ဆရာဦးမိုးသီးတို့လည်း
ရောက်နေတယ်ကွ”

ဟု သူကြီးဦးထုံးက အသံသြသြကြီးနှင့် လှမ်း၍ပြောလိုက်လေ
ရာ အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ နွားလှည်းမောင်း၍ဝင်လာသူက ခေါင်းတွင်ပေါင်းလာ
သော ခေါင်းပေါင်းကြီးကို ချွတ်လိုက်ကာ မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးများကို
ဆုတ်လေ့၏။ ပြီးလျှင်...

“အဲဒါကြောင့် လာရတာ ကိုထုံးရဲ့”

၁၁၄ / စောင်းအိမ်

ဟု ပြောရင်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

“ဘယ်လိုကွ စံပရဲ့။ ဘယ်လို အဲဒါကြောင့် လာရတာလဲ”

ဟု သူ့ကြီးက မေးသောအခါ ဧည့်သည်ဦးစံပက ရေခွေးကြမ်း
ဝိုင်းတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ဒီလိုကိုထုံးစံရေ ဆရာတော်ဦးရေတရဲ့ အင်္ဂါနုဈာပနကျင်းပဖို့
ရက်နီးပြီလေဗျာ။ အဲဒါမနေ့က ဆယ်အိမ်ခေါင်းငှက်၊ ဟောဒီထောက်ကြံ
က ပြန်လာတော့ ရန်ကုန်မြို့က လက်သမားဆရာကြီးသားအဖ ခင်ဗျား
အိမ်မှာ ရောက်နေတဲ့အကြောင်း ပြောတာကိုး။ အဲဒီတော့ ဂေါဟကအဖွဲ့
က ဟောဒီဆရာကြီးဆီမှာ လောင်တိုက်တွေအပ်ချင်ကြလို့ ကျုပ်ကို
လွှတ်လိုက်တာဗျ”

ဟု ဦးစံပက ပြောလေလျှင် ဦးမိုးသီးနှင့် မောင်အုတ်စိလည်း
ထိုသူကို လှည့်၍ကြည့်ကြလေ၏။

“ဪ... ဒီလိုကိုး ဟန်ကျတာပေါ့ဗျာ။ အင်း... ဟုတ်
သားပဲ။ မင်းတို့ရွာ ဘုန်းကြီးပျံတောင် ရက်နီးနေမှကိုး။ အေး... ဒီရွာ
က ဟာတွေကတော့ ဘယ်ရွာမှာပွဲရှိလဲဆိုတာကို အမြဲစုံစမ်းနေကြတာ
ဟေ့။ ရွာလုံးကျွတ် ဆင်းချလာကြလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ဘုန်းကြီးပျံပွဲမှာ
မစည်မှာတော့ မပူနဲ့ဟေ့။ ငါတို့ထောက်ကြံနဲ့ မင်းတို့ ဟေမန်နဲ့ နှစ်ရွာ
ပရိသတ်နဲ့တင် ပွဲကဖြစ်နေပါပြီ စံပရာ။ ကဲ... ကဲ... မင်းအလုပ်
ကိစ္စကို ဆရာတို့နဲ့ ပြောလေ”

ဟု သူ့ကြီးဦးထိုက် ပြောလေရာ ဦးစံပက ခေါင်းမင်းမှ
သူ့သျှောင်တစ်စောင်းကလေးကို လက်နှင့်သပ်လိုက်ကာ...

“ဆရာဦးမိုးသီးရဲ့သတင်းက သိပ်ကြီးနေလို့ အခုလိုလိုက်လာ

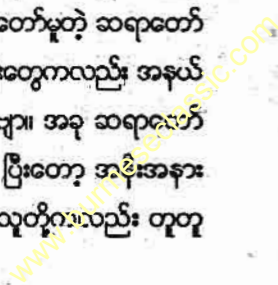
ခဲ့တာပါများ။ ကျွန်တော်တို့ရွာကလည်း ရွာကြီးပါပဲ ဆရာ။ သာလည်း အလွန်သာယာပါတယ်။ တောင်ကုန်းကလေးတွေ၊ စမ်းချောင်းကလေး တွေလည်း ရှိတော့ ရွာက သာယာတာပေါ့ ဆရာ။ ဆရာလက်ခံမယ် ဆိုရင် ဘုန်းကြီးပျံအတွက် လောင်တိုက်တွေ၊ မဏ္ဍပ်တွေ အလှဆင်ဖို့ အပ်ချင်ပါတယ်”

“အင်း... စဉ်းစားရဦးမှာပေါ့ဗျာ”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလိုက်သောအခါ ဦးစံပသည် မျက်နှာ ဖျက်သွားလေတော့၏။ သူ့ရွာတွင် ဆရာဦးမိုးသီးတို့သားအဖကို ရအောင် ငှားခဲ့မည်ဟု ဦးစံပက အပိုင်ပြောလာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ ဦးမိုးသီး က စကားကို ဆုပ်ရှဲရှဲ ပြောလိုက်သောအခါ ဦးစံပ စိုးရိမ်သွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးစံပက သူ့ကြီးဦးထုံးကို အားကိုတံကြီးနှင့် တစ်ချက် လှမ်းရှုံ့ကြည့်လေ၏။ ဦးထုံးက ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်ကာ ဝင်၍ပြောလေ ၏။

“ဒီလိုပါ ဆရာဦးမိုးသီးရယ်၊ အခုပျံလွန်တော်မူတဲ့ ဆရာတော် ဦးရေတဆိုတာက စံပတို့ဟောမန်ရွာတင်မကပါဘူး။ ကျုပ်တို့ထောက်ကြံ ရော ဒီအနီးအနားက ရွာတွေအားလုံးက ကြည်ညိုတဲ့ ဆရာတော်ကြီး ပါ။ အင်မတန်မှ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတော်မူတဲ့ ဆရာတော် တစ်ပါးပါ ဦးမိုးသီး။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တပည့်တပန်းတွေကလည်း အနယ် နယ်အရပ်ရပ်မှာ ရောက်နေကြတာ မနည်းပါဘူးဗျာ။ အခု ဆရာတော် ရဲ့ အိတ်နုဗျာပနုမှာ အားလုံးရောက်လာကြမှာပျံ။ ပြီးတော့ အနီးအနား ရွာတွေကလည်း အားလုံးလာကြမယ်ပွဲဆိုတော့ သူတို့ကလည်း တူတူ

အိမ် / အိမ်အိမ်

အိမ်အိမ် ထုတ်ချင်ကြတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ တောခလေး
ကိုလည်း ဆရာသိပါတယ်လေ။ ဘုန်းကြီးပျံပွဲဆိုရင် သူ့ရွာငါ့ရွာ အပြိုင်
ထုတ်ကြတာမို့လားဗျ။ ဒါကြောင့် ဆရာရဲ့ ဂုဏ်သတင်းနဲ့ ဆရာရဲ့
သက်ရာနဲ့ သူတို့ဘုန်းကြီးပျံပွဲကို ကျင်းပချင်ကြတာပါ ဆရာ။ ရွာရဲ့
သမိုင်းကြောင်းမှာ အမှတ်တရလည်း ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ။ တခြားမှာ အလုပ်
ဆင်ချိန်း မရှိသေးရင်တော့ လက်ခံလိုက်ပါ ဆရာရယ်”

“ပြီးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က အင်းစိန်ဘက်က
ဘုန်းကြီးပျံတစ်ခုမှာ ဆရာလာပြီးလုပ်ပေးတဲ့ လောင်တိုက်တွေ၊ မုဒိဗွီး
ဆွတ္တာ တကယ့်ကို နတ်ဘုံနတ်နန်းတွေ ကျနေတာပဲလို့ ကျုပ်တို့
ဧည့်လာတွေက တဖွဖွ ချီးမွမ်းနေကြတာ ဆရာရဲ့။ အခုလည်း ထောက်ကြံ
မှာ ဆရာရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကြားတာနဲ့ ကျုပ်ကို အတင်းသွားခိုင်း
တော့တာပါပဲဗျာ”

“နို့... ဘုန်းကြီးပျံက ဘယ်တော့လဲ”

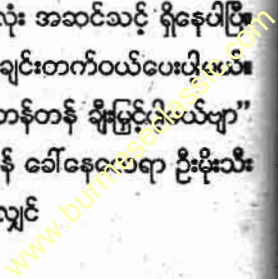
ဟု ဦးမိုးသီးက မေးလေရာ ဦးစံပက ပျာပျာသလဲဖြင့်...

“တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၆ ရက်ပါ ဆရာ”

“အင်း... နီးတောင်နီးနေမှပဲ။ ဒါဆိုရင် ရောက်ရောက်ချင်း
စလုပ်ရမှာပေါ့”

“ဟာ... သစ်၊ ဝါး၊ စက္ကူ အားလုံး အဆင်သင့် ရှိနေပါပြီ။
ဆရာလိုတာတွေလည်း ရန်ကုန်ကို ချက်ချင်းတက်ဝယ်ပေးပါအောင်။
ဆရာရဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခကိုလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ချီးမြှင့်ပါအောင်ဗျာ”

ဟု ဦးစံပက တောင်းတောင်းပန်ပန် ခေါ်နေလေရာ ဦးမိုးသီး
သည် ခေါင်းကလေးညိတ်၍ စဉ်းစားနေပြီးလျှင်

ထစ်စထင်နှင့်သံထိတ်နဲ့ ထုံဖီထစ် မောင်အုတ်စိ / ၁၁၅

“ကောင်းပြီလေ ကိုစံပ၊ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်သားမောင်အုတ်စိတို့ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟေမန်ကိုရောက်ရင် တစ်ယောက်လောက်တော့ ရန်ကုန်လွှတ်ပေးပါဗျာ။ ဗဟန်းက ကျုပ်အိမ်ကိုသွားပြီး ကျုပ်တပည့် မောင်ညွန့်နဲ့ မောင်ဘမောင်ကို ခေါ်လာပေးပါ။ လက်သမားပစ္စည်းတွေ က သူတို့ယူသွားကြပြီဗျ။ အဲဒါတွေလည်း သယ်လာခဲ့ရလိမ့်မယ်”

“ဟာ... စိတ်ချပါဆရာ၊ စိတ်ချပါ။ ရွာရောက်ရောက်ချင်း ကျုပ် လွှတ်ပေးပါ့မယ်။ ဆရာလိုတာတွေလည်း စာရင်းရေးပေးပါ။ ရန်ကုန်ကနေ တစ်ခါတည်း ဝယ်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် သွားကြတာပေါ့”

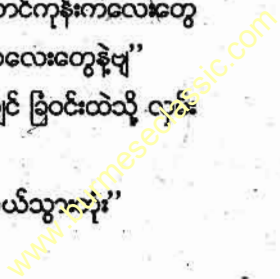
ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလိုက်သောအခါ ထောက်ကြံ့သူကြီး ဦးထုံးက ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ကာ သူ၏ သျှောင်ထုံးကြီးကို လက်နှင့်သပ်ရင်း

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာဦးမိုးသီးရာ။ ကဲ... စံပရေ မင်းက လည်း ငါ့ဆရာတွေကို ခေါ်သွားပြီးရင် သေသချာချာ ဂရုစိုက်နော်”

“ဟာ... စိတ်ချပါ သူကြီးရာ။ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ ဘယ် လောက် ဖော်ရွေတယ်ဆိုတာ အားလုံးသိကြပါတယ်လေ။ အင်... လူ ကလေး မောင်အုတ်စိလည်း ဟေမန်မှာ ပျော်မှာပါ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ထောက်ကြံ့က ရွာကြီးတာပဲရှိတာဗျာ။ ဟေမန်လို့ ရွာတည် ထားတဲ့ အကွက်အကွင်းမလှဘူး။ ဟေမန်က တောင်ကုန်းကလေးတွေ စမ်းချောင်းကလေးတွေ တောအုပ်၊ တောတန်းကလေးတွေနဲ့ဗျ”

ဟု သူကြီးဦးထုံးက ပြောလေ၏။ ပြီးလျှင် ခြံဝင်းထဲသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်ကာ...

“ဟေ့... ငတောက်တို့ မောင်စတို့ ဘယ်သွားသွား”

“ကဲ... စံပ၊ အကြမ်းကလေးလည်း သောက်၊ ငါးခြောက် ဖုတ်ကလေးလည်း စားဦးကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးစံပက သူကြီး၏အိမ်ထဲသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ...

“သူကြီး၊ သူကြီးကတော် မမယ်ခတို့ ရှင်နှောင်းတို့ရော မမြင်ပါလား”

“မယ်ခနဲ့ သူ့သမီးက တောင်ကျောင်းကို ဆွမ်းအုပ်သွားပို့ တယ် စံပရဲ့”

“ဪ... ဒါကြောင့် မမြင်တာကိုး”

ဟု ပြောရင်း ဦးစံပလည်း ငါးခြောက်ဖုတ်ကလေး စားရင်း ရောနှွေးကြမ်းသောက်လေတော့၏။

နံနက် ရှစ်နာရီခန့်တွင် ဦးစံပမောင်းသော လှည်းယဉ်ကလေး သည် ဦးမိုးသံနှင့် မောင်အုတ်စိကိုတင်၍ ဟေမန်ရွာသို့ သွားသော လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း မောင်းနှင်လျက်ရှိလေတော့၏။ မောင်းအုတ်စိ တို့ သားအဖသည် ဟေမန်၏ ရွာဦးကျောင်းတိုက်ကြီးဖြစ်သော လွန်စွာ ကျယ်ဝန်းခန့်ညားသည့် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတိုက်ကြီးတွင် တည်းကြရလေ၏။ ကျောင်းဝင်းကြီးသည်လည်း အလွန်ကျယ်ဝန်း၍ သရက်၊ ဩဖာ၊ မာ လကာ စေသော သီးပင်မျိုးစုံရှိလေရာ ညှိမြိုင်း၍ နေလေတော့၏။

ဟေမန်သို့ ရောက်ရောက်ချင်းမှာပင် ဦးစံပသည် သူကြီး ဦးအုန်းကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြလေရာ ဦးအုန်းက ရန်ကုန်သို့ လည် လည်ဝယ်ဝယ်သွားတတ်လာတတ်သော ငထွန်းဆိုသူကို ရန်ကုန်သို့ ချက်ချင်းစေလွှတ်ကာ လိုအပ်သော ဆေးဘူးများ၊ ငှက်တံများဝယ်ရင်း

ထစ်စတင်နှင့်သံတိတ်နဲ့ ထုံပါထယ် မောင်အုတ်စိ / ၁၁၉

ပဟန်းမှ ကိုညွန့်နှင့် ကိုဘမောင်ကို လက်သမားပစ္စည်းများနှင့်တကွ ဝင်၍ခေါ်ခိုင်းလေ၏။

မောင်အုတ်စိတို့ ဟေမန်သို့ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ညနေမှာ ပင် ကိုညွန့်နှင့် ကိုဘမောင်တို့ ရောက်လာကြလေတော့၏။

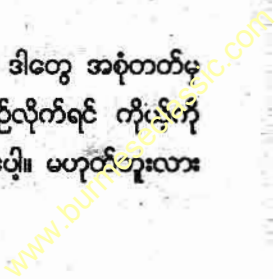
“အေးမော့၊ ငါလည်း ဆရာတော်ကြီးကို ကြည်ညိုသွားတာနဲ့ လက်ခံလိုက်တာကွာ”

ဟု ဆရာကြီးဦးမိုးသီးက ဆီးကြို၍ ပြောလေ၏။

“ဟာ... ကောင်းပါတယ် ဆရာရယ်။ မောင်အုတ်စိလည်း ဘုန်းကြီးပျံမှာ လောင်တိုက်တွေ့ မှန်ဦးတွေဆောက်တဲ့ နည်းပညာတွေ ရသွားတာပေါ့။ ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးပျံရဲ့လောင်တိုက်တလားကို ဒုန်းနဲ့ ပစ်ပြီး အဂ္ဂိနဈာပနာလုပ်တာ တတ်သွားတာပေါ့ ဆရာ”

“အေး... ဟုတ်တယ် ငညွန့်ရဲ့။ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်လည်း ပါသပေါ့ကွာ။ ငါ့သားမောင်အုတ်စိကို ဒီပညာတွေ သင်ပေးချင်နေတာ ကြာပြီကွာ။ အခုလို ကြုံတုန်းမှာ သင်ရမှာပေါ့ကွာ။ လက်သမားဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်လာရင် အိမ်လောက်ဆောက်တတ်ရုံနဲ့ မဖြစ်သေးဘူး ကွာ။ အခုလို မဏ္ဍပ်ကြီးတွေ လှလှပပဆောက်ပေးနိုင်ရမယ်၊ ပြဿာဒိ တွေ လောင်တိုက်တွေ့ မှန်ဦးတွေ ဆောက်တတ်ရမယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား ငညွန့်ရဲ့”

“ဟာ... ဟုတ်ပါပြီလား ဆရာရယ်။ ဒါတွေ အစုံတတ်မှ လက်သမားဆရာစစ်စစ် ဖြစ်မှာဗျာ။ လူချင်းယှဉ်လိုက်ရင် ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှ ပညာနဲ့ပတ်သက်လို့ မကျောနိုင်ဘူးပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား မောင်အုတ်စိရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးညွန့်။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ သင်ပို့မယ်”

ဟု မောင်အုတ်စိကလည်း ပြန်၍ပြောလေ၏။ နောက်တစ်နေ့ မှာပင် ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲကျင်းပမည့် ကွင်းကြီးထဲတွင် ဆရာဦးမိုးသီးတို့ အဖွဲ့သည် ပြဿာဒ်များ၊ လောင်တိုက်များ၊ မုဒ်ဦးများကို စတင်၍ ဆောက်လုပ်ကြလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အငြိမ့်စင်များ၊ မိုးရာလက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းများ၊ ဈေးတန်းများကိုလည်း အခြားလက်သမားများက စတင်၍ ဆောက်လုပ် ကြလေတော့၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲကျင်းပမည့်နေရာတွင် လွန်စွာစည်ကားသော ပွဲခင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာလေတော့၏။

အနီးအနားရှိ ရွာများမှ လူများလာလျှင် တည်းခိုရန် နေရာ များကို စနစ်တကျ ပြုလုပ်ပေးကြလေ၏။ လှည်းဝိုင်းကြီးများချရန် နေရာများ၊ ရေမိုးချိုးရန်၊ ပွဲကြည့်ရန်များမှစ၍ ချက်ပြုတ်စားသောက် ရန်၊ နေခင်းနေလယ် တည်းခိုရန် ကနဦးကြီးများ ကျကျနန ထိုးပေး ကြလေ၏။ ဖောမန်ရွာသူရွာသားများ၏ စိတ်စေတနာကောင်းမှု၊ မိမိတို့ ရွာသို့ ရောက်လာမည့်ညှော်သည်စောင်သည်များအပေါ် တာဝန်ကျေပြန် မှုတို့သည် မြင်သူတိုင်း ချီးမွမ်းရမည့်အရာသာ ဖြစ်လေတော့၏။

သည်လိုနှင့် ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲသည် တဖြည်းဖြည်း စည်းကားသည် ထက် စည်းကားလာလေရာ အင်္ဂါနဂါးပုနကျင်းပရန် တစ်ပတ်အလိုတွင် ပွဲချိုးစုံသွားလတော့၏။ မင်းသားတလိုင်းစိန်ဇော်၊ စိန်တလေး၊ မြတ်သလေး၊ ဇော်၊ ပုပ္ဖားမှ မိန်းမအလမွှာယ်ဆရာမ၏ အလမွှာယ်ပွဲ၊ မြန်မာ့လက်ဝှေ့ စိန်ခေါ်ပွဲများနှင့်အတူ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ရောက်လာသော ဆယ်နှစ်ပွဲ

ဈေးသယ်များ၊ မုန့်သယ်များနှင့် ဟေမန်ရွာသည် ချက်ချင်းပင် ပွဲခင်းကြီး ဖြစ်သွားခဲ့လေတော့၏။

မောင်အုတ်စိတို့လည်း ပြဿဒ်ကြီးများနှင့် မုဒ်ဦးများ၊ လောင် တိုက်နှင့် ဒုံးပစ်ပြီးမီးရှို့ရန် ကြီးများကို စနစ်တကျ တည်ဆောက်ပြီးသွား ပြီဖြစ်ရာ အလုပ်များ လုံးဝပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေတော့၏။ နောက်ဆုံး ရက်ဆိုလျှင် အေးရင်ကြူပွဲ စတင်တော့မည်ဖြစ်ရာ ရွာအနီးတစ်ဝိုက်မှ ပရိသတ်များအပြင် ခပ်ဝေးဝေးရွာများမှ ပရိသတ်များ ရောက်ရှိလာကြ လေတော့၏။

ညဘက်ရောက်လျှင် ပွဲခင်းကြီးမှာ တိုး၍မပေါက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေတော့၏။ သူ့လူကိုယ့်လူ လူစုမကွဲသွားရန် လက်ချင်းချိတ်၍ နေကြရလေတော့၏။

မောင်အုတ်စိတို့မှာ အလုပ်ပြီးသွားသော်လည်း ဘုန်းကြီးပျံ သင်္ကြိုလ်ပြီးမှ မိမိတို့တာဝန် ပြီးဆုံးမည်ဖြစ်သဖြင့် ပြန်၍မကြေသေးပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာဦးမိုးသီးမှလွဲ၍ မောင်အုတ်စိ၊ ကိုညွန့်နှင့် ကို ဘမောင်တို့သည် ညတိုင်းပွဲဈေးတိုးခြင်း၊ ပွဲကြည့်ခြင်း၊ လက်ဝှေ့ပွဲ ကြည့်ခြင်းဖြင့် ညလုံးပေါက် လည်ပတ်ကြလေ၏။

တစ်ညတွင်တော့ မောင်အုတ်စိတို့သုံးယောက်သည် စိန်တလေး မြေတလေးပွဲကြည့်ရန် ရုံးပေါက်ဝန်းတွင် စောင့်နေကြစဉ် မောင်အုတ်စိ သည် ပွဲခင်း၏ တစ်နေရာသို့ စိုက်ကြည့်နေသည်ကို ကိုညွန့်က မြင်သွား သဖြင့်...

“မောင်အုတ်စိ ဘာကိုကြည့်နေတာလဲကွယ့်”

ဟု မေးလေ၏။ မောင်အုတ်စိက ကိုညွန့်မေးသည်ကို မကြား

၁၂၂ / မောင်းဆီခံ

အဲဒါကြည့်ပြန်တိုင်းသာ ကြည့်နေလေ၏။

“မောင်အုတ်စိ၊ ဘာကိုကြည့်နေတာလဲ”

ဟု ကိုညွန့်က တစ်ခါထပ်မေးတော့မှ မောင်အုတ်စိလည်း
ဆက်စဉ်သွားသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ...

“ဗျာ... မနှင်းဆီဗျာ ကိုညွန့်ရဲ့၊ မနှင်းဆီ”

ဟု အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ဖြေလေ၏။

“မနှင်းဆီ ဟုတ်စ၊ ဘယ်ကမနှင်းဆီလဲ။ ဒီရွာမှာ မောင့်
အသိအကျွမ်းရှိလို့လား”

“မရှိပါဘူးဗျာ။ မနှင်းဆီက ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲကပါ”

“ဟေ... ဘယ်လိုလဲ မောင်အုတ်စိရဲ့။ အိပ်မက်ထဲက
မိန်းကလေး ဟုတ်လား”

ဟု ကိုဘမောင်ကပါ ဝင်၍မေးလေ၏။ ထိုအခါ မောင်အုတ်စိက

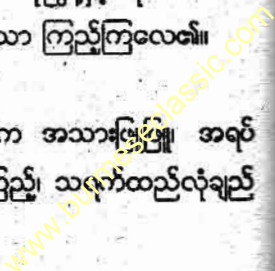
“ဟုတ်တယ် ဦးလေးဘမောင်။ ကဲ... ဦးလေးတို့နှစ်ယောက်

ကြည့်ကြစမ်းဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မသိမသာတော့ ကြည့်နော်။ ကျွန်တော်ပြော
တဲ့ နေရာကို မသိမသာကြည့်။ ဟိုကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်က ခေါ်ပြင်သယ်
အမယ်ကြီးရဲ့ဘေးမှာ မိန်းမကြီးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေး သုံး
ယောက် ရပ်နေတာ တွေ့လားဗျာ”

ဟု မောင်အုတ်စိက ပြောသောအခါ ကိုညွန့်နှင့် ကိုဘမောင်က
မောင်အုတ်စိပြောထားသည့်အတိုင်း မသိမသာ ကြည့်ကြလေ၏။

“အေး... တွေ့ပြီ... တွေ့ပြီ”

“အဲဒီမိန်းကလေးသုံးယောက်ထဲက အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်
မြင့်မြင့်နဲ့ မိန်းကလေးကို သေသေချာချာကြည့်၊ သူ့ရက်ထည်လုံချည်

အနိပွင့်ကလေး ဝတ်ထားတာလေဗျာ”

“အေး... တွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီ။ ဟာ... တော်တော်ချောတဲ့ မိန်းကလေးပါလား မောင်အုတ်စိရဲ့။ နို့... နေပါဦးကွ၊ သူ့နာမည်က မနှင်းဆီရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဒါတော့ အတတ်မပြောနိုင်ဘူး ဦးလေးညွှန်ရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်ထဲမှာ ပြောတာကတော့ သူ့နာမည် မနှင်းဆီတဲ့”

“ဟာ... လာပြန်ပြီ။ မင်းအိပ်မက်က ဘယ်လိုအိပ်မက်ဆိုတာ လည်း ပြောဦးမှပေါ့ မောင်အုတ်စိရဲ့”

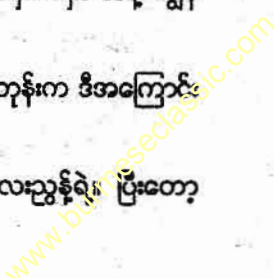
“ဒီလိုဗျ။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ကို မက်တာ သုံးနှစ်ရှိပြီဗျ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ မိန်းကလေး ချောချောလှလှတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း လျှောက်လျှောက်လည်ကြတယ်။ ဘုရားတွေလည်း ဖူးကြတယ်။ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မကြာမကြာ ရောက်လာကြတယ်”

“တစ်ခါတလေတော့လည်း ဘယ်နေရာက ဘုရားမှန်းတော့ မသိဘူးဗျ။ ထုံးသက်န်းပွေးပွေးနဲ့ စေတီကလေးတစ်ဆူဆီကို ရောက်သွားတယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ အကျော်ပင်တွေ၊ တရုတ်စကားပင်တွေ ပွေးပွေးလှုပ်အောင် ပွင့်နေတာဗျ”

“ကျွန်တော်သိတာကတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ မနှင်းဆီနဲ့ ကျွန်တော်က ချစ်သူတွေဗျ ဦးလေးညွှန်ရဲ့”

“ဟာ... ဟုတ်လားကွ။ နို့... အရင်တုန်းက ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ခါမှ မင်း မပြောဖူးပါလား”

“မပြောဆို ဒါက အိပ်မက်ကိုဗျ ဦးလေးညွှန်ရဲ့။ ပြီးတော့

၁၂၄ / ဇောင်းအိမ်

အိပ်မက်ထဲမှာက သမီးရည်းစားချင်း စကားတွေပြောတာဆိုတာဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ပြောရမှာ ရှက်တော့ မပြောဖြစ်ဖူးပေါ့ဗျာ”

“မင်းဟာက သေချာရဲ့လား မောင်အုတ်စိရဲ့”

“ဘာကို သေချာတာလည်း ဦးလေးညွန့်ရဲ့”

“ဒီမိန်းကလေးဆိုတာလေ။ သေသေချာချာကြည့်ပါဦးကွယ့်”

“ဟာ... ဦးလေးညွန့်ကလည်းဗျာ သုံးနှစ်လုံးလုံး အိပ်မက် ထဲမှာ သမီးရည်းစားဖြစ်နေကြတာ ကျွန်တော်က မမှတ်မိဘဲ ရှိပါ့မလား ဗျာ”

“ကဲ... ဒါဆိုရင် အခု မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်တော် ဦးလေးတို့နှစ်ယောက်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောမယ် ဗျာ။ မနှင်းဆီကို ကျွန်တော် အသည်းပေါက်ထွက်မတတ် ချစ်တယ် ဦးလေးတို့ရေ”

“ဟာ... မောင်အုတ်စိ မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ။ အဲဒါက မင်းအိပ်မက်ထဲမှာလေကွာ။ ဒါက အပြင်မှာကွ။ ပြီးတော့ သူများရပ်ရွာ နော်။ အမှားအယွင်းဖြစ်သွားလိုက်တော့ တောင်းပန်ဖို့တောင် အချိန် ရလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟာ... ဦးလေးညွန့်ကလည်းဗျာ။ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ သိပ်တွေ့ပူတာပဲ”

“ဟုတ်တော့ မဟုတ်ဘူး မောင်အုတ်စိရဲ့။ ပွဲခင်းကြီးတစ်ခုလုံး မှာ ရွာခံကာလသားတွေနဲ့ ဟောဒီအနီးအနားရွာတွေက ကာလာသားတွေ ပေါင်းပြီး ပွဲခင်းအနဲ့ လျှောက်သွားပြီး ပွဲထိန်းနေကြတာ မိတွေ့တယ်။ ဒါကြောင့် သတိပေးတာ”

“ဟာ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးများ။ ဟော... ဟော... မနှင်းဆီ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားပြီဗျို့။ ဟော... ကြည့်နေတယ်ဗျို့။ မနှင်းဆီ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်”

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ မောင်အုတ်စီရယ်။ တို့ကိုကျော်ပြီး တခြားသူ့အသိတွေကို ကြည့်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“မဟုတ်ဘူးဗျို့ မနှင်းဆီရဲ့။ ဒီအကြည့်တွေကို ကျွန်တော် ယဉ်ပါးပြီးသားပါဗျား။ ဟာ... သေချာတာပေါ့ဗျား။ မနှင်းဆီ ကျွန်တော့် ကို ကြည့်တာဗျား။ ဟော... ပြုံးပြနေပြီ”

“အေး... ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ကွ။ ပြုံးတော့ပြုံးပြနေတယ် ဘာမောင်ရဲ့။ မင်းကိုလား။ ငါ့ကိုလား မသိဘူးကွ”

“ဟာ... ဦးလေးညွန့်ကလည်းဗျား။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြတာဗျို့။ ကဲ... ကျွန်တော်သွားမယ်”

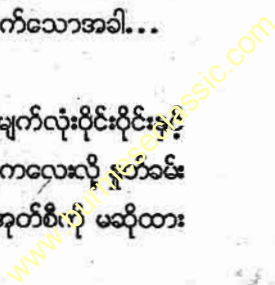
“ဟော... ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ မောင်အုတ်စီရဲ့။ မင်း မှားမယ် နော်”

“မမှားပါဘူးဗျား။ ကဲ... လာသွားမယ်”

ဟု ပြောရင်း မောင်အုတ်စီက ရှေ့မှထွက်သွားလေရာ ကိုညွန့် နှင့် ကိုဘမောင်တို့လည်း နောက်မှလိုက်သွားကြရလေတော့၏။ မိန်းကလေးသုံးယောက်နှင့် အဒေါ်ကြီး၏အနီးသို့ ရောက်သောအခါ...

“ဒီက ကိုအုတ်စီမို့လား”

ဟု ဖြူဖြူသွယ်သွယ်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မိန်းမနေရာကလေးက ဆီးကြို၍မေးလေ၏။ နှင်းဆီဖူးကလေးလို့ နှုတ်ခမ်းဖူးကလေးက ပြုံးရင်းမေးလိုက်သည်ဖြစ်ရာ မောင်အုတ်စီ(ကို) မဆိုထား

၁၂၆ / မောင်းဆီ

နှင့် ကိုညွန့်နှင့် ကိုဘမောင်တို့ပင် ရင်ထဲတွင် တဒုန်းဒုန်း ခုန်သွားခဲ့လေတော့၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မနှင်းဆီ၊ ဪ... မနှင်းဆီ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုအုတ်စိရဲ့။ ဒါနဲ့ ကိုအုတ်စိက ဘုန်းကြီးပျံ့ကို ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

“ကိုအုတ်စိအဖေက လက်သမားဆရာကြီး ဦးမိုးသီးပါ မနှင်းဆီ။ ဘုန်းကြီးပျံ့ပြသားတွေ၊ မုခ်ဦးတွေနဲ့ လောင်တိုက်ကြီး လာဆောက်ပေးတာပါ”

“ဪ... မနှင်းဆီက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“မနှင်းဆီက ဟောဒိရွာမှာနေတာပါ။ ဟေမန်သူပါ ကိုအုတ်စိကိုအုတ်စိကရော ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ကိုအုတ်စိက ရန်ကုန်မှာနေတာပါ။ ဒါထက် မနှင်းဆီ၊ ကိုအုတ်စိကို ဘယ်တုန်းကတည်းက သိတာလဲ”

ဟု မောင်အုတ်စိက မေးလေရာ မနှင်းဆီအလှူကလေးသည် ရှက်သွားကာ ခေါင်းငုံ့ထားလေ၏။ ပြီးတော့မှ...

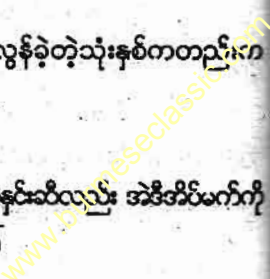
“ကိုအုတ်စိကော မနှင်းဆီကို ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ”

ဟု ပြန်၍မေးလေ၏။

“ကိုအုတ်စိက မနှင်းဆီကို လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကတည်းက သိတာပါ”

“ဒါဆိုရင် အတူတူပဲပေါ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား မနှင်းဆီ။ မနှင်းဆီလည်း အဲဒီအိမ်မက်ကို

ဆက်... ”

မောင်အုတ်စိက စကားမဆုံးမီမှာပင် မနှင်းဆီက ခေါင်းကလေး နှင့် မသိမသာခေါင်းညှိတ်ပြလေ၏။

“ဟာ... ထူးဆန်လိုက်တာ မနှင်းဆီရယ်”

မနှင်းဆီက ဘာမှပြန်မပြောတော့ပေ။ ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ထား သည်။

“အိပ်မက်ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းမက်လို့ ရတာရှိသလို တစ်ယောက်ပေါင်းပြီးမက်ရတဲ့ အိပ်မက်မျိုးတွေလည်း ရှိတယ် ကိုအုတ် စိရဲ့”

“ဟာ... ဒါဆိုရင် မနှင်းဆီ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း... ”

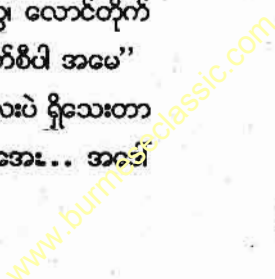
မောင်အုတ်စိပြောသော စကားမဆုံးပြန်ပါချေ။ မနှင်းဆီက ခေါင်းကလေးညှိတ်ပြလေ၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မနှင်းဆီရယ်။ ကိုအုတ်စိလေ မနှင်းဆီကို တွေ့လိုတွေ့ငြားဆိုပြီး ရောက်လေရာမှာ ရှာနေတာပါ မနှင်းဆီ”

“ဟေ့... နှင်းဆီ၊ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ။ ငါက သူကြီးသား မောင်မင်းဒင်မှတ်လို့ ကြည့်နေတာ။ နို့.. နေပါဦး၊ သူတို့ က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဒါ ဒီရွာက ဘုန်းကြီးပျံအတွက် ပြသားခံတွေ၊ လောင်တိုက် တွေ လာပြီးဆောက်ပေးတဲ့ လက်သမားဆရာ ကိုအုတ်စိပါ အမေ”

“အေး... လက်သမားဆရာက ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာ လဲ၊ လက်ရာ အင်မတန်ကောင်းတာကလား။ အေး... အေး... အေးဒါ တို့အိမ်လည်း လာလည်ပါဦး မောင်ရင်လေးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်”

ဟု မောင်အုတ်စိက ပြန်၍ပြောသကဲ့သို့ ကိုညွန့်နှင့် ကိုတင်တင် တို့ကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြကြလေ၏။

“သူ့နာမည်က ကိုအုတ်စိလို့ ခေါ်တယ်အမေ။ မနှင်းဆီ အမေ့ကို ပြောပြတဲ့ အိပ်မက်ထဲက ကိုအုတ်စိလေ အမေ”

“ဟေ... ဟုတ်လားတော့။ အိပ်မက်ထဲကလူက အပြင်မှာ တကယ်ရှိသတဲ့လား။ အံ့ပဲ့တော်။ နို့... ညည်းက အိပ်မက်မက်ထား သူ့ကိုသိနေတယ်ပဲထား ဒီသူငယ်က ညည်းကို ဘယ်လိုသိတာတုန်း”

“ကိုအုတ်စိလည်း အဲဒီအိပ်မက်ကို မက်တယ်အမေ”

“ဟေ... ဟုတ်လား။ ညည်းတို့ဟာကလည်း ထူးဆန်းထူး ချည်လားတော်။ အေးလေ၊ မောင်အုတ်စိ အိပ်လာဦးကွယ်။ ကဲ... အဒေါ်တို့ ရွာဦးကျောင်းက စေတီကလေးဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီ ဘက်မှာလည်း တော်တော်စည်ကားတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ တစ်ခါမှ မသွားရသေးလို့ မင်းနှမတွေ လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်”

ဟု မနှင်းဆီ၏အမေက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မနှင်းဆီက

“ကိုအုတ်စိ... အမေ့နာမည်က ဒေါ်ယိမ်းလို့ ခေါ်တယ်။ ဟောဒါက မနှင်းဆီရဲ့အထက်အောက် စပယ်။ ဟောဒါက မနှင်းဆီရဲ့ ညီမ အငယ်ဆုံး သရဖီတဲ့။ မနှင်းဆီတို့ မွေးချင်းက ဒီသုံးယောက်ပဲ မောင်အုတ်စိက ခေါင်းညိတ်ပြလျက်...”

“ကိုအုတ်စိတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာ မနှင်းဆီရဲ့။ ဪ ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော်တို့သားအဖက အခု ဒေါ်ဒေါ်တို့သားမယ့် စေတီ ကလေးရှိတဲ့ ရွာဦးကျောင်းမှာ တည်းတာပါ။ ကျွန်တော့်အဖေ ဦးမိုးသီး

အခု အဲဒီမှာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြန်မှာဆိုတော့ အတူတူ သွားကြတာပေါ့”

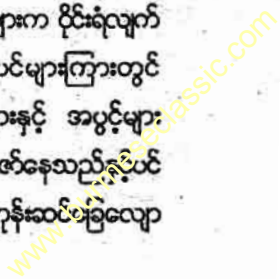
ဟု မောင်အုတ်စီက ပြောလေရာ မနှင်းဆီ၏မိခင် ဒေါ်ယိမ်းက

“ဪ... ဒါဆိုရင်ကောင်းသားပဲ။ ကဲ... ကဲ... သွားကြ အောင်။ မင်းလည်း မင်းနမ မနှင်းဆီနဲ့ စကားလေးဘာလေး ပြောရ တာပေါ့လေ”

ဟု ဒေါ်ယိမ်းက ပြောလိုက်လေရာ အားလုံး ရွာဦးကျောင်း စက်သို့ ဦးတည်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့၏။ ထိုသို့မောင်အုတ်စီတို့ ထွက်လာသည်ကို မယောင်မလည်လုပ်ကာ နောက်မှလိုက်လာသော တစ်ယောက်ကိုတော့ မည်သူမျှ သတိမထားမိကြပေ။

ထိုသူသည် ရွာသူကြီး၏သား မင်းဒင်လွတ်ထားသော အောင်ပု နှင့်လူ လူငယ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေ၏။ အောင်ပု၏တာဝန်မှာ မနှင်း ဆီတို့ အိမ်မှထွက်ကတည်းက နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာကာ မသိ သော အကဲခတ်ရန် ဖြစ်လေ၏။ ပြီးလျှင် မနှင်းဆီ၏ သွားလာမှုများ ကို ဆရာမင်းဒင်ကို ပြောပြရန်ဖြစ်လေ၏။

ရွာဦးကျောင်းသည် တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်ကလေးပေါ်တွင် ဆည်ထားသည်ဖြစ်ရာ စေတီတော်သည် တောင်ကုန်းအစွန်ကလေးတွင် ဖြစ်လေ၏။ စေတီကလေး၏ဘေးတွင် တရုတ်စကားပင်များက ဝိုင်းရံလျက် သွေးပွေးလှုပ်အောင် ပွင့်နေလေ၏။ တရုတ်စကားပင်များကြားတွင် အကျော်ပင်ကြီးများကလည်း အရွက်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးများနှင့် အပွင့်များ သွေးပွေးလှုပ်အောင် ပွင့်နေသည်မှာ စေတီတော်ကို ပူဇော်နေသည်နှင့်ပင် တူလှလေ၏။ စေတီတော်၏ဘေးဘက်တွင် တောင်ကုန်းဆင်မဲ့ခြံလျော

၁၃၈ / ဇော်အိမ်

လမ်းကလေးတစ်ခု ရှိလေရာ ထိုလမ်းကလေးမှ ဆင်းသွားလျှင် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခု စီးဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကောင်းကင်းမှ လခြမ်းကလေး၏ အရောင်နှင့် ကြယ်တို့၏ အရောင်ဖြင့်သာ လင်းနေသော စမ်းချောင်းကလေးကို အပေါ်စီးမှ ကြည့်မြင်နေရသည်မှာ ကြည့်နူးဖွယ်ပန်းချီကား တစ်ချပ်ဖြစ်နေလေတော့၏။

ဒေါ်ယိမ်းနှင့် သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သော စပယ်နှင့် သရဇီတို့သည် ကိုညွန့်နှင့် ကိုဘမောင်တို့ကို ခင်မင်သွားကာ စကားဖောင်ခွဲပြောနေကြလေတော့၏။ ထိုအချိန်တွင် မောင်အုတ်စိနှင့် မနှင်းဆီတို့သည် တောင်ကုန်းကလေးပေါ်မှ ဆင်ခြေလျှောလမ်းကလေးအတိုင်း ဆင်းသွားကာ စမ်းချောင်းကလေးဘေးမှ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်တွင် ရပ်ကာ...

“မနှင်းဆီရယ်၊ အိပ်မက်ထဲက ချစ်သူကို အပြင်မှာ တကယ် တွေ့ရတော့ ကိုအုတ်စိလေ အံ့လည်းအံ့ဩသလို ဝမ်းသာလိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့ကွယ်”

“မနှင်းဆီလည်း ကိုအုတ်စိလိုပါပဲကွယ်”

ဟု ပြောရင်း ချစ်သူနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်က ငေးကြည့်နေကာ မျက်တောင်ပင် မခတ်နိုင်အောင် ရှိနေကြလေတော့၏။

တစ်ယောက်၏လက်ကလေးကို တစ်ယောက်က ယုယုလေလေဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ပူးကပ်၍ ရပ်နေကြလေတော့၏။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့နောက်မှ တောအုပ်ကလေးအစပ်တွင် အောင်ပုဆိုးအူ ရောက်နေသည်ကိုတော့ မောင်အုတ်စိရော မနှင်းဆီပါ မသိခဲ့ကြပေ။

တစ်ဖက်နှင့်သံတိမ်နဲ့ ဖျံပါတယ် မောင်အုတ်စိ / ၁၃၁

ခဏကြာသောအခါ မနှင်းဆီကစ၍

“ကိုအုတ်စိ ပြန်ကြစို့နော်။ မနက်ဖြန် အိမ်ကို လာခဲ့ပါ။ အဖေနဲ့လည်း တွေ့ရအောင်လေ။ အဖေ့နာမည်က ဦးကျော်ရင်လို့ ခေါ်တယ်။ အင်မတန်မှ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတာ ကိုအုတ်စိရဲ့။ မနှင်းဆီ ကြုံပြောထားပါ့မယ်။ ကိုအုတ်စိသာ လာခဲ့ပါ”

“လာမှာပေါ့ မနှင်းဆီရယ်။ နောင်လည်း ကိုအုတ်စိနေရမယ့် အိမ်ပဲ မဟုတ်လား”

ဟု မောင်အုတ်စိက ပြောသောအခါ မနှင်းဆီသည် သဘော ကျစွာဖြင့် ရှက်ပြီးကလေးပြီးလေ၏။ သည့်နောက်တော့ မောင်အုတ်စိ၏ အနမ်းပန်းတစ်ပွင့်ကာ ချစ်သူ၏ပါးကလေးပေါ်သို့ ပွင့်ဖူးခဲ့လေတော့၏။

ညတွင်းချင်းမှာပင် အောင်ပုက အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို သူ့ဆရာမင်းဒင်အား ပြောပြလေ၏။ မနှင်းဆီအား တစ်ဖတ်သတ် ကြိုက်နေသော မင်းဒင်၏အသည်းကို ကျွဲဆယ်ကောင် ဝိုင်း၍ခတ်သကဲ့ သို့ ခံစားရလေတော့၏။

“တောက်... တော်တော်လူပါးစတဲ့ လက်သမား။ သိကြသေး တာပေါ့ကွာ”

ဟု မင်းဒင်က ကြိမ်းဝါးလေ၏။ သူကြီးသား၏ တပည့်များ ဖြစ်ကြသော အောင်ပု၊ နက်ကျော်နှင့် ဗလတို့ကလည်း အံ့တကြိတ် ကြိတ်ဖြစ်နေကာ

“ကိုမင်းဒင် ဘာလုပ်ချင်သလဲ။ ဒီကောင်ကို ပွဲလှေဆီ လျှောက်သွားတုန်း ဝင်ပြီးရှင်းလိုက်ရင် သူလိုလိုကိုယ်လိုလိုနဲ့ ကံစွတုံး သွားမှာပေါ့”

၁၃၂ / ဇော်အိမ်

ဟု ဗလက ပြောသောအခါ မင်းဒင်က ခေါင်းကို ခါပြလိုက်
လေ၏။

“ငါက အဲဒီလိုလူ မဟုတ်ဘူး ဗလ။ မင်းတို့က ငါနဲ့ ပေါင်း
လာတာ ကြာပြီပဲကွာ ငါ့အကြောင်း သိနေရောပေါ့။ မင်းဒင်က မကျေ
နပ်ရင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပြဿနာရှင်းတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးကွ။
မနက်ဖြန်ညမှာ ဒီကောင်ကို စိမ်ခေါ်ပြီး လက်တွေ့ကြိုးဝိုင်းထဲမှာ ထိုးမယ်။
အဲဒါ မနက်ဖြန်မနက်မှာ ဒီကောင်ကို လူလွတ်ပြီး စားပို့လိုက်။ ငါက
စိမ်ခေါ်တယ်လို့၊ ကြောက်ရင် ဒီရွာက တစ်ခါတည်း ထွက်သွားတော့လို့၊
မကြောက်ရင် ကြိုးဝိုင်းထဲကို ဝင်ခဲ့လို့ တစ်ခါတည်း ထည့်ရော။ ငါရှုံးရင်
မနှင်းဆီကိစ္စမှာ တစ်ခါတည်း နောက်ဆုတ်ပေးမယ်။ သူရှုံးရင်လည်း
တစ်ခါတည်း နောက်ဆုတ်ပေးရမယ်လို့ ထည့်ရေးလိုက်”

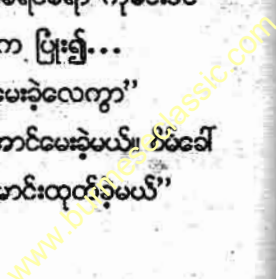
“ကောင်းပြီ ကိုမင်းဒင်။ ဒီစာကို ကျုပ် ဒီည ရေးပြီး မနက်
စောစော ဒီကောင်တွေတည်းတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားပို့လိုက်မယ်။
ကိုမင်းဒင်သာ မနက်ဖြန်ပွဲအတွက် အသင့်ပြင်ထားပါ”

“စိတ်ချပါ အောင်ပု။ အုတ်စီဆိုတဲ့ သျှောင်တစ်စောင်းနဲ့
လူဗလံကလေးကို လက်တွေ့ကြည့်မယ့် ပရိသတ်ရှေ့မှာ လှလှပပ အရှက်
ခွဲပြလိုက်မယ်။ မင်းတို့ စောင့်သာကြည့်နေ”

“ဒီကောင်က စိမ်ခေါ်တာကို လက်မခံရင်ရော ကိုမင်းဒင်”
ဟု အောင်ပုက မေးလေရာ မင်းဒင်က ပြုံး၍...

“အဲဒါကို တစ်ခါတည်းပြတ်အောင် မေးခဲ့လေကွာ”

“ကောင်းပြီ ကိုမင်းဒင်၊ ကျုပ် ပြတ်အောင်မေးခဲ့မယ်။ စိမ်ခေါ်
ပွဲဝင်ပြီး မယှဉ်ရဲရင် ရွာထဲက တစ်ခါတည်း မောင်းထုတ်ခဲ့မယ်”

ဟု အောင်ပုက ပြောသောအခါ နက်ကျော်က...

“မင်းတစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့လေကွာ။ ငါနဲ့ဗလလည်း လိုက်ခဲ့မှာပေါ့”

ဟု ပြောလေရာ မင်းဒင်က ခေါင်းညိတ်၍...

“အေး... ဟုတ်တယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပါ လိုက်သွားကြ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုညက လူစုခွဲလိုက်သော်လည်း မင်းဒင်မှာ ချက်ချင်း အိပ်လို့မပျော်နိုင်အောင် ဒေါသမီးတို့ တဟုန်းဟုန်း လောင်မြိုက်လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဟေမန်တစ်ရွာလုံးတွင် ဤသတင်းသည် ပျံ့နှံ့ထွက်လာလေတော့၏။

“သူကြီးသားက လက်သမားဆရာကလေးကို လက်ငွေထိုးဖို့ စိမ်ခေါ်လိုက်တယ်တဲ့ဟေ့”

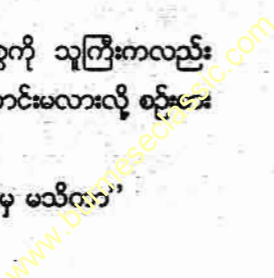
“ဟာ... မင်းဒင်က စိမ်ခေါ်တာလား”

“ဟုတ်ပျာ့ ဟုတ်ပါ”

“ဟာ... ဒီလိုလုပ်လို့ တော်ပါ့မလားဗျာ။ ဟိုခမျာက ဧည့်သည် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရွာက ဆရာတော်ရဲ့ အင်္ဂါနဗျာပနမှာ ပြဿာဒ်တွေ လာဆောက်ပေးကြတာ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက နာမည်ကျော် လက်သမားဆရာကွယ့်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပျာ။ ဒီကိစ္စကို သူကြီးကလည်း မသိဘူးဗျ။ အဲဒါ သူကြီးကို အသိပေးရရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစား နေကြတယ်”

“နို့... ဘာအကြောင်းခံများ ရှိလို့လဲမှ မသိလား”

၁၅၄ / ဇော်အိမ်

“သေသေချာချာတော့ မသိဘူးဗျ။ ဟိုရွာတောင်ပိုင်းမှာနေတဲ့ ကျော်ရင်တို့ မိယိမ်းတို့သမီးနဲ့ ပတ်သက်တာလိုတော့ ပြောနေကြတယ်”

“ဟေ... မိယိမ်းသမီးတွေက သုံးယောက်တောင်မှရှိတာ။ ဘယ်သူနဲ့များ ပတ်သက်တာပါလိမ့်”

“အကြီးမန့်လို့ ပြောတယ်ဗျ”

“အလို... ဟိုမိန်းမချောကလေး မနှင်းဆီလား”

“အဲဒီလိုတော့ ကြားတာပဲဗျ။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ အတိအကျ မသိပါဘူး”

“အင်း... ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်တာပဲကွ။ ဒီအရွယ်တွေဟာ ဒီလို ကိစ္စမျိုးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘာမှမြင်ကြတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဒါထက် ကလေးမလေးမနှင်းဆီက ဘယ်သူ့ကို မေတ္တာမျှလိုတုန်း”

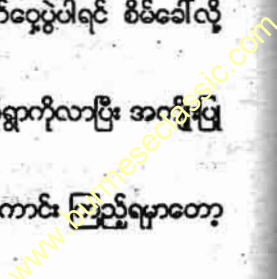
“ကြားတာကတော့ လက်သမားဆရာကလေး မောင်အုတ်စိ အပေါ်မှာ မေတ္တာမျှတယ်ဆိုပဲဗျ။ အဲဒါကို မင်းဒင်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ် တာဆိုပဲ”

“ဟာ... ဒါကတော့ကွာ သူ့ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးပဲ။ သူ မေတ္တာရှိတဲ့သူ သူကြိုက်မှာပေါ့။ ဒါကတော့ မင်းဒင်လွန်တာပေါ့ကွာ”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ရွာတွေမှာ ဓလေ့တစ်ခုရှိတာ မင်းလည်း သိသားပဲ။ အခုလို ဘုန်းကြီးပျံပွဲတွေမှာ လက်ဝှေ့ပွဲပါရင် စိမ်းခေါ်လို့ ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ။ ခုဟာက ကိုယ့်ရွာကိုလာပြီး အင်အားပြ ပေးတဲ့ သူမို့လို့ ပြောတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီညကတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း ကြည့်ရမှာတော့

သေချာပြီကွ”

“နို့... နေပါဦးကွ။ မောင်အုတ်စိကဇရာ မင်းဒင်ရဲ့ စိမ်ခေါ်မှုကို လက်ခံလို့လား”

“မောင်အုတ်စိက ပြုံးပြုံးကလေးလုပ်ပြီးတော့ကို လက်ခံတာ ဖို့”

“ဪ... ဒီသူငယ်ကလည်း နည်းတဲ့သတ္တိမှ မဟုတ်တာပဲ။ အေးလေ... ဒီညတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း ကြည့်ကြရပြီပေါ့လေ”

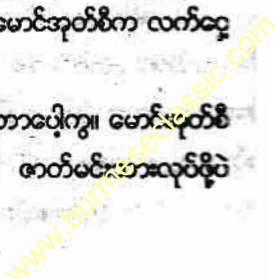
ဟု ရွာသားများက ဟိုအိမ်သည်အိမ်တွင် စု၍ ယခုထိုးမည့် လက်တွေ့အကြောင်းကိုသာ ပြောနေကြလေ၏။ မောင်အုတ်စိနှင့် မင်းဒင်ကတော့ မိမိနေရာတွင် လက်တွေ့ရေးများ လေ့ကျင့်နေကြလေတော့၏။

ဟေမန်ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲသည် ယခုညအစည်ကားဆုံး ဖြစ်နေလေတော့၏။ ဇာတ်ပွဲများပင် ပွဲထွက်ချိန်ကို နောက်သို့ ရွှေ့ပေးထားကြရလေ၏။ လက်တွေ့ကြိုးဝိုင်းအနီးတွင် ပရိသတ်က အစောကြီးကတည်းက နေရာယူထားကြသည်ဖြစ်ရာ တိုးမပေါက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့၏။

လက်တွေ့စလေပြီ။

စိန်ခေါ်သူ မင်းဒင်က ကြိုးဝိုင်းအတွင်းသို့ အလျင်ဝင်ရလေ၏။ လက်တွေ့ရေးအနည်းအကျဉ်း ပြုရလေ၏။ ပြီးလျှင် စိန်ခေါ်ခံရသူ မောင်အုတ်စိက နောက်မှ ကြိုးဝိုင်းသို့ ဝင်ရလေ၏။ မောင်အုတ်စိက လက်တွေ့ရေးတစ်ချက်နှစ်ချက်သာ ပြုလေ၏။

“ဟာ... မင်းဒင်က လူကောင်ကြီးတာပေါ့ကွ။ မောင်အုတ်စိက ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ကလေး၊ လက်တွေ့ထိုးဖို့ထက် ဇာတ်မင်းလားလုပ်ဖို့ပဲ တော်တာပါကွ”

၁၃၆ / စောင်းခါမ်

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ပြောဆိုကြသော်လည်း ပွဲစဉ်ဆိုသည်နှင့် အားလုံးငြိမ်သွားလေတော့၏။ ပွဲစလေပြီ၊ ဒေါသမီးတို့ ဟုန်းဟုန်းထနေသော မင်းဒင်က စ၍ထိုးလေတော့၏။ မနားတမ်း ဒရစပ် ဝင်ထိုးလေရာ မောင်အုတ်စိက မင်းဒင်၏ လက်သီးချက်များကို အသာ ကလေး ဝေ့ထိုက်ကာ ရှောင်သည်ဆိုရုံကလေး ရှောင်ပေးနေလေတော့၏။

“ခွပ်... ခွပ်... ဖုန်း”

‘ခွပ်၊ ခွပ်’ ဆိုသည်မှာ မောင်အုတ်စိ၏မျက်နှာကို မင်းဒင်၏ လက်သီးချက်နှစ်ချက် ဆင့်ဝင်သွားခြင်းဖြစ်ပြီး ‘ဖုန်း’ ဆိုသည်မှာ မင်းဒင်၏ရင်ဝသို့ မောင်အုတ်စိ၏ ထောက်လက်သီးတစ်လုံး ဝင်သွား ခြင်းဖြစ်လေ၏။

မောင်အုတ်စိ၏မျက်နှာတွင် ချက်ချင်း ညိုမည်းတက်လာသလို မင်းဒင်၏ရင်ဝတွင်လည်း သပြေသီးမှည့်ရောင် ထသွားလေ၏။ ထိုးပြန် ပြီ မင်းဒင်က အတင်းဝင်၍ ဆက်တိုက်ထိုးပြန်လေ၏။

“ဝိုး... ဖုန်း... ဖုန်း”

‘ဝိုး’ ဆိုသည်မှာ မင်းဒင်၏ အပိုင်ထိုးသွင်းလိုက်သော လက်သီး တစ်လုံးက မောင်အုတ်စိ၏ မျက်နှာအနီးက ပွတ်၍ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

‘ဖုန်း၊ ဖုန်း’ ဆိုသောအသံမှာ မင်းဒင်၏ရင်ဝသို့ မောင်အုတ် စိ၏ ထောက်လက်သီးနှစ်ချက် ဆင့်ဝင်သွားခြင်းဖြစ်ကာ မင်းဒင် သို့ အနည်းငယ်ကွေးသွားလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အောက်သို့ပိုက်ကျလာသော မင်းဒင်၏ မျက်နှာမှာ အကာအကွယ်မဲ့နေသည်ဖြစ်ရာ မောင်အုတ်စိ အနေနှင့် စိတ်ကြိုက်ထိုးလိုက်၍ ရသော်လည်း မောင်အုတ်စိက မထိုဆဲ

နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်လေ၏။

“ဟာ... ထိုးပါလားကွ မောင်အုတ်စီရဲ့”

ဟု ပရိသတ်ကြီးက ဝိုင်း၍အော်ကြလေ၏။ သို့သော် သက်လုံကောင်းသော မင်းဒင်က ချက်ချင်းပြန်၍ ခါးကိုမတ်လိုက်ကာ မောင်အုတ်စီထံသို့ ပြေးဝင်လာကာ မောင်အုတ်စီ၏ရင်ဝသို့ ဒူးနှင့် ခုန်၍ တိုက်လေ၏။ မောင်အုတ်စီက ဖျတ်ခနဲ ရှောင်ပေးလိုက်ကာ အရှိန်လွန်သွားသော မင်းဒင်၏ပခုံးကို တံတောင်နှင့် ဆတ်ခနဲ တွက်လိုက်လေ၏။

မင်းဒင်မှာ ပြေးဝင်လာသောအရှိန်နှင့် မောင်အုတ်စီ တွက်လိုက်သော တံတောင်ချက်တို့ ပေါင်းမိသွားကာ ယိုင်ထွက်သွားပြီးလျှင် ကြိုးဝိုင်းရှိ ကြိုးတန်းများဆီသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မင်းဒင်သည် အရှိန်နှင့် ပြေး၍ မဝင်ရဲတော့ဘဲ နောက်သို့ ဆုတ်သွားလေတော့၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လှည့်ပတ်ကာ ချောင်းနေကြပြီးလျှင် မင်းဒင်က ရှေ့သို့ ဖျတ်ခနဲတိုးကာ မောင်အုတ်စီ၏မေးဖျားကို ခြေထောက်နှင့် လှမ်း၍ခတ်လေ၏။

“ခွပ်... ဝုန်း”

မောင်အုတ်စီ အဝိုက်မိသွားလေတော့၏။ မေးဖျားကို မင်းဒင်၏ ခြေများက မိမိရရ ဝင်သွားကာ မောင်အုတ်စီ တစ်ပတ်လည်၍ လဲကျလေတော့၏။

“ဝေး... မင်းဒင်ကွ၊ မင်းဒင်”

ဟူသော အားမေးသံကြီးမှာ ဆူညံ၍ ထွက်လာလေတော့၏။ ထိုအချိန်တွင် ဒိုင်လူကြီးက ပွဲကို ခေတ္တရပ်ခိုင်းကာ မောင်အုတ်စီထံသို့

၁၃၈ / ခေါင်းဆိုင်

ပဝါနှင့်ရေလုံကို ယူလာလေ၏။ သို့သော် မောင်အုတ်စိက ခေါင်းခါပြ
လေ၏။ ပဝါလည်းမကူ၊ ရေလည်းမရှူသော မောင်အုတ်စိပင် ဖြစ်လေ
တော့၏။ ဤအဖြစ်အပျက်ကို မြင်ရသော ပရိသတ်ကြီးက စုတ်တသတ်
သတ် လုပ်ကာ...

“မောင်အုတ်စိက လူကောင်သာသေးတာဟေ့၊ သတ္တိကတော့
မသေးဘူးဗျ”

ဟု ချီးမွမ်းကြလေ၏။ ခေါင်းမှူးမှိုက်သွားသော မောင်အုတ်စိ
သည် အားတင်းကာ ပြန်၍ထလေ၏။ ပြီးလျှင် သတ်ကွင်းသို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့
ပင် ပြန်၍ လျှောက်လာလေ၏။

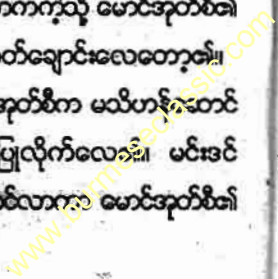
“အုတ်စိ၊ မနှင်းဆီကို လက်လွှတ်ပြီး ဒီက အမြန်ဆုံးပြန်
မလာ”

ဟု မင်းဒင်က မေးလေ၏။ ထိုအခါ မောင်အုတ်စိက ပြုံး၍
“ဝေးသေးတယ် မင်းဒင်”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မင်းဒင်က ခေါင်းညိတ်၍
“ကောင်းပြီလေ။ ငါက ဧည့်သည်မို့လို့ ညှာတာပါ။ ဒါဆိုတော့
ငါ့အလွန် မရှိတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

ဟု မင်းဒင်က ရီသဲ့သဲ့စကားများပြောရင်း မောင်အုတ်စိ၏
အလစ်ကိုသာ ချောင်းနေလေတော့၏။ စောစောကကဲ့သို့ မောင်အုတ်စိ၏
အငိုက်တစ်ချက်၊ အလစ်တစ်ချက်ကို လှည့်ပတ်ချောင်းလေတော့၏။

မင်းဒင်၏အကြံကို မှီခိုသော မောင်အုတ်စိက မသိဟန်တူတောင်
ကာ မင်းဒင် ဝင်လာစေရန် လစ်သွားဟန်ပြုလိုက်လေ၏။ မင်းဒင်
ကလည်း အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်ဘဲ ပြေးဝင်လာကာ မောင်အုတ်စိ၏

မျက်နှာကို ခြေဖြင့် ခုန်၍ကန်လေ၏။

“ဝိုး...”

သည်ယုန်ကိုမြင်သဖြင့် သည်ချုံကိုထွင်လိုက်သော မောင်အုတ်စိ၏ အကွက်ထဲသို့ မင်းဒင် တည့်တည့်ကြီးဝင်သွားလေတော့၏။ မောင်အုတ်စိက ဘေးသို့ ဆတ်ခနဲ ခုန်ထွက်လိုက်ကာ မင်းဒင်၏ပါးချောင်ဆီသို့ ညှာဖြောင့်လက်သီးတစ်လုံးကို မိမိရရ ထိုးသွင်းလိုက်လေတော့၏။

“ခွပ်... ဘုန်း”

သွားပြီ။ မင်းဒင် ခေါင်းကြီး ဘေးသို့လည်ထွက်သွားကာ ခြေပစ်လက်ပစ် ပြုတ်ကျသွားလေတော့၏။

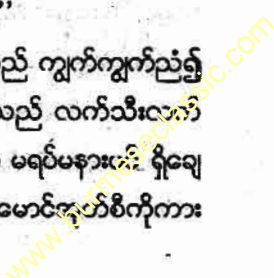
“ဝေး... မောင်အုတ်စိက”

ဟု ပရိသတ်၏ အော်ဟစ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။ မင်းဒင်မူးသွားလေပြီ။ သို့သော် သက်လုံကောင်းသော မင်းဒင်က ပြန်ထလာလေ၏။ မင်းဒင်၏မျက်နှာကြီးတွင် တစ်ခြမ်းဖူးရောင်ထလာလေတော့၏။

မင်းဒင်... ဒေါသတို့ လုံးလုံးပေါက်ကွဲသွားလေပြီ။ ဘာကိုမှ မဆင်ခြင်တော့ဘဲ မောင်အုတ်စိကိုသာ အတင်းဝင်ပူး၍ လိုက်ထိုးလေတော့၏။

“ဝေး... မင်းဒင်က။ မောင်အုတ်စိက”

ဟူသော ပရိသတ်၏ အားပေးသံကြီးသည် ကျွက်ကျွက်ညံ့၍ နေလေတော့၏။ လက်ဝှေ့ပရိသတ်ကြီးအားလုံးသည် လက်သီးလက်ဖောင်းထွန်းကာ မနားတမ်း အော်ဟစ်နေလေရာ မရပ်မနားဘဲ ရှိချေတော့၏။ မင်းဒင် ဘာကိုမှ မမြင်တော့ပေ။ မောင်အုတ်စိကိုကား

၁၄၈ / မင်းအိမ်

အသေသတ်ရန် မနားတမ်း လိုက်၍ထိုးလေတော့၏။ တချို့ထိုးချက်များ ကန်ချက်များက မောင်အုတ်စိကို ထိသည်သာဖြစ်၍ မောင်အုတ်စိက လည်း ကြိုးစား၍ ရှောင်နေသော်လည်း ချက်တိုင်းလိုတော့ ရှောင်နိုင် သည် မဟုတ်ပေ။ မောင်အုတ်စိ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် ဖူးရောင်ထ လာကာ မျက်စိပေါက်ကလေးပင် ကျဉ်း၍လာလေတော့၏။

မောင်အုတ်စိ၏ ပြန်ထိုးသောလက်သီးချက်များကလည်း မင်းဒင်၏ ရင်ဝသို့ တဖုန်းဖုန်း ထိနေသည်ဖြစ်ရာ မင်းဒင်သည် ပို၍ မောလာကာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများရွှဲရွဲရှိ၍နေကာ ခြေလှမ်းများလည်း သိပ်၍ မမှန်တော့ပေ။

လက်ဝှေ့ပွဲကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြောက်ခမန်းလိလိ ဖြစ်လာလေတော့၏။ မင်းဒင်ရော မောင်အုတ်စိပါ ရှောင်ခြင်းတိမ်းခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ တစ်ယောက်တစ်ချက် ပေး၍ထိုးနေသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ တော့၏။

“ဝေ... သတ္တိခဲတွေကွ”

ဟု ပရိသတ်က ဆူညံအော်ဟစ်နေလေတော့၏။

“ခွပ်... ဖုန်း... ခွပ်... ဖုန်း”

မင်းဒင်က မောင်အုတ်စိ၏မျက်နှာကို ထိုးသည်။ မောင်အုတ်စိ ကလည်း မရှောင်တော့။ မင်းဒင်ထိုးသမျှထိသည်သာ ဖြစ်၏။ မောင် အုတ်စိကလည်း မင်းဒင်၏ ညှိမည်းနေသော အရှိုက်ကိုသာ စိတ်ထိုး လေ၏။ မင်းဒင်ကလည်း မရှောင်တော့သဖြင့် မောင်အုတ်စိထိုးသမျှ ထိသည်ချည်းဖြစ်၏။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံး ခြေကုန်လက်မန်းကျနေပြီ ဖြစ်ရာ နှစ်ယောက်စလုံး၏ လက်သီးချက်များက ပြင်းပြင်းထန်ထန်

မရှိတော့သောကြောင့် မည်သူမျှ လဲကျခြင်း မရှိသေးပေ။

သို့သော် အရှိက်ကိုထိတိုင်း အသက်ရှူမှားသွားသော မင်းဒင်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခေါင်းများမူးလာကာ ဒူးညွတ်၍ ကျသွားလေတော့၏။ ဤအချိန်ကိုစောင့်နေသော မောင်အုတ်စီသည် နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်လိုက်ကာ မင်းဒင်၏မေးစေသို့ ပင့်လက်သီးတစ်ချက်ကို မိမိရရ ထိုးသွင်းလိုက်လေတော့၏။

“ခွပ်... ဗုန်း”

သွားပြီ။ လဲလုလဲခင်ဖြစ်နေသော မင်းဒင်သည် ခေါင်းကြီး နောက်သို့ တစ်ချက်လန်သွားကာ လဲပြိုကျသွားလေတော့၏။

“ဝေး... မောင်အုတ်စီဟေ့၊ မောင်အုတ်စီ နိုင်ပြီဟေ့”

ဟူသော အော်သံကြီးက မိုးပေါ်သို့ ပျံ့တက်သွားလေတော့၏။ မင်းဒင်ကတော့ ပြန်၍ထနိုင်ဖို့ဝေးစွာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြိုးဝိုင်းထဲမှ သယ်ထုတ်သွားသည်အထိ သတိမရသေးပေ။ မောင်အုတ်စီလည်း ကြိုးဝိုင်းထဲတွင် ဖူးရောင်နေသောမျက်နှာကြီးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

“ဝေး... မောင်အုတ်စီကွ”

ဟူသော အော်သံကြီးသည် မရပ်မနား ပေါ်ထွက်နေလေတော့၏။ တကယ့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ပွဲကို ကြည့်ရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော ပရိသတ်ကြီးသည်လည်း ထင်ထားသည့်အတိုင်း ယောက်ျား ဝီဝိသသ၊ ရေကုန်ရေခန်းထိုးသွားသော မင်းဒင်နှင့် မောင်အုတ်စီတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ချီးမွမ်းကြ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိကြလေတော့၏။

အခန်း (၅)
ချစ်ပြုံးနှင်းဆီတစ်ပွင့်

မောင်အုတ်စိနှင့် မင်းဒင်၏ လက်တွေ့ပြုံး၍ သုံးရက်မြောက် နေ့တွင် ဘုန်းကြီးပျံသင်္ကြံလှံပွဲ ပြုလုပ်ကြလေ၏။ အင်္ဂါနဂါယနာတွင် မောင်အုတ်စိတို့သားအဖသည် အတိမ်းအစောင်းမရှိအောင် အားလုံး စီစဉ်ပေးခဲ့လေ၏။ လောင်တိုက်ပေါ်တွင်ရှိသော ဆရာတော်၏ ရုပ်ကလာပ် ကို ခုံးလွှတ်၍ အင်္ဂါပူဇော်ပြုလုပ်ကာ မီးရှို့ပေးကြလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဟေမန်ရွာဆရာတော်ဘုရား၏ အင်္ဂါနဂါယနာသဘင်သည် အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေတော့၏။

ဟေမန်ရွာမှ ဘုန်းကြီးပျံအတွက် တာဝန်ယူထားရသူများက ဆရာဦးမိုးသီးနှင့် မောင်အုတ်စိတို့ကို လက်သမားခများပေးကြွားကာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြလေ၏။

မောင်အုတ်စိတို့ တည်းခိုသောကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သော

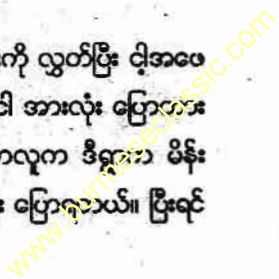
အခါ ကျောင်းတွင် မင်းဒင်ခေါင်းဆောင်သော ရွာမှကာလသားများက ရောက်ရှိနေနှင့်ကာ မောင်အုတ်စိအား ဖက်လဲ့တကင်းပြုလုပ်ကာ မင်းဒင်က ပြောလေ၏။

“အုတ်စိ၊ မင်းနဲ့ငါ မနှင်းဆီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ယောက်ျားသိသိသလက်ငွေထိုးခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီပွဲမှာ မင်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် နိုင်သွားခဲ့တယ်။ ငါ ကျေနပ်သွားပါပြီ အုတ်စိ။ မင်းနဲ့ မနှင်းဆီတို့ရဲ့ လမ်းကြောင်းမှာ ငါ ဘယ်တော့မှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရပါဘူးကွာ။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ မနှင်းဆီ မင်္ဂလာဆောင်ရင်လည်း ငါတို့ ကာလသားတွေက ရွာထုံးစံနဲ့အညီ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပိုင်းပြီးလုပ်ကိုင်ပေးကြမယ်။ အခုအချိန်ကစပြီး မင်းကို ငါတို့ရဲ့ ဟေမန်ရွာသားအဖြစ် တို့က အသိအမှတ် ပြုပါတယ်ကွာ”

ဟု မင်းဒင်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောလေရာ မောင်အုတ်စိကလည်း

“ငါ ဝမ်းသာတယ် မင်းဒင်ရာ။ မင်းတို့ရွာကိုလည်း ငါ သိပ်လေးစားသွားပါတယ်။ မင်းတို့ ဟေမန်ရွာသူ ရွာသားများဟာ အင်မတန် နိုးသားပွင့်လင်းကြတယ်။ သတ္တိလည်း အင်မတန်ကောင်းကြတယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်ကွာ။ ငါ့ကို မင်းတို့ရွာသားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြတာ ငါ အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်”

“အုတ်စိ၊ မင်းအဖေ ဆရာကြီးဦးမိုးသီးကို လွှတ်ပြီး ငါ့အဖေ သူကြီးဆီမှာ မင်းနဲ့မနှင်းဆီအကြောင်း ပြောပါ။ ငါ အားလုံး ပြောထားပြီးသွားပါ။ ဒါ တို့ရွာရဲ့ ထုံးစံပဲ။ တခြားရပ်ရွာကလူက ဒီရွာဘဲ မိန်းကလေးကို ယူချင်ရင် သူကြီးဆီကို အရင်သွားပြီး ပြောရမယ်။ ပြီးရင်

ငါ့အဖေက ဦးဆောင်ပြီး နားဖောက်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဟေ... ဟုတ်လား မင်းဒင်”

ဟု မောင်အုတ်စိက ပြောကာ သူ့အဖေကို လှည့်ကြည့်လေ၏။
ထိုအခါ ဦးမိုးသီးက ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်၍ သူ့သားမောင်အုတ်စိကို ကြည့်ပြီး
လျှင်

“ငါ့သား မောင်အုတ်စိ၊ ဒါဟာ မိဘတွေရဲ့ တာဝန်ပဲကွာ။
အဖေ ဒီညပဲ သူကြီးနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ပြောမယ်။ ပြီးရင် သူကြီးစိစဉ်တဲ့
အတိုင်း ဆက်လုပ်တာပေါ့ကွာ။ ငါ့သားနဲ့ မနှင်းဆီကိစ္စကို အဖေ အားလုံး
အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ မောင်အုတ်စိလည်း ပျော်သွားလေ
တော့၏။ ထိုညက ဦးမိုးသီးနှင့် ကိုညွန့်က သူကြီးအိမ်သို့ သွားကြကာ
မောင်အုတ်စိနှင့် ကိုဘမောင်က မင်းဒင်တို့ ကာလသားများနှင့်အတူ
ဟေမန်သားအဖြစ် ခံယူရန် ထန်းညောင်ဆိုင်သို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး လိုက်သွား
ကြလေတော့၏။ ထိုညက မောင်အုတ်စိသည် ရွာခံကာလသားများနှင့်
သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားကာ ပွဲဈေးတန်းတွင် အတူတူ လည်ပတ်ကြလေ
တော့၏။ အထူးသဖြင့် မောင်အုတ်စိနှင့် မင်းဒင်သည် အထူးခင်မင်
ခဲ့ကြလေ၏။

ပွဲဈေးတန်းတွင် ထိုင်နေသော လူများသည် လည်ပင်းဖက်၍
လျှောက်လာကြသော မင်းဒင်နှင့် မောင်အုတ်စိကို တွေ့ကြသောအခါ
အံ့သြ၍ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားကြလေ၏။ ဟိုတစ်နေ့ကမှ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် ရေကုန်ရေခမ်း ထိုးကြကြိတ်ကြသော လူငယ်နှစ်ယောက်
သည် ယခုကဲ့သို့ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ လမ်းလျှောက်၍သွားကြလာကြသည်

ကို တွေ့သောအခါ အံ့သြရုံမက ဝမ်းသာလေးစားကြလေ၏။

မောင်အုတ်စိ၏ကိစ္စ ရှိနေသေးသဖြင့် ဦးမိုးသီးလည်း ရန်ကုန်ကို မပြန်နိုင်အောင် ရှိနေရလေတော့၏။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာပင် သူကြီးအစီအစဉ်ဖြင့် ရွာမှ လူကြီးငါးယောက်ကိုခေါ်ကာ မနှင်းဆီတို့ အိမ်သို့သွား၍ မောင်အုတ်စိနှင့် မနှင်းဆီတို့ကိစ္စကို ပြောကြလေ၏။ လွန်စွာသဘောကောင်းသော ဦးကျော်ရင်နှင့် ဒေါ်ယိမ်းတို့ကလည်း

“သူကြီးရယ် အခုလို သူကြီးကိုယ်တိုင်လာပြီး မြန်းတဲ့ကိစ္စကို ဝမ်းသာမိပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်သမီးကလေး စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့မဆို ကျွန်တော်တို့လင်မယားက သဘောတူမှာပါဗျာ။ သူကြီးတို့ ဦးမိုးသီးတို့သာ တိုင်ပင်ပြီး မင်္ဂလာနေ့ရက်ကို သတ်မှတ်ကြပါဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ။ ကိုကျော်ရင်ရယ် ဒါဆိုတော့ ကိုမိုးသီးရယ်၊ ငါရယ် ဟောဒီက လူကြီးတွေရယ် သင့်သလို တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်ရမှာပေါ့လေ”

“ဪ... ဒါထက် ကလေးတွေက မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတဲ့အခါ ဘယ်မှာနေကြဖို့ စီစဉ်ကြသလဲဗျ”

ဟု ဦးကျော်ရင်က မေးသောအခါ ဦးမိုးသီးက...

“ကျွန်တော့်သဘောပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့်မှာက ဒီသားကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာမို့လား ဦးကျော်ရင်ရယ်။ ဒီတော့ မနှင်းဆီကလေးကို ရန်ကုန်ကိုပဲ ခေါ်သွားချင်ပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာက ကျွန်တော်တို့ သားအဖက အလုပ်တွေ လက်မလည်အောင် လုပ်နေရတာဗျာ။ ပြီးတော့ မောင်အုတ်စိဟာ အရွယ်ငယ်ပေမယ့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့ လက်သမားဆရာတွေကြားမှာကို နာမည်ကျော်နေပါပြီဗျာ။ ဒီတော့ မနှင်းဆီ

၁၄၆ / စောင်းအိမ်

ရဲ့ ရှေ့ရေအတွက်လည်း စိတ်အေးရမှာပါ။ ဒီမှာဆိုရင် ဒီကောင်
အုတ်စိက လယ်ယာချောင်းမြောင်းနဲ့ လုပ်ကိုင်စားတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး
ထင်တယ်”

“အင်း... ကိုမိုးသီးပြောတာ သဘာဝကျပါတယ်ဗျာ။ ဒါတော့
သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါဆိုသလိုပေါ့လေ။ မနှင်းဆီကို မောင်အုတ်စိတို့
ရန်ကုန်ကိုပဲ ထည့်လိုက်ရမှာပေါ့”

ဟု ဦးကျော်ရင်က သမီးအကြီးကို ခွဲရမှာ စိတ်မကောင်းသလို
ဖြင့် ပြောလေ၏။

“ဒါကတော့ ထုံးစံပါပဲ ဦးကျော်ရင်ရယ်။ သမီးတွေချည်း
မွေးထားတာဆိုတော့ အကုန်ထည့်လိုက်ရမှာပဲ ထင်တယ်။ နောက်ဆုံး
တော့ ဒီအဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးနှစ်ယောက်ပဲ စလယ်ဝင်အိုးကလေး
ပြန်ချက်ကြပေါ့ဗျာ။ ဟား... ဟား... ဟား”

ဟု ရယ်မောပြောဆိုရင်းဖြင့် မောင်အုတ်စိနှင့် မနှင်းဆီတို့၏
မြန်းသောက်စွ ပြီးမြောက်သွားခဲ့လေတော့၏။

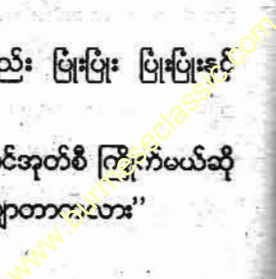
“ဒီလိုဆိုရင် ဝါမဝင်ခင်မှာ မင်္ဂလာရက်ရွေးကြတာပေါ့ဗျာ”

ဟု သူကြီးက နောက်ဆုံး အဆုံးအဖြတ် ပြုလိုက်လေတော့၏။

မနှင်းဆီကို နှုတ်ဆက်၍ မောင်အုတ်စိတို့ ရန်ကုန်ကို ပြန်ခဲ့
ကြလေ၏။

လက်သမားဆရာကြီး ဦးမိုးသီးလည်း ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့်
အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေကြလေ၏။

“ညွန့်ရေ ကလေးမလေးက မောင်အုတ်စိ ကြီးကံမယ်ဆို
လည်း ကြိုက်လောက်ပါပေတယ်။ အတော်ချောတာကလေး”

“ချောတာထက် ဆန်းတာက ပိုတယ် ဆရာကြီးရဲ့”

“ဟေ... ဘာတွေက ဆန်းနေလို့လဲ။ ဘုန်းကြီးပျံပွဲမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ပြီးကြိုက်ကြတာပဲမို့လား”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့။ မောင်အုတ်စိက အဲဒီကလေး မလေးကို အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ပြီး အိပ်မက်ထဲမှာတင် သမီးရည်စား ဖြစ်နေတာ သုံးနှစ်လောက် ရှိပြီတဲ့”

“ဟေ... ဘယ်လိုဟာလဲကွ”

“နေဦး ဆရာ၊ မအံ့သြနဲ့ဦး။ အဲဒီကလေးမလေးကလည်း မောင်အုတ်စိလိုပဲ အိပ်မက်တွေ အမြဲမက်ပြီး မောင်အုတ်စိကို သိနေ ပြီးသားဆရာ။ စတွေ့တဲ့ညက တစ်ယောက်နာမည်ကို တစ်ယောက်က တန်းပြီးခေါ်တာ ဆရာ”

“ဟာ... တယ်လည်းထူးဆန်းပါလားကွ။ အင်း... ဒါပေမဲ့ ဒါမျိုးတွေက ဖြစ်တော့ဖြစ်တတ်တဲ့ အရာပါပဲလေ။ ငါ ကြားဖူးတယ် မောင်ညွန့်ရဲ့”

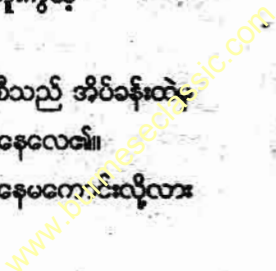
“လူလောကကြီးကလည်း အဆန်းသားပါလား ဆရာကြီးရဲ့”

“ဒါပေါ့ကွာ။ လောကလို့သာ တစ်ခွန်းတည်းခေါ်ပေမယ့် ကျယ်ဝန်းသားကလား မောင်ညွန့်ရဲ့။ ကိုယ်မသိနားမလည်တာနဲ့တင် သူများ သိတာ၊ တတ်တာကို မဝေဖန်မရှုံ့ချသင့်ဘူးကွယ့်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် မောင်အုတ်စိသည် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်၍ငိုနေလေ၏။

“အလို... လူကလေးမောင်အုတ်စိ၊ နေမကောင်းလို့လား

၁၄၈ / ခေင်းဒိမ်

ကွယ်”

ဟု ဦးမိုးသီးက မေးလေရာ မောင်အုတ်စီသည် ငိုငံ၍သား
နေလေ၏။

“ဟာ... ပြောလေ မောင်အုတ်စီ။ မင်း ဘာများဆန္ဒရှိလို့လဲ
မနှင်းဆီကို သတိရနေလို့လား”

“သတိရနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးညွန့်ရာ။ အိပ်မက်မက်
တာပါ။”

“ဟေ... မင်းတို့ချင်းတွေ့လို့ လက်ထပ်ဖို့တောင် စီစဉ်နေ
ကြပြီပဲ။ အိပ်မက်က လာတုန်းပါလားကွ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးညွန့်။ ဒီတစ်ခါမက်တဲ့ အိပ်မက်က
မကောင်းဘူးဗျာ”

“ဘာများမက်လို့တုန်း လူကလေးရဲ့”

ဟု ဦးမိုးသီးက ဝင်၍မေးလေ၏။ ထိုအခါ မောင်အုတ်စီက

“ဒီလိုအဖေရဲ့။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့မနှင်းဆီဟာ
တိုင်တွေကို ရွှေချထားတဲ့အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ ရောက်နေတယ်။
ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာရှိတဲ့ ရွှေကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ လူကြီးတစ်ယောက်
ဘွားခနဲပေါ်လာတယ်။ မနှင်းဆီက အဲဒီလူကြီးကိုလည်းတွေ့ရော လန့်ပြီး
ချက်ချင်းဒူးတုတ်ရှိခိုးတော့တာပဲ”

“ဒီမှာတင် အဲဒီလူကြီးက မနှင်းဆီကို စိုက်ကြည့်ပြီး နင်
အိမ်ထောင်ပြုခွင့်မရှိဘူး။ နင့်ကို ငါ အိမ်ထောင်ပြုခွင့် မပေးလို့က်ဘူး
မို့လား။ နင်တို့နှစ်ယောက် ဒီအတိုင်းနေ။ ဒါထက် ရှေ့တိုးရင်တော့
နင် ပြန်လာဖို့ပြင်ထားပေတော့လို့ ပြောပြီး ပျောက်သွားတယ်ဗျာ”

မနှင်းသိဆိုတာလေ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကိုးကွန်းပြီး ဝိုပါလေရောဗျာ”

“ဟင်... ဒါက အိပ်မက်ပါလူကလေးရ သွားပြီးစွဲမနေပါနဲ့။ အိပ်မက်ဆိုတာ သွေးကြောင့်လည်း မက်သလို၊ လေကြောင့်လည်း မက်တာပါပဲကွာ”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ် အဖေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိပ်မက် မက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်”

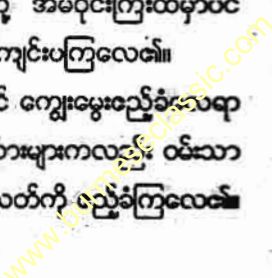
“ဟာကွာ... မောင်အုတ်စိကလည်း ဒါတွေကို အစွဲအလန်း မထားစမ်းပါနဲ့။ ဒါတွေ ယုံမနေနဲ့။ သွား... သွား... လန်းလန်းဆန်းဆန်းသာနေ”

ဟု ကိုညွန့်ကလည်း ပြောလေ၏။ မောင်အုတ်စိလည်း ရေခိုးလိုက်ဦးမယ်ဟုပြောကာ ထသွားလေတော့၏။ သည်တော့မှ ဦးမိုးသီးနှင့် ကိုညွန့်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် ငြိမ်နေကြလေတော့၏။

ရက်လတွေကြာညောင်း၍ တစ်လပြီးတစ်လ ပြောင်းလာခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ မောင်အုတ်စိနှင့် မနှင်းသိတို့၏ မင်္ဂလာရက်မြတ်ပင် ရောက်လာခဲ့လေတော့၏။

ဟေမန်ရွာတစ်ရွာလုံးက ဝမ်းပန်းတသာနှင့် မောင်အုတ်စိကို ကြိုဆိုကြလေ၏။ မင်္ဂလာပွဲကို မနှင်းသိတို့ အိမ်ဝိုင်းကြီးထဲမှာပင် မဏ္ဍပ်ထိုး၍ မင်္ဂလာပွဲကို ခြိမ်းခြိမ်းသဲအောင် ကျင်းပကြလေ၏။

ရွာလုံးကျွတ် မီးခိုးတိတ်သွားအောင် ကျွေးမွေးညှော်ခံလေရာ နှုဟေမန်ရွာမှ မင်းဒင်ဦးဆောင်သော ကာလသားများကလည်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြကာ မမောမန်း လာသမျှပရိသတ်ကို ညှော်ခံကြလေ၏။

မင်္ဂလာပွဲကြီးအတွင်း မောင်အုတ်စိသည် မင်းသားကလေး တစ်ယောက်နယ် လှပခန့်ညားနေသကဲ့သို့ မနှင်းဆီသည်လည်း နန်းဆန် သော အလှနှင့် နေနှင့်လပမာ တွဲဖက်ညီစွာဖြင့် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်တွဲကာ မမောနိုင်အောင် ဧည့်ခံနေကြလေတော့၏။

ရာသီကလည်း ပူအိုက်သော အချိန်ဖြစ်သည့်အပြင် လူ ပရိသတ်က များလွန်းလေရာ ဧည့်ခံရာသူများမှာ ရွေးလုံးပြန်၍နေကြလေ တော့၏။

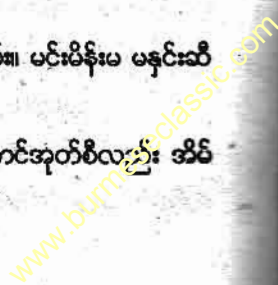
မနက်ပိုင်းမှာပင် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုပြီးပြီဖြစ်၍ ဘိသိက်လည်း သွန်းပြီးပြီဖြစ်ရာ မောင်အုတ်စိနှင့် မနှင်းဆီတို့သည် အကြင်လင်မယား အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိပြီးကြလေပြီဖြစ်၏။ တပြည်းပြည်းနှင့် ဧည့်ပရိသတ် ကြီးသည် ပြန်သွားကြလေတော့၏။ မင်းဒင်ဦးဆောင်သော ကာလသား များသာ မဏ္ဍပ်ထဲတွင် ကျနေကာ သူကြီးနှင့် လူကြီးများက အိမ်ကြီး ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ စကားပြောနေကြလေတော့၏။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟင်... မနှင်းဆီ၊ မနှင်းဆီ။ ဟာ... လာကြပါဦး။ ဒီမှာ မနှင်းဆီမူးလဲလို့ ကြီးတော်ယိမ်းရေ”

ဟူသော အော်သံသည် အိမ်ကြီးပေါ်မှ ထွက်လာလေရာ မဏ္ဍပ်ထဲတွင်ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသော ကာလသားများသည် ရုတ် တရက် တိတ်ဆိတ်သွားကာ

“ဟေ့... အုတ်စိ သွားစမ်း၊ သွားစမ်း။ မင်းမိန်းမ မနှင်းဆီ မူးလဲလို့တဲ့”

ဟု မင်းဒင်က ပြောလိုက်လေရာ မောင်အုတ်စိလည်း အိမ် ကြီးပေါ်သို့ ပြေး၍တက်သွားလေ၏။

“မနှင်းဆီ... မနှင်းဆီ၊ ဟာ... လုပ်ပါဦး ကိုကျော်ရင်ရဲ့။
တော့သမီး ခေါ်လို့လည်း မရတော့ဘူးတော့”

ဟု ဒေါ်ယိမ်း၏အော်ငိုသံသည် မောင်အုတ်စီ၏ရင်ဝသို့
ဆောင့်ကန်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

“လာပါဦး မောင်အုတ်စီရဲ့။ မင်းမိန်းမ မနှင်းဆီကို ခေါ်ကြည့်
ပါဦးကွလို့”

မောင်အုတ်စီ မနှင်းဆီ၏ ပျော့ခွေနေသော ကိုယ်လုံးကလေး
ကို ပြေးပွေ့လိုက်လေ၏။ လူကြီးတွေက ဝိုင်း၍ မနှင်းဆီကို စမ်းသပ်
ကြည့်ကြသည်။

“ဟာ... အသက်မရှိတော့ပါလား မယ်ယိမ်း။ ညည်းသမီး
ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်းတော်”

ဟု ပြောရင်း မျက်ရည်ဖြိုင်းဖြိုင်းကျကြ၊ ငိုကြလေတော့၏။
စောစောက စည်ကားလှသော မင်္ဂလာအိမ်ကြီးသည် ချက်ချင်းပင်
အမင်္ဂလာအိမ်ကြီး ဖြစ်သွားလေတော့၏။

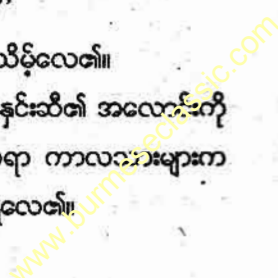
“မနှင်းဆီရယ်”

ဟုသာ မောင်အုတ်စီ တစ်ခွန်းပဲ ပြောနိုင်လေတော့၏။ မောင်
အုတ်စီ၏ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်မိုးတို့သည် ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာလေတော့၏။

“မောင်အုတ်စီရယ် စိတ်ထိန်းပါကွာ”

ဟု မင်းဒင်က မောင်အုတ်စီကို နှစ်သိမ့်လေ၏။

တဖြည်းဖြည်း အေးစက်လာသော မနှင်းဆီ၏ အလောင်းကို
မောင်အုတ်စီက မလွှတ်ဘဲ ပွေ့ဖက်ထားလေရာ ကာလအားများက
မနည်းပင် ချော့၍ လက်ကို ဖြည့်ထုတ်ယူကြရလေ၏။

၁၅၂ / မင်းဆီ

မင်းဆီကို သင်္ကြိုလ်၍ ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်ပြီးသောနေ့မှာပင်
မောင်အုတ်စီသည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ဟေမန်ရွာမှ အထွက်တွင်
တော့

“ဒီဘဝမှာ မဆုံဆည်းခဲ့ရပေမယ့် သံသရာတစ်ကွေ့မှာ ပြန်
တွေ့ကြရဦးမှာပေါ့ မင်းဆီရယ်။ ကိုအုတ်စီရင်ထဲမှာတော့ မင်းဆီရဲ့
ပြုံးနေတဲ့ အချစ်မျက်နှာပုံရိပ်ကလေးက ဘယ်အခါမှ ပျောက်ပျက်သွား
မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ကိုအုတ်စီ သစ္စာဆိုပြီး ပြောဝံ့ပါတယ်
မင်းဆီ။ မင်းဆီ မရှိတော့ပေမယ့် ကိုအုတ်စီကတော့ ချစ်လျက်ပါပဲ
မင်းဆီရယ်”

ဟု မောင်အုတ်စီက ကြေကွဲနေသောရင်ဖြင့် ပြောခဲ့လေတော့
၏။

အခန်း (၆)

မြင်းခုန်ရွာတွင် အိမ်ဆောက်ခြင်း

အချစ်ကြောင့်ရသော ဝေဒနာကို ကုစားရာတွင် အချိန်ကာလသည် အကောင်းဆုံးဆေးဆရာ ဖြစ်၏။ အချိန်တည်းဟူသော ဆေးဆရာ၏ ကုသမှုကြောင့် မောင်အုတ်စီသည် ခံစားနေရသောဝေဒနာ သက်သာစပြုလာလေတော့၏။ တစ်နှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလသည်လည်း နည်းလှသည်တော့ မဟုတ်ပေ။

“လူကလေးရေ မင်းလည်း မေ့သင့်တာတွေ မေ့သလောက်တော့ ရှိပါပြီလေ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးလည်းသွားရင်း အလုပ်လည်း လုပ်ရင်း ဆိုသလို အဖေတော့ မြင်းခုန်ရွာမှာ အိမ်တစ်လုံးဆောက်ဖို့ လက်ခံလာခဲ့တယ်ကွယ့်။ အဖေတို့ ဒီကနေ ဆယ်ယောက်လေးလုံး ဆင်းပြီးလုပ်လိုက်ရင် နှစ်လလောက်ဆို ပြီးသွားမှာပါ။ သူ့မှာက သစ်ငါး ကံလည်း စုံနေပြီဆိုတော့ မကြာပါဘူးလေ”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်အုတ်စိက
“ကောင်းသားပဲ အဖေ။ ဒါထက် ဘယ်ရွာမှာတုံး”

ဟု မေးလေ၏။ ဦးမိုးသီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ

“ဒီလိုပုပေါ့ လူကလေးရဲ့။ လောကမှ လောကခံဆိုတာကတော့

ကြုံကြုံရမှာချည်းပဲကွယ်။ ‘ဝိယောဟိဝိပွရောဂေါ’ ဆိုတဲ့ ချစ်တဲ့သူနဲ့
ကွေ့ကွင်းခြင်းဟာလည်း လောကခံတစ်ပါးပဲပေါ့ကွယ်။ ခံတော့ ခံစား
ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်လည်း အသိတရားနဲ့ ဖြေဖျောက်ရတာပေါ့။ ကြုံကြုံ
ခံနိုင်ရမှာပေါ့။ ဒါမှ မင်္ဂလာတရားနဲ့ညီတဲ့ ယောက်ျားဖြစ်မှာ လူကလေးရဲ့”

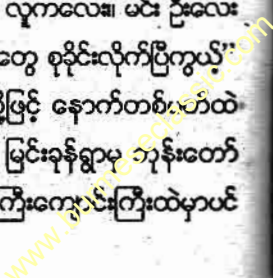
“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အဖေ။ ဒါပေမယ့် ကြုံကာစတုံး
ကတော့ လုံးဝကို မထင်မှတ်တာ ဖြစ်ခဲ့တာဆိုတော့ တော်တော်ကို
ခံစားခဲ့ရတာကို ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး။ အခုတော့ ကျွန်တော်
ဖြေနိုင်ပါပြီလေ”

“ကောင်းတယ် လူကလေး။ ကောင်းတယ်။ အဖေ အလုပ်
လက်ခံခဲ့တဲ့ လူက တရုတ်ထောင်ကဲကွယ်။ ပိုက်ဆံတော့ ရှိပုံပါပဲ။
လူကတော့ အကုသိုလ်သမားကွယ်။ ဝက်ဝယ်ပြီး ရောင်းတဲ့လူပဲ”

“ဒါကတော့ သူ့အလုပ် သူ့လုပ်တာပေါ့ အဖေရာ။ ကဲ...
ဘယ်တော့ သွားကြမလဲ”

“နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ သွားကြမယ် လူကလေး။ မင်း ဦးလေး
ညွှန်နဲ့ ဦးလေးဘာမောင်ကိုတောင် လက်သမားတွေ စုခိုင်းလိုက်ပြီကွယ်”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်ပတ်ထဲ
မှာပင် မြင်းခုန်ရွာသို့ ဆင်းခဲ့ကြလေတော့၏။ မြင်းခုန်ရွာမှ ဘုန်းတော်
ကြီးသည် ဦးမိုးသီးနှင့် ရင်းနှီးပူးလေရာ ဘုန်းကြီးကျေးဇူးကြီးထဲမှာပင်

မောင်အုတ်စိတို့ တည်းခို၍ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြလေ၏။

ဝက်အရောင်းအဝယ်လုပ်သော တရုတ်ကြီး အလျှောင်သည် လွန်စွာ ပစိပစပ်များသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ သူ၏အိမ်ကို ဟိုလို ဆောက်ပါ။ သည်လိုဆောက်ပါ။ ဘယ်လိုမလုပ်ပါနဲ့ စသည်ဖြင့် မကြာ မကြာ လာ၍ပြောနေလေရာ မောင်အုတ်စိသည် ဒေါသဖြစ်လာသဖြင့်

“ဟေ့လူ... အလျှောင်၊ ခင်ဗျားအိမ်ကို ကျုပ်တို့ ဆက်ဆောက် ပေးရမလား။ မဆောက်ရဘူးလား။ ဒါပဲပြော။ ကျုပ်နာမည် အုတ်စိ။ ကျုပ်အဖေက ဦးမိုးသီး။ ခင်ဗျား ရန်ကုန်ရောက်ဖူးလား။ ကျုပ်တို့ နာမည်ကော ကြားဖူးရဲ့လား”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သောအခါတွင်မှ...

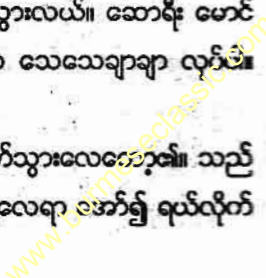
“ဟာ... ဝ ရန်ကုန်ကို ရောက်ဖူးပါတယ်။ မောင်အုတ်စိတို့ သားအဖ နာမည်ကြီးတာလည်း သိပါတယ်။ ဝ မိပြောနဲ့ဆိုရင် မိပြောပါ ဘူး မောင်အုတ်စိ။ ဝ ရဲ့အိမ်ကိုတော့ ဆက်ပြီး ဆောက်ပေးပါ။ မီးဖိုပိုင်း ကိုသာ ဝပြောသလို”

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားကို မပြောနဲ့လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မောင်အုတ်စိက အော်လိုက်သောအခါ ပါးစပ်ကြီး ဖြင့် ရယ်လိုက်ကာ...

“ဟာ... ဟုတ်သားပဲ။ ဝ မှားသွားလယ်။ ဆောရီး မောင် အုတ်စိ။ မဆောရီး။ ဝအိပ်ဖို့ အိပ်ခန်းကိုသာ သေသေချာချာ လုပ်ပါ။ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...”

ဟု ပြောရင်း ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေတော့၏။ သည် တော့မှ ဦးမိုးသီးလည်း မထိန်းနိုင်အောင် ရှိလေရာ အော်၍ ရယ်လိုက်

၁၅၆ / ခေင်းအိမ်

လေတော့၏။ အခြားသော လက်သမားများလည်း ရယ်မောကြလေတော့
၏။

“အဲဒါ ဝသီပဲ မောင်အုတ်စိရဲ့။ ဝသီဆိုတာ သေမှ ဖျောက်တာ
ကွယ်”

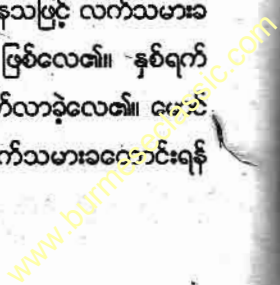
ဟု ကိုညွန့်က ပြောလေရာ ကိုတမောင်နှင့် အခြား လက်သမား
များက ရယ်မောရင်း...

“ကိုညွန့်ဇေ ခင်ဗျားတရုတ်က ဝသီကလည်း သီပဲ သီနိုင်
လွန်းတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် အလုပ်ကို ဆက်၍လုပ်ကြလေ၏။
ထို့နောက်ပိုင်းတွင် အလျောင်သည် မောင်အုတ်စိရှိလျှင် သိပ်မလာ
တော့ဘဲ မောင်အုတ်စိ မရှိတော့မှ လိမ့်လိမ့်လိမ့်လိမ့်နှင့် တက်လာခဲ့
လေ၏။ ပြီးလျှင် ဟိုလိုလုပ်ပါ သည်လိုလုပ်ပါဟု ပြောတတ်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်လကျော်သောအခါ ထောင်ကဲအလျောင်၏
အိမ်ကြီးလည်း ပြီးသွားလေတော့၏။ အိမ်ကြီး ပြီးသွားသောအခါ ဦးမိုးသီး
သည် လက်သမားများကို လုပ်ခငွေများ ရှင်းပေးလိုက်ကာ လက်သမား
ပစ္စည်းများကို ယူ၍ ပြန်နှင့်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဦးမိုးသီးနှင့် မောင်အုတ်စိ
မှာကား ပြန်၍မရကြသေးပေ။

ထောင်ကဲအလျောင် ဝက်သွားရောင်းနေသဖြင့် လက်သမားခ
ငွေမရသေးသောကြောင့် စောင့်နေကြရခြင်း ဖြစ်လေ၏။ နှစ်ရက်
ကြာသောအခါတွင်မှ အလျောင်သည် ပြန်ရောက်လာခဲ့လေ၏။ မေးညီ
အုတ်စိတို့သားအဖလည်း အလျောင်ထံမှ လက်သမားခငွေတိုင်းရန်
ရောက်သွားကြလေ၏။

“မင်းတို့ ထောင်ကဲရော”

ဟု မောင်အုတ်စိက မေးလေ၏။ ထိုအခါ အိမ်ရှေ့တွင် ဝက် တစ်ကောင်အား အမွှေးနှုတ်နေသည့် အလျှောင်၏တပည့်များက...

“ထောင်ကဲ အိပ်နေတယ်”

“အိပ်နေရင်လည်း သွားနှိုးပေတော့။ ငါတို့ လက်သမားခ တောင်းဖို့လာတာ။ စောင့်နေရတာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ”

ဟု မောင်အုတ်စိက ပြောသောအခါ ထင်းဖြတ်နေသူများ ထင်းပေါက်နေသူများက မောင်အုတ်စိကို မိုက်ကြည့်ကြည့်ကြလေ၏။ အလျှောင်၏တပည့်များ စုစုပေါင်းလျှင် ဆယ်ယောက်ခန့် ရှိကြလေ၏။ အားလုံးသည် ဝက်သတ်သမားများဖြစ်လေရာ လူမိုက်ရုပ်များနှင့် ဖြစ်လေ၏။

“ကျုပ်တို့တော့ မနှိုးရဲဘူး။ ထောင်ကဲက သူအိပ်နေတာကို နှိုးရင် အားကြီးစိတ်ဆိုးတယ်”

“အေး... မင်းတို့ထောင်ကဲ စိတ်ဆိုးလည်း မတတ်နိုင်ဘူးကွ။ ငါတို့ကလည်း ရန်ကုန်ကို ပြန်ရဦးမှာ။ နှိုးကို နှိုးရမယ်”

“ဒါဆိုရင်လည်း ခင်များတို့ဘာသာ ဝင်ပြီး နှိုးကြပေတော့ဗျာ။ ဟောဟိုက အိပ်ခန်းထဲမှာ ထောင်ကဲ အိပ်နေလေရဲ့”

ဟု နှုတ်ခမ်းမွှေးစုတ်ဖွားနှင့် ဝက်သတ်သမားက ပြောလေရာ မောင်အုတ်စိကလည်း...

“အေး... နှိုးရမှာပဲ”

ဟု ပြောရင်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။ မောင်အုတ်စိ အိမ်ပေါ် သို့ တက်သွားလျှင် ဦးမိုးသီးကလည်း နောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ၏။ ဦးမိုးသီး၏

၁၅၈ / စောင်းအိမ်

နောက်မှ ဝက်သတ်သမား တစ်ယောက်လည်း ကပ်၍ လိုက်လာလေ၏။ အလျှောက်အိပ်နေသော အိပ်ခန်းအထဲသို့ရောက်လျှင် မောင်အုတ်စီသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်လေရာ ခုတင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ယက်လက်ကြီး အိပ်နေသော အလျှောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်အုတ်စီလည်း စိတ်ကတိုနေပြီဖြစ်ရာ...

“အလျှောက်... ဟေ့လူ အလျှောက်”

ဟု နှိုးလေ၏။ သို့သော် အလျှောက်မှာ နိုးဖို့ နေနေသော သာ အဟောက်ပင်မပျက်ဘဲ ‘တခေါခေါ’ ဟောက်၍သာ အိပ်နေလေတော့၏။

“ဟေ့လူ အလျှောက်... အလျှောက်”

ဟု မောင်အုတ်စီက နှိုးပြန်လေ၏။ အလျှောက်ကလည်း ‘တခေါခေါ’ သာ ဟောက်ပြန်လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မောင်အုတ်စီလည်း စိတ်မရှည်တော့ဘဲ အလျှောက်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ...

“အလျှောက်... အလျှောက်”

ဟု ခေါ်ရင်း ဆောင့်ဆွဲလိုက်လေရာ အလျှောက်၏ ညာဘက် လက်ကြီးသည် လက်ကောက်ဝတ်မှ ပြတ်၍ပါလာလေတော့၏။ မောင်အုတ်စီလည်း...

“ဟာ... ”

ဟု တစ်ခွန်းအော်လိုက်မိလေ၏။ အလျှောက်၏ လက်ပြတ်ကြီးကိုမူ ယောင်၍ ဆုပ်ထားလေ၏။ လက်ပြတ်ကြီးကလည်း မောင်အုတ်စီ၏ လက်ကို ပြန်၍ဆုပ်ကိုင်ထားလေရာ ဖြုတ်၍မရအောင် ရှိလေတော့၏။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟာ... ထောင်ကဲလက်ကြီး ပြန်သွားပြီ။ ဒါဟုကောင်တွေ

သာဝတို့ ယက္ခတို့ လာကြစမ်း”

ဟု ဝက်သတ်သမားက အော်လေရာ မောင်အုတ်စိသည် ဝက်သတ်သမား၏ မျက်ခွက်ကို ပြေး၍ ‘ခွပ်’ခနဲ ထိုးချလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင်...

“အဖေ ပြေး... ပြေး”

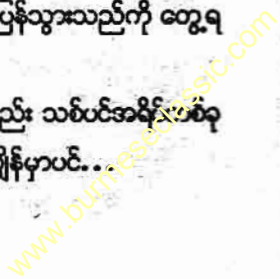
ဟု အော်ရင်း သူကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း၍ပြေးလေ၏။ ဦးမိုးသီးလည်း မောင်အုတ်စိ၏နောက်မှ လိုက်၍ပြေးရလေ၏။ အိမ်အဝတွင် အပြင်မှပြေးတက်လာသော အလျှောင်၏တပည့်များနှင့် တွေ့ကြလေရာ မောင်အုတ်စိက ထိုးကြိတ်ကန်ကြောက်ပစ်ခဲ့ကာ ဆက်၍ ပြေးလေ၏။ ရွာလမ်းကြီးအတိုင်း ပြေးနေရာမှ ရွာပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့ရလေတော့၏။

“ဟာ... လိုက်လာကြပြီ အဖေရေ၊ ပြေး... ပြေး...”

ဟု ပြောရင်းမှ သားအဖနှစ်ယောက် မနားတမ်း ပြေးကြလေ၏။ လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြေးခဲ့ကြလေရာ နောက်မှ လိုက်လာသော အလျှောင်၏ တပည့်များနှင့် တပြည်းပြည်း ဝေးလာခဲ့လေတော့၏။ သို့သော် မောင်အုတ်စိတို့ သားအဖမှာ မနားရဲသေးဘဲ ဆက်၍ ပြေးလာခဲ့ကြလေရာ နောက်ဆုံး တောထဲသို့ရောက်မှ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေရာ အလျှောင်၏ တပည့်များ လှည့်၍ပြန်သွားသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

သည်တော့မှ သားအဖနှစ်ယောက်လည်း သစ်ပင်အရိုးစိမ့်တစ်ခုတွင် ထိုင်ကာ အမောဖြေကြရလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟာ... အဖေ ဒီမှာ... ဒီမှာ”

၁၆၀ / ခေဇင်းအိမ်

ဟု မောင်အုတ်စိက အော်လိုက်လေရာ ဦးမိုးသီးသည် လန့်သွားကာ...

“ဘာ... ဘာများလဲ လူကလေးရဲ့”

ဟာ ဖျာဖျာသလဲ မေးလေ၏။ ထိုအခါက မောင်အုတ်စိက သူ့လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော အလျှောင်၏ လက်ပြတ်ကြီးကို ပြလေ၏။

“ဟာ... ဘယ်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လူကလေးရဲ့။ ရွှေ ဖြစ်နေပါလား”

“ဟုတ်တယ် အဖေ။ အလေးကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဒါ၊ ရွှေဗျ။ ရွှေ။ ဟား... ဟား... ဟား... အလျှောင်က ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ လက်သံမားခကို ရွှေတွေ ပေးလိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောရင်း သူ့လက်ထဲမှ ရွှေလက်ဝါးကြီးကို ဦးမိုးသီးအား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ဦးမိုးသီးကလည်း ရွှေဖြစ်နေသော လက်ပြတ်ကြီး ကို လှမ်း၍ ယူလိုက်ကာ သေသေချာချာ ကြည့်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် လူကလေးရေ။ ဒါ ရွှေအစစ်ပဲကွယ့်။ နှစ်ဆယ် သားတော့ အောက်ထစ်ပဲ။ အခုရွှေဈေးနဲ့ဆိုရင် အဖေတို့ လက်သမားခ တော့ ကောင်းကောင်းရမှာပါ”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလိုက်သောအခါ မောင်အုတ်စိလည်း သူ့အဖေကိုခေါ်၍ တောထဲမှ ဖြတ်ထွက်ကာ အနီးဆုံးရွာသို့ ရောက်အောင် သွားရလေ၏။ ပြီးလျှင် အလျှောင်၏ ရွှေလက်ပြတ်ကြီးကို အင်အားထည့် နှင့် ထုပ်ကာ သိုသိုသိပ်သိပ်ယူ၍ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။

ဤကိစ္စအတွက် နောက်ဆက်တွဲ ဘာများဖြစ်လာမည်လဲဟု

လက်စောင်နှင့်သံတိတ်နဲ့ ဖု်ပါထပ် မောင်အုတ်စီ / ၁၆၁

စိုးရိမ်မိကြသော်လည်း မည်သို့မျှ အကြောင်းထူးမလာတော့သဖြင့်
အလျှောက်၏ ရွှေလက်ပြတ်ကြီးကို ဖြတ်တောက် ထုရိုက်ကာ ရောင်းချ
ပစ်လိုက်ကြလေတော့၏။ သို့သော် ၎င်းအဖြစ်အပျက်ကိုတော့ ယနေ့တိုင်
အောင် မောင်အုတ်စီတို့သားအဖ နားလည်ခြင်း မရှိကြပေ။

အခန်း (၇) တတိယမယားနေပို့အိမ်

တစ်နေ့သ၌ ဗဟန်းရှိ ဦးမိုးသီးတို့အိမ်သို့ တိုရိန်ကားအနိ
ကလေးနှင့် သူဌေးတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့လေ၏။

“ဒါ လက်သမားဆရာ ကိုမိုးသီးတို့အိမ် ဟုတ်ပါရဲ့နော်”

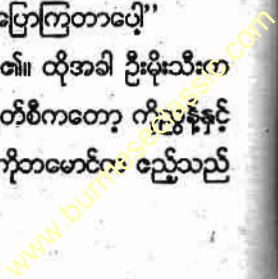
ဟု စကားစလေ၏။ ထိုအခါ ဦးမိုးသီးက

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဘာကိစ္စရှိလို့များလဲ မိတ်ဆွေ”

ဟု မေးလေ၏။ အသားဖြူဖြူ ရုပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် သူဌေးကိုက်
အပြည့်ရှိသောလူက ပြုံး၍...

“ဒါဆိုလည်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

ဟု ပြော၍ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ ထိုအခါ ဦးမိုးသီးက
လည်း နေရာထိုင်ခင်း ပေးရလေ၏။ မောင်အုတ်စိကတော့ ကိုယ့်နှင့်
အပြင်သို့ လိုက်သွားလေရာ အိမ်တွင် မရှိပေ။ ကိုတမောင်က ဧည့်သည်

ကို အမောပြေ ရေခတ်တိုက်လေ၏။ ညွှော်သည်က ဘလေဇာကုတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူကာ မီးညှိဖွာရှိုက်လေ၏။ ပြီးတော့မှ...

“ကျုပ်နာမည်က မင်းယာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အလုပ်ကတော့ မြို့ထဲမှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုထောင်ထားတယ်။ ကျုပ်မှာ မိန်းမသုံးယောက် ရှိတယ်ဗျ”

ဟု မင်းယာဆိုသူက သူဌေးဟန်အပြည့်နှင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးခိုးသီးက...

“ဒီမှာမိတ်ဆွေ ကျုပ်တို့က လက်သမားဆရာတွေပါဗျာ။ လက်သည်တွေ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ဘုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူက မခိုးမခန့် ပြုံးလိုက်ရင်း...

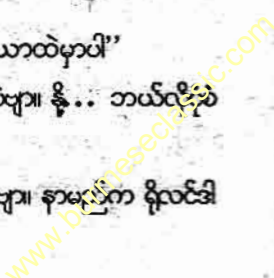
“ဟဲ့... ဟဲ့... ကျုပ်သိပါတယ် ကိုမိုးသီး။ ကျုပ်မိန်းမတွေ မီးဖွားဖို့ လာခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်စကားကို ပိုပြီးသဘောပေါက်အောင် ပြောချင်လို့ပါ။ ပထမမိန်းမနဲ့ ဒုတိယမိန်းမကိုတော့ ကျုပ် အိမ်ဝယ်ပေးထားပြီးပြီဗျာ။ အခု တတိယမိန်းမကတော့ အိမ်ကို ဝယ်မနေချင်ဘူးတဲ့ဗျာ။ စိတ်တိုင်းကျဆောက်ပြီး နေချင်တယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် အလုပ်အပ်ချင်လို့ လာတာပါ”

“ဪ... ဒီလိုဖြင့် ရပါတယ်ဗျာ”

“ဆောက်မယ့်နေရာကတော့ ဝင်ဒါမီယာထဲမှာပါ”

“ဪ... ဪ... နေရာကောင်းပဲဗျာ။ နို့... ဘယ်လိုနဲ့ မျိုး ဆောက်မှာလဲဗျ”

“ကျုပ်ရဲ့ တတိယမိန်းမက ဘိုကပြားမဗျာ။ နာမည်က ရှိလင်ဒါ

၁၆၄ / ခင်မင်းသိမ်

လို ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ဝင်ဒါပိယာလို အရပ်မှာက နိုင်ငံခြားသားတွေ များတယ်မို့လား။ အဲဒီတော့ ဘိုဆန်ဆန် ခေါင်းတိုင် ပါတဲ့ အိမ်မျိုး လိုချင်တာတဲ့ဗျာ”

“ဪ... ရပါတယ် ကိုမင်းယား။ ခင်ဗျားရဲ့ တတိယမိန်းမ ဘိုမကလေး သဘောကျသွားမယ့် အိမ်မျိုး ကျုပ်ခေတ်ကပေးပို့မယ်။ တစ်ထပ်တိုက် လှလှကလေး ခေါင်းတိုင်နဲ့ဘာနဲ့ ဘိုအိမ်ပေါ့ဗျာ”

“ဟာ... ဟုတ်တယ် ကိုမိုးသီးရေ။ ခင်ဗျားက လူတော်ပဲကိုး။ နည်းနည်းပြောလိုက်တာနဲ့ကို တတ်အပ်သိတော့တာပဲ”

“ဒီအလုပ်ကို လုပ်လာတာကလည်း ကြာပြီဆိုတော့ အသက်က လည်း ကြီးလာပြီဆိုတော့ အစစအရာရာ တွေးတောချင့်ချိန်နိုင်လာ တော့တာပေါ့ ကိုမင်းယားရယ်”

“အိုဗျား... ခင်ဗျားအသက်က ဒီလောက်မကြီးသေးပါဘူးဗျာ။ မသကာရှိလှမှ ကျုပ်နဲ့ အတူတူပါပဲ”

“လေးဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပါပြီ ကိုမင်းယား”

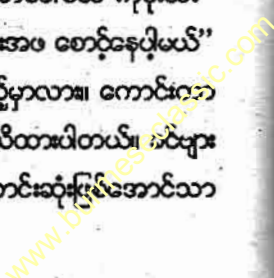
“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ကျုပ်လည်း လေးဆယ့်ငါးနှစ်ပါပဲ”

“ဪ... ဒါဆိုတော့ အတူတူပဲပေါ့။ ဒါထက် မြေနေရာ ကလေး ဘာလေးကြည့်ဖို့ ဘယ်တော့လာခဲ့ရမလဲ”

“မနက်ဖြန်မနက် ကိုးနာရီမှာ ကျုပ် လာခေါ်မယ် ကိုမိုးသီး”

“ကောင်းပါပြီ ကိုမင်းယား။ ကျုပ်တို့သားအဖ စောင့်နေပါ့မယ်”

“ဪ... ခင်ဗျားသားပါ လိုက်ကြည့်မှာလား။ ကောင်းကင် ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားသားလည်း တော်တယ်လို့ ကျုပ်သိထားပါတယ်။ ခင်ဗျား သားကိုလည်း ပြောပါ။ တိုက်ကလေးကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်သာ

ထစ်စတင်နှင့်သံထိန်နဲ့ ထုံပါထစ် မောင်အုတ်စိ / ၁၆၅

ဆောက်ပေးပါလို့။ လက်ခံအတွက်တော့ နည်းနည်းမှ မပူပါနဲ့။ သူများ ထက် သာစေရပါမယ်လို့”

“ကောင်းပါပြီ ကိုမင်းယား။ မနက်ဖြန်ကိုးနာရီ စောင့်နေပါမယ်”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလိုက်သောအခါ မယားသုံးယောက်ရှိသည့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး ကိုမင်းယားလည်း ပြန်သွားလေတော့၏။

ကိုညွန့်နှင့် မောင်အုတ်စိတို့ အပြင်မှ ပြန်ရောက်သောအခါ ကိုဘမောင်က မယားသူဌေးတစ်ယောက် အလုပ်လာအပ်ကြောင်း ပြန်၍ ပြောပြလေ၏။

“ဘယ့်နယ့်လဲ ဘမောင်ရဲ့။ ငါ ကြားဖူးတာက စက်သူဌေး၊ သစ်သူဌေး၊ စပါးသူဌေးဆိုတာတွေပါ။ အခု မင်းပြောတာက မယားသူဌေး ဆိုတာ ငါဖြင့် တစ်ခါမှကို မကြားဖူးပါဘူးကွာ”

ဟု ကိုညွန့်က ပြောလေလျှင် မောင်အုတ်စိကလည်း

“ဟုတ်သားပဲဗျ ဦးလေးဘမောင်ရဲ့။ မယားသူဌေးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲဗျ”

“ဒီလိုကွ အဲဒီလူက မယားသုံးယောက်တောင် ရှိသတဲ့ဗျို့။ အခုလာအပ်တဲ့အိမ်က တစ်ထပ်တိုက်တဲ့။ ဘိုဆန်ဆန်ဆောက်ပေးရမှာ တဲ့ဗျာ။ သူ့ရဲ့တတိယမယားက ဘိုကပြားမလေးတဲ့ဗျို့။”

“ဪ... ဒီလိုလား။ ဟား... ဟား... ဟား... ဒါကြောင့် မင်းက ဒီလူ့ကို မယားသူဌေးလို့ ပြောတာကိုး ဘမောင်ရဲ့”

“နို့... ဒီလူက ဘာလုပ်လို့ ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာလဲဗျ”

ဟု မောင်အုတ်စိက မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုဘမောင်က “သူပြောတာတော့ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခု ထောင်

၁၆၆ / ခေတ်အိမ်

ထားတယ်ဆိုပဲ”

“ဪ... နာမည်က ဘယ်သူတဲ့တုံး ဘမောင်ရဲ့”

“ကိုမင်းယာလို့ ပြောတယ်ကွ။ လူပုံကတော့ လူပုံချောပဲကွ။ မိန်းမသုံးယောက်ဆိုတာလဲ ဟုတ်လောက်တယ်မောင်ရေ။ ဒီလူ့ရှုပ်က မိန်းမပွေမယ့်ရှုပ်မျိုးမျိုး”

“ဘာကွ... ဘမောင်၊ ကိုမင်းယာ ဟုတ်လား”

ဟု ကိုညွန့်က မေးလျှင် မောင်အုတ်စိက ဝင်၍...

“ဘာလဲဗျ။ ဦးလေးညွန့်က အဲဒီလူကို သိလို့လား”

ဟု မေးလေရာ ကိုညွန့်က ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသော ဦးမိုးသီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ဦးမိုးသီးကလည်း ဆေးတံကို ဖွာနေရာမှ ကိုညွန့်ကို အမူအရာနှင့် ပြလိုက်လေရာ ကိုညွန့်က ချက်ချင်း...

“အို... သိတော့ ဘယ်သိမလဲ မောင်အုတ်စိရဲ့။ သူများ ပြောတာဆိုတာ ကြားဖူးသလားလို့ ပြန်ပြီးစဉ်းစားနေတာပါ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို မိန်းမပွေတဲ့ရှုပ်တဲ့ လူမျိုးဆိုရင် အားကြီးမုန်းတာဗျ”

ဟု မောင်အုတ်စိက ပြောလေရာ ကိုညွန့်က...

“ဦးလေးညွန့်လည်း မုန်းတာပါပဲကွာ။ ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်းက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ့်အလုပ်က အိမ်ရှင်စိတ်တိုင်းကျအောင် အိမ်ဆောက်ပေးဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ဦးလေးညွန့်ရာ လူဆိုတာ ကိုယ့်အလုပ်ကို အဘောင်း

စုံဖြစ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ပဲ လိုတာပါ”

အပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ထစ်ထောင်နှင်ဆဲထိတ်နဲ့ ထုံပါထစ် မောင်အုတ်စိ / ၁၆၇

ဟု မောင်အုတ်စိက ပြောလိုက်ကာ ရေချိုးရန် ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မှာပင် ကိုမင်းယာ လာ၍ခေါ်သဖြင့် ဝင်ဒါမိယာ သို့ လိုက်၍ မြေတိုင်းခြင်း၊ အိမ်ပုံစံရွေးခြင်းများကို ပြုလုပ်ကြရလေ၏။ ပြီးလျှင် အိမ်ပုံစံကို အင်္ဂလိပ်ကပြား အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်နှင့် ရေးဆွဲရလေ၏။ ထို့နောက်တွင်တော့ အိမ်သစ်ကို ပန္နက်ရိုက်ကြလေ၏။

အင်္ဂလိပ်အင်ဂျင်နီယာကြီး ထုတ်ပေးသည့်ပုံစံ ဖြစ်လေရာ အင်္ဂလန်မှာ ဘိုအိမ်ကလေးများအတိုင်း ဆောက်လုပ်ပေးရလေ၏။ အတွင်းမှ သစ်သားထည့်သောအပိုင်းများကို မောင်အုတ်စိက ဦးစီး၍ အချောကိုင်ပေးရလေ၏။ မီးဖိုဆောင်တွင် မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး ထည့်၍ လုပ်ပေးရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် လေးလအကြာတွင် တိုက်ကလေးပြီးသွားသောအခါ သူဌေးကိုမင်းယာနှင့် သူ၏ တတိယမိန်းမတို့ ရောက်လာကာ အိမ်ကို ကြည့်လေ၏။

“ဟာ... လှလိုက်တဲ့တိုက်ကလေးပါလား ဒါလင်ရယ်”

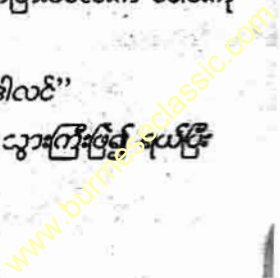
ဟု လင်လုပ်သူကို ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ ပြောလေ၏။

“ရှိလင်ဒါ ကြိုက်တယ်မို့လား”

ဟု ကိုမင်းယာက မေးလေရာ ဘိုကပြားမလေးက ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ရှိလင်ဒါ သိပ်ကို ကြိုက်ပါတယ် ဒါလင်”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ကိုမင်းယာက သွားကြီးဖြင့် နယ်ပြီး

၁၆၈ အောင်အိမ်

“ကဲ... ကိုမိုးသီး၊ ကျုပ်ရဲ့ဇနီးချောကလေးကတော့ ခင်ဗျား တို့သားအဖ ဆောက်ပေးတဲ့အိမ်ကို လုံးဝသဘောကျသွားပြီတဲ့ဗျို့။ ကျုပ်ရဲ့ကတိအတိုင်း ဟောဒီမှာ လက်သမားခ နှစ်ထောင်နဲ့ ပုံလုတ်ခ။ ပြီးတော့ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားတို့သားအဖအတွက် ဘောက်ဆူး”

ဟု ပြောကာ ဘူးကလေးတစ်ခုကို ပေးလေ၏။

“ဒါက ဘာများလဲ ကိုမင်းယာ”

ဟု ဦးမိုးသီးက မေးလေလျှင် ကိုမင်းယာက ပြုံး၍...

“ဖွင့်ကြည့်လေဗျာ့ ကိုမိုးသီးရဲ့။ ဖွင့်ကြည့်ရင် သိမှာပေါ့ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဦးမိုးသီးက သံဘူးကလေးကို ဖွင့်၍

ကြည့်လေ၏။

“ဟင်... ရွှေတုံးကလေးတွေပါလား”

“ဟုတ်ပဗျာ။ ခင်ဗျားတို့သားအဖ လက်စွပ်တွေဘာတွေ လုပ်ထက်ကြပေါ့”

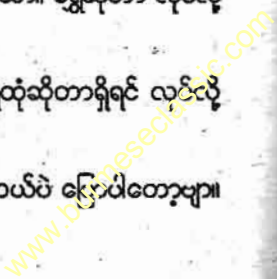
“ဟာ... အားနာစရာ ကိုမင်းယာရယ်။ အိမ်ဆောက်ခလည်း ပိုပိုသာသာ ပေးထားပြီးမှပဲဗျာ”

“အားမနာပါနဲ့ ကိုမိုးသီးရဲ့။ အဲဒီပစ္စည်းကလေးတွေက ဝယ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လုပ်ထားတာပါ”

“ဗျာ... လုပ်ထားတာဟုတ်စ ကိုမင်းယာ။ ရွှေဆိုတာ လုပ်လို့ ရလို့လားဗျာ”

“ရပါသော်ကော ကိုမိုးသီးရယ်။ ရွှေထုံဆိုတာရှိရင် လှင်လို့ ရပါသော်ကော်ဗျာ”

“ရွှေထုံ ဟုတ်စ။ ကျုပ်ဖြင့် ပညာနဲ့တယ်ပဲ ပြောပါတော့ဗျာ။

လတ်စတင်နှင့်သံတံဆိပ် ဖိုဖိုလတ် မောင်အုတ်စိ / ၁၆၉

ကိုမင်းယာပြောမှပဲ ကြားဖူးပါတော့တယ်ဗျာ။ နို့... ကိုမင်းယာက အဲဒီရွှေထုံးဆိုတာကို လုပ်တတ်လို့လား။”

“ကျုပ်ကတော့ မလုပ်တတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ဖခင် ဦးဒေဝဆီက အမွေရခဲ့တာပါ။ ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့... ဒါကြောင့်လည်း မိန်းမသုံးယောက် ကို တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားနိုင်တာပေါ့ဗျာ။ ကုမ္ပဏီဆိုတာကတော့ ဟန်ပြုလုပ်ထားတာပါ။”

“ဪ... တယ်လည်း ပညာမြင့်တဲ့ လူပေပဲဗျာ”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလိုက်လေရာ ကိုမင်းယာက သဘော အကျကြီးကျသွားကာ ဦးမိုးသီးနှင့် မောင်အုတ်စိတို့ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆက်ဆံလေ၏။

ဦးမိုးသီးတို့ သားအဖလည်း အိမ်ရှင်အား အိမ်အပ်ပြီးပြီ ဖြစ် လေရာ ဗဟန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။ လူ့လောကသည် အဆန်းတကြယ် ကိစ္စများ အမြဲဖြစ်နေသော လောကကြီးဖြစ်သည့်အလျှောက် ဦးမိုးသီး လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ မကျန်းမမာ ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ဝင်ဒါမိယာမှ အိမ်ကလေးဆောက်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ဦးမိုးသီးသည် တပိုင်တိုင်ဖြစ်နေလေ၏။

“အဖေ ဒီအတိုင်းနေလိုတော့ မဖြစ်တော့ဘူး ထင်တယ်။ ဆေးဆရာကောင်းကောင်းနဲ့ ပြုပြီး ကုသဦးမှ ဖြစ်မယ်ဗျ”

“အဖေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး လူကလေးရဲ့”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးသာ ဆိုတယ်။ အဖေ အိပ်ရာထဲမှာချည်း ခွေခွေနေတာ ကြာပြီဗျ။ အစာလည်း အရင်လောက် မစားဘူး။ ဦးလေး ညွန့်တို့ ဦးလေဘမောင်တို့ကလည်း အဖေ့ကို ဆရာနဲ့လို့ ပြောနေကြတာ

၁၅၈ / စောင်းအိမ်

ကြာပြီဗျ”

“မပြရပါဘူး လူကလေးရယ်။ အဖေ အလုပ်ပင်ပန်းလို့ ဖြစ်တာနေမှာပါ။ ခရီးလေးဘာလေး နည်းနည်းလောက် ထွက်လိုက်ရရင် ပြန်ပြီးလန်းဆန်းသွားမှာပါ”

“ဟာ... ဒါဆိုရင်လည်း သွားကြတာပေါ့ အဖေရ၊ အဖေ ဘုရားဖူးသွားမလား”

“အင်း... သွားချင်တယ် လူကလေးရဲ့”

“ဘယ်ဘုရားလဲ အဖေ။ မန္တလေးက မဟာမြတ်မုနိဘုရား ဖူးမလား”

“မဟုတ်ပါဘူး လူကလေးရဲ့။ ကျိုက်ထီးရိုးကို သွားကြရ အောင်ကွယ်”

“ဟာ... အဖေတက်နိုင်ပါ့မလား”

“တက်နိုင်ပါတယ် လူကလေးရဲ့။ အဖေ တက်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ဦးလေးညွန့်တို့ ဦးလေးဘမောင်တို့ ခေါ်သွားမလား”

“ဟာ... မခေါ်ဘူး လူကလေး။ လူကလေးနဲ့ အဖေနဲ့ပဲ သွားမှဖြစ်မယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရားဖူးရုံတင် မဟုတ်ဘူးကွယ်။ လူကလေးကို ပြစရာ ပြောစရာတွေ ရှိတယ်”

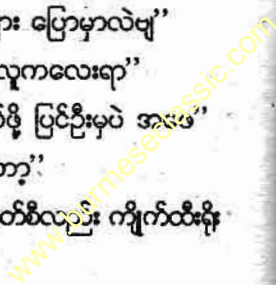
“ဟင်... ဟုတ်လား အဖေ။ ဘာများ ပြောမှာလဲဗျ”

“ဟိုရောက်တော့မှ ပြောကြတာပေါ့ လူကလေးရာ”

“အင်း... ဒါဆိုရင်လည်း ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဦးမှပဲ အဖေ”

“ပြင်ပေတော့ လူကလေး။ ပြင်ပေတော့”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလေလျှင် မောင်အုတ်စိလည်း ကျိုက်ထီးရိုး

ထစ်စတင်နှင်ဆံ့စိတ်နဲ့ ယုံပါထစ် မောင်အုတ်စီ / ၁၃၁

ခရီးအတွက် လမ်းပန်းကို စုံစမ်းခြင်း၊ စားရေးရိက္ခာအတွက် စီစဉ်ခြင်း၊
ဦးမိုးသီးအတွက် လိုအပ်မည့်ဆေးဝါးများကို ဝယ်ယူခြင်းများ ပြုရလေ၏။

အားလုံး ပြင်ဆင်၍ ပြည့်စုံသောအခါတွင် သားအဖနှစ်ယောက်
ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။ ရထားဖြင့် ကျိုက်ထိုသို့လာ၍ ကျိုက်ထိုမှ
တစ်ဆင့် ကင်မွန်းချောင်းသို့ လာရလေ၏။ ကင်မွန်းချောင်းမှစ၍
တောင်ပေါ်သို့ စတင်တက်ရလေရာ ဦးမိုးသီးမှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း
ရှိလာပြီးလျှင် မောင်အုတ်စီ ထင်ထားသည်နှင့် တခြားစီဖြစ်နေကာ
မောင်အုတ်စီပင် ဦးမိုးသီးအား မှီအောင် မနည်းလိုက်နေရလေတော့၏။

အခန်း (၁) ရွှေထုံတည် ငွေထုံတည်

ရသေ့တောင်၏ အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ ဦးမိုးသီးက ဝင်သွားလေရာ မောင်အုတ်စိလည်း နောက်မှလိုက်ရလေ၏။ ကျိုက်ထီးရိုးသို့ လာပြီးမှ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား မပူးဘဲ ရသေ့တောင်၏ အနောက်စူးစူးသို့ ဝင်သွားသော ဦးမိုးသီးကို မောင်အုတ်စိ မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။

တစ်တောင်နှစ်တောင်ပြီးတော့ တတိယတောင် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်အောင် ဦးမိုးသီးက တက်နေလေတော့၏။ ဖခင် မောပန်းနေမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် မောင်အုတ်စိက ဘာကိုမှ မမေးတော့ဘဲ ဦးမိုးသီး တက်သော တောင်ကိုသာ လိုက်၍တက်ခဲ့လေ၏။

တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ တောအုပ်ကလေးထဲတွင် စေတီကလေးနှစ်ဆူကို တွေ့ရလေ၏။ ဉာဏ်တော်ငါးတောင်ခန့်ရှိသော

ထစ်စတင်နှင့်သံထိန်နဲ့ ထုံပါတယ် မောင်အုတ်စိ / ၁၇၃

စေတီကလေးနှစ်ခု ဘစ်ဆူကို ရွှေသင်္ကန်းကပ်ထား၍ တစ်ဆူကို တော့ ငွေသင်္ကန်း ကပ်ထားလေ၏။

သို့သော် စေတီကလေးများအား သုတ်ထားသည့် ငွေရောင်နှင့် ရွှေရောင်များသည် အတော်ကလေး မှိန်နေပြီကို တွေ့ရလေ၏။

ငွေစေတီကလေးတွင် ထူးခြားမှု ဘာမှမရှိသော်လည်း ရွှေစေတီ ကလေးတွင်တော့ ထူးခြားမှုကို တွေ့ရလေ၏။ ဌာပနာတိုက်နေရာတွင် အပေါက်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟာ... ဒီစေတီက အပေါက်ကြီးပါလား အဖေ”

ဟု မောင်အုတ်စိက ပြောလိုက်သောအခါ ဦးမိုးသီးက ခေါင်း ညိတ်လိုက်ကာ...

“ပြောမယ် လူကလေး၊ ပြောမယ်။ ဒီအကြောင်းကို ပြောချင် လို့ လူကလေးကို တမင်ခေါ်ခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောရင်း အနောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လေရာ သစ်ပင် အုပ်ကလေးများ အတွင်း၌ ဇရပ်ပျက်ကလေးတစ်ဆောင်ကို တွေ့ရလေ ၏။

“ကဲ... လာ... လူကလေး၊ အဲဒီဇရပ်ကလေးကို သွားကြ ရအောင်”

ဟု ပြောရင်း ရှေ့မှဦးဆောင်၍ သွားလေ၏။ ပြီးလျှင် ဇရပ် ကလေးပေါ်သို့ ဘက်၍ထိုင်လိုက်ကာ...

“ဟောဒီဇရပ်ကလေးဟာ တစ်ခါတုံးက မိုးလုံလေလုံ ကျောင်း သစ်နန်းကလေးတစ်ခုပေါ့ကွယ်။ အဲဒီကျောင်းသစ်နန်းကလေးမှာ ဦးဆူတ လို့ ခေါ်တဲ့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး သီတင်းသုံးတယ်ကွယ်။ ရသေ့ကြီးမှာ

www.burmeseclassic.com

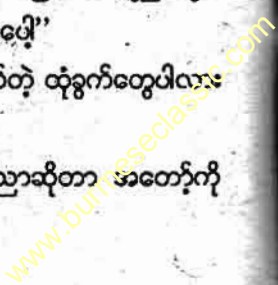
တပည့်နှစ်ယောက် ရှိတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ရန်ကုန်သားတွေပဲ။ တစ်ယောက်ကတော့ အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ မရှိတဲ့ ဘထွန်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်သမား လုပ်ကိုင်စားတဲ့ ဘဇံဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မိုးရာသီကုန်တာနဲ့ ရသေ့ကြီးဆီကို ရောက်လာပြီး မီးသွေးဖုတ်ပေးကြ၊ အလှူခံပေးကြ၊ ဖိုဆွဲပေးကြနဲ့ တပည့်ခံကြတာပေါ့လေ။ ရသေ့ကြီးကလည်း သူတို့ကို အင်းပညာ၊ ဆေးပညာ၊ အင်္ဂါရတ်ပညာတွေ သင်ကြားပေးတာပေါ့။ တစ်ဖက်ကလည်း ဓာတ်လုံးကို အောင်အောင် ထိုးရတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ရသေ့ကြီးရဲ့ ဓာတ်လုံးအောင်သွားတော့တာပေါ့။ အောင်တယ်ဆိုပေမယ့် အဆင့်အကုန်တော့ မဟုတ်သေးဘူးကွယ်။ တစ်ဆင့်လောက်တော့ ကျန်နေသေးတယ်။ ဒီမှာတင် ရသေ့ကြီးက သူ့ဓာတ်လုံးနဲ့ ရွှေထုံတစ်ခုနဲ့ ငွေထုံတစ်ခု တည်ခဲ့တယ်”

“ရွှေထုံတို့ ငွေထုံတို့ဆိုတာက ဘာကိုပြောတာလဲ အဖေရဲ့”

ဟု မောင်အုတ်စိက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဦးမိုးသီးက ဓာတ်ပစ္စည်းတွေကို ရသေ့ကြီးရဲ့ ဓာတ်လုံးထိုးထားတဲ့ လုံးချွန်တွေနဲ့ လုံးကျင်းပြီး ဓာတ်သေတွေရအောင် လုပ်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ ထုံခွက်လို့ခေါ်တဲ့ အိုးပုံစံကလေး နှိပ်ရတာပေါ့။ အဲဒီထုံခွက်ကို မီးနဲ့ ရဲနေအောင်အပူပေးပြီး ပြဒါးရည် လောင်းထည့်လိုက်ရင် ရွှေထုံခွက်ထဲက ပြဒါးက ရွှေဖြစ်သွားပြီး ငွေထုံခွက်ထဲက ပြဒါးက ငွေဖြစ်သွားတာပေါ့”

“အလို... တယ်လည်း အစွမ်းထက်တဲ့ ထုံခွက်တွေပါလား အဖေရဲ့”

“ဟုတ်တယ် လူကလေး။ ဓာတ်ပညာဆိုတာ အတော့ကို

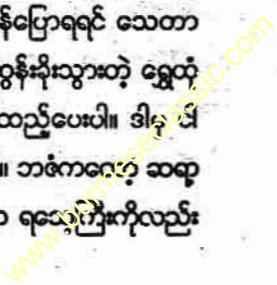
အစွမ်းထက်တဲ့ ပညာပဲ လူကလေးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ။ ပြောပြပါဦး”

“အဲဒီမှာတင် ရသေ့ကြီးနဲ့ သူ့တပည့်နှစ်ယောက်ဟာ ရွှေငွေ အနည်းအကျဉ်းလုပ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီပစ္စည်းတွေရောင်းပြီး ဒီဘုရားကလေးတွေ တည်ကြတာပေါ့။ တစ်ဆူကို ရွှေထုံတည်ဘုရားလို့ ဘွဲ့တော်ပေးပြီး နောက်တစ်ဆူကိုတော့ ငွေထုံတည်ဘုရားလို့ ဘွဲ့တော် ပေးကြတာပေါ့။ လူကလေးမြင်တဲ့အတိုင်း ငွေသက်န်းနဲ့ ရွှေသက်န်း ကပ်ထားတာလေ။ ငွေထုံခွက်ကို ငွေထုံတည်ဘုရားမှာ ဌာပနာလိုက်တယ်။ ရွှေထုံခွက်ကိုတော့ ရွှေထုံတည်ဘုရားမှာ ဌာပနာတည်ဖို့ပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဌာပနာမတည်ခင် ညမှာပဲ ရသေ့ကြီးရဲ့တပည့် ဘထွန်းက ရွှေထုံခွက် ကို ခိုးပြီး ပြေးတော့တာပဲ”

“ဗျာ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

“ရသေ့ကြီးရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်တွေလည်း အားလုံး ပျက်စီးကုန်တော့ တာပေါ့ လူကလေးရယ်။ သူတို့မှာက သစ္စာတွေ၊ အဓိဋ္ဌာန်တွေနဲ့ လုပ်ကြရတာ မဟုတ်လား သစ္စာပျက်ရင် ဒဏ်တွေထမ်းကြရတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ရသေ့ကြီးက ကျန်နေတဲ့ သူ့တပည့်ဘဇံကို ခေါ်ပြောတယ်။ ဘဇံ ငါတော့ သွားမယ့်လမ်း မဖြောင့်တော့ဘူး။ သွားမယ့်ပန်းတိုင်လည်း ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင် သေတာ တောင် ကျွတ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ဘထွန်းခိုးသွားတဲ့ ရွှေထုံ ခွက်ကို ရအောင်ပြန်ယူခဲ့ပြီး ဒီဘုရားမှာ ဌာပနာထည့်ပေးပါ။ ဒါမှ ငါ ကျွတ်လွတ်ပြီး ခရီးဆက်လို့ရမှာလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဘဇံကလေး ဆရာ အပေါ်မှာ သစ္စာလည်း ရှိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဆရာ ရသေ့ကြီးကိုလည်း

၁၇၆ / စေတနာအိမ်

သနားစာယ်။ သူ့ဆရာ အောင်မြင်ကာနီးမှ အခုလို အဖျက်ပေါ်ရတာကိုး
တော်စော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရှာတယ်။ ဖျက်ဆီးတဲ့ ဘထွန်းကိုလည်း
အရမ်းစိတ်ဆိုးတာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ရအောင်ပြန်ယူပြီး ဘုရားမှာ
ဌာပနာပေးပါ့မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့တယ်။
အဲဒီနေ့ကတည်းက လက်သမားလုပ်စားရင်း ဘထွန်းကို တစ်နိုင်ငံလုံး
ပတ်ပြီး ရှာခဲ့တာ လုံးဝကို မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ဘဇံလည်း မမင်းသွယ်ဆိုတဲ့
မိန်းမနဲ့ အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေကျပြီး သားတစ်ယောက်ရခဲ့တယ်။
ဘထွန်းကိုလည်း ရှာနေဆဲပဲ။

ဒါပေမယ့် ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းပေါ့
လူကလေးရာ။ နောက်ဆုံးတော့ ဘထွန်းကို ပက်ပင်းတီးတော့တာပဲကွယ်။
ဘထွန်းဆိုတဲ့လူကလည်း ဘသာလို့ နာမည်ပြောင်းထားတာကွယ်။
သူလည်း မပိုးစံဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သားတစ်ယောက်ရတယ်။

လိုက်ရှာနေတဲ့သူကို တွေ့တော့ ဘဇံက ချောမော့တောင်းပန်ပြီး
ရွှေထုံခွက်ကို ပြန်တောင်းတာပေါ့။ ဘထွန်းကလည်း သူ နောင်တရတဲ့
အကြောင်း၊ ရသေ့ကြီးရဲ့ ရွှေထုံခွက်နဲ့ ရွှေတွေလုပ်စားတာ သူဌေး
ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း၊ သူ့ဘဝမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုတာလည်း မမက်မော
တော့တဲ့အကြောင်း၊ ယခုတော့ နောင်တလည်း ပြုဖြစ်လို့ သူ့ကိုယ်တိုင်
ကို ရသေ့ကြီးရဲ့ ရွှေထုံခွက်ကို ပြန်ပေးချင်တဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။
ဘဇံကလည်း ဝမ်းသာသွားတာပေါ့။ ရသေ့ကြီး မရှိတော့ပေးမယ့်
ဒီရွှေထုံခွက်ကို သွားပြီးဌာပနာပေးမှ ရသေ့ကြီးမှာ သူ့သွားမယ့် ငမားကို
ပြောင့်သွားမှာဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဘဇံကပြောပြတော့ ဘလွန်းကလည်း
သူ ပြန်ပေးမယ့်အကြောင်း ပြောပြီး ဘဇံပဲ ဘုရားမှာ ဌာပနာတည်ပေး

ဖို့ ပြောတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဘထွန်းက ဘဇံကို ချိန်းလိုက်တယ်။ ဘဇံကလည်း ဘထွန်းချိန်းဆိုတဲ့ညမှာ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးရဲ့ မြောက်ဘက်သံပုန်ချိုင့်ကို သွားတာပေါ့”

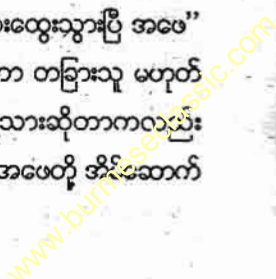
“ဒါပေမယ့် ဘထွန်းက အကောက်ကြံပြီး ဘဇံကို ဓားနဲ့ ထိုးတယ်။ ဘဇံကလည်း သတိနဲ့သွားတာဆိုတော့ သူ့မှာလည်း လက်နက်ပါသွားတာပေါ့။ နှစ်ယောက်သား သတ်ကြပုတ်ကြနဲ့ ဘထွန်း ပွဲချင်းပြီး သေသွားတယ်။ ဘဇံကတော့ ရင်ဘတ်မှာ ဓားရှုပဲ ရှပြီး သူ့နေတဲ့ ဗဟန်းကို ပြန်ရောက်လာတယ်”

“ဒါပေမယ့် လူကလေးရေ ဘထွန်းကိုင်တဲ့ ဓားက အဆိပ်ဓားကွယ်။ ဘဇံမှာ တပြည်းပြည်း အဆိပ်တွေတက်လာတော့တာပေါ့။ ဒီမှာတင် ဘဇံက လူပျိုပေါက်အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သူ့သားကို အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ပြောပြပြီး အဲဒီတာဝန်ကို ဆက်ယူဖို့ ရွှေထုံခွက်ကလေးရရင် ဟောဒီရွှေထုံတည်ဘုရားကလေးမှာ လာပြီးဌာပနာတည်ဖို့ မှာခဲ့တယ်။ မနက်လင်းအားကြီးတော့ ဘဇံလည်း သေတော့တာပါပဲ”

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဘဇံရဲ့သားကလည်း ဘထွန်းရဲ့မျိုးဆက်ကို စုံစမ်းတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့မရခဲ့ဘူး။ အခုမှပဲ မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့တော့တယ်”

“ဗျာ... အဖေပြောတာ ကျွန်တော် နားထွေးသွားပြီ အဖေ”

“ဒီလိုပါ လူကလေး။ ဦးဘဇံရဲ့သားဆိုတာ တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးသီးလို့ခေါ်တဲ့ အဖေပါ။ ဦးဘထွန်းရဲ့သားဆိုတာကလည်း တခြားသူမဟုတ်ဘူး လူကလေးရဲ့။ ဝင်ဒါမိယာမှာ အဖေတို့ အိမ်အောက်ပေးခဲ့တဲ့ မယားသုံးယောက်ရှိတဲ့ မင်းယာပဲ”

၁၇၈ / ခေင်္ဂါ

“ဗျာ... ဒါကြောင့် ဦးမင်းယာက အဖေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရွှေထုံခွက်ကလေးတွေ လက်ဆောင်ပေးပြီး ရွှေထုံခွက်နဲ့ သူကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတာလို့ ပြောတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်ပေါ့ လူကလေး။ ဒီကိစ္စအတွက် အဖေ အလုပ် လုပ်ရတော့မယ်။ အခု ဟောဒီရွှေထုံတည်ဘုရားမှာ လာပြီး သစ္စာပြု တာပဲ လူကလေး”

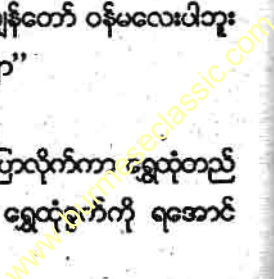
“ဟာ... ဒါဆိုရင် အဖေမလုပ်နဲ့ ကျွန်တော်သွားမယ်။ ဒီရွှေထုံခွက်ကို ကျွန်တော် ရအောင်ယူလာခဲ့မယ်”

“မဖြစ်ဘူး လူကလေး။ ဒါ အဖေတာဝန်။ အဖေတာဝန်ကို အဖေ ကျေပွန်ဖြစ်မယ်။ အေး... တစ်ခုတော့ရှိတယ် လူကလေး။ အဖေ တစ်ခုဖြစ်သွားရင်တော့ ဒီတာဝန်ကို အဖေရဲ့အမွေခံသားဖြစ်တဲ့ မင်းက ဆက်ပြီး ထမ်းဆောင်ပေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘာရသေ့ရော၊ အဖေရဲ့ အဖေ ဦးဘဇံရော၊ အဖေရော မကျွတ်မလွတ်ကြဘဲ ဒီတောင်ပေါ်မှာ ရှိနေကြရလိမ့်မယ်”

“ဟာ... ဒီအထိတောင်လား အဖေရယ်။ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ အဖေ။ အဖေရဲ့ ကျေးဇူးတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်သက်မဟုတ် ပါဘူး။ ဆယ်သက်ဆက်တာတောင် ကျေဖွယ်ရာ မရှိပါဘူး အဖေ။ အဖေအတွက်ဆိုရင် အသက်စွန့်ဖို့ဆိုလည်း ကျွန်တော် ဝန်မလေးပါဘူး အဖေရယ်။ ကျွန်တော့်စကားကို အဖေယုံပါဗျာ”

“ယုံပါတယ် မောင်အုတ်စိ”

ဟု ဦးနုသီးက လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်ကာ ရွှေထုံတည် ဘုရားကလေး၏ ရှေ့တွင် အသက်နှင့်လဲ၍ ရွှေထုံခွက်ကို ရအောင်

ယူပါမည့်အကြောင်း သစ္စာဆိုလေ၏။

မောင်အုတ်မီကလည်း ဘုရားရှေ့တွင် ဒူးတုတ်၍ သစ္စာဆိုလေ၏။ သို့သော် မောင်အုတ်မီ မည်သည့်သစ္စာကို ဆိုလိုက်မှန်း ဦးမိုးသီးမသိလိုက်ပါပေ။

ရွှေထုံတည် ငွေထုံတည် ဘုရားကလေးများမှ ပြန်ဆင်းလာသောအခါတွင်မှ သားအဖနှစ်ယောက် ကျိုက်ထီးရိုးသို့တက်၍ ပူးကြလေ၏။ ကျိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်ပေါ်တွင် တစ်ညအိပ်ပြီးမှ သားအဖ နှစ်ယောက် ပြန်၍ဆင်းလာခဲ့လေတော့၏။

ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ ဦးမိုးသီးသည် ဦးမင်းယာ၏ အသွားအလာကို မပြတ်ထောက်လှမ်းလေတော့၏။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ဦးမိုးသီးသည် ဦးမင်းယာ၏ မယားကြီးအိမ်သို့ ညဘက်ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်လေတော့၏။ လက်သမားအကျော်အမော်တစ်ယောက်အတွက် ဦးမင်းယာ၏အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ရသည်မှာ အခတ်အခဲမရှိ လွယ်လင့်တကူရှိလေ၏။

အိမ်ထဲသို့ရောက်ပြီး မီးခံသေတ္တာကိုဖွင့်၍ ရွှေထုံခွက်ကို လိုက်ရှာလေရာ ကတ္တီပါသေတ္တာအနီကလေးနှင့် ထည့်ထားသော ရွှေထုံခွက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဦးမိုးသီးလည်း မီးခံသေတ္တာအတွင်းမှ မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမှ မယူဘဲ ရွှေထုံခွက်ထည့်ထားသည့် သေတ္တာနီကလေးကိုသာယူရန် ပြန်ထွက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် တစ်အိမ်လုံးမှ မီးများပွင့်လာပြီး ဦးမင်းယာသည် ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွင့်ကိုင်၍ ပြေးထိုးလေတော့၏။

ဦးမိုးသီးသည် ခေါင်းစွပ်အနက်ကြီး စွပ်ထားသည်ဖြစ်သော

ကြောင့် မည်သူမည်ဝါမှန်းတော့ ဦးမင်းယာ မသိခဲ့ပေ။ ဦးမင်းယာက
ဓားနှင့်ထိုး၊ ဦးမိုးသီးက ရှောင်ပေးရင်းဖြင့် နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးသွား
စဉ် ဦးမိုးသီး၏ လက်သီးတစ်ချက်က ဦးမင်းယာ၏ပါးချိတ်သို့ ‘ခွပ်’ ခနဲ
ဝင်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဦးမင်းယာ၏လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်က
လည်း ဦးမိုးသီး၏လက်မောင်းသို့ စိုက်ဝင်သွားကာ လက်ထဲမှသေတ္တာနီ
ကလေး လွတ်ကျသွားလေ၏။

“သူခိုးလျှို့... သူခိုး”

ဟူသော အော်သံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာလေရာ
ဦးမိုးသီးသည် ဓားမြှောင်ကိုသာ ဆွဲနှုတ်လိုက်နိုင်ပြီးလျှင် သေတ္တာနီ
ကလေးကိုကား ကောက်ယူရန် အချိန်မရတော့ပေ။ ဝင်ခဲ့သောအပေါက်
မှ လျှောထွက်လိုက်ကာ မနားမနေပြေးခဲ့ရလေတော့၏။

ရွှေဂုံတိုင်မှ ဗဟန်းအထိ မနားတမ်းပြေးခဲ့သော ဦးမိုးသီးသည်
အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ မောနေလေတော့၏။

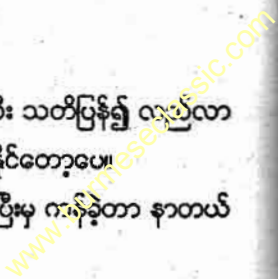
ဖခင်ပြန်မလာသဖြင့် စိတ်ပူ၍စောင့်နေသော မောင်အုတ်စိနှင့်
ဦးမိုးသီး၏ တပည့်များဖြစ်သော ကိုညွန့်နှင့် ဘမောင်တို့သည် ပြေးထွက်
လာကြလေ၏။ သို့သော် ဆင်ဝင်အောက်သို့ အရောက်တွင် ဦးမိုးသီး
ဒူးညွတ်ကျသွားလေတော့၏။

“အဖေ... အဖေ”

“ဆရာ... ဆရာ”

ဟူသော ခေါ်သံများကြောင့် ဦးမိုးသီး သတိပြန်၍ လှည့်လာ
လေ၏။ သို့သော် စကားပင် ပီအောင်မပြောနိုင်တော့ပေ။

“လူကလေး အဖေလက်ထဲရောက်ပြီးမှ ကန့်ခဲ့တာ နာတယ်

ကွာ။ အဆိပ်ဓားက မင်းယာဆီမှာကွ။ အဖေတော့ အဆိပ်တွေတက်
နေပြီ လူကလေး။ မင်းအလှည့်ရောက်ပြန်ပြီ မောင်အုတ်စီ”

“စိတ်ချပါ အဖေ။ ကျွန်တော် ရအောင်ယူပြီး ဌာပနာတည်ပေး
ပါ့မယ်”

“ယုံပါတယ် မောင်အုတ်စီ။ အဖေ ယုံပါတယ်။ ငညွနဲ့ မင်းယာ
အကြောင်း လူကလေးကို အားလုံးပြောပြလိုက်ပါ”

ဟု ဦးမိုးသီးက ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဇာတ်ကဏ္ဍကလေးတွေ
၏။

“အဖေ... အဖေ”

“ဟာ... ဆရာ... ဆရာ... တောက်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
မောင်အုတ်စီရယ်။ ဆရာနဲ့မင်းနဲ့ သားအဖနှစ်ယောက် ပြောကြတဲ့
စကားတွေကို ဦးလေးညွန့်တို့လည်း ဘာမှနားမလည်ပါလားကွာ”

ဟု ပြောရင်း ကိုညွန့်ရော ဘမောင်ပါ ပိုကြလေ၏။ နံနက်
မိုးလင်းချိန်တွင်တော့ ဦးမိုးသီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် မြွေဆိပ်တက်
သကဲ့သို့ ပြာနှမ်းနေလေတော့၏။

မောင်အုတ်စီလည်း ကိုညွန့်နှင့် ဘမောင်ကိုယ်တိုင်ပင် ညက
ခြံထဲသို့ဆင်းရင်း ပိုးထိခံရ၍ နှိုးမိုးသီး ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်ကြောင်း
သတင်းလွှင့်ခိုင်း လိုက်လေတော့၏။ ဦးမိုးသီး၏ အသုဘသည် ပန်းရံ
ဆရာများ၊ လက်သမားများနှင့် လွန်စွာစည်ကားသော အသုဘတော်ကို
ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ မောင်အုတ်စီက မိမိ၏ကျေးဇူးရှင်ကြီးအား တာရှေ့သင်္ချိုင်း
မှပင် ဂူသွင်း၍ ကျကျနန သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်လေတော့၏။

အခန်း (၉)

ရွှေထုံတစ်ခွက် စားတစ်သက်

ဦးမိုးသီးရက်လည်သောနေ့တွင် မောင်အုတ်စိက ကိုညွန့်ကို ခြံထဲသို့ခေါ်သွားကာ...

“ဦးလေညွန့် အဖေသေကာနီးမှာ ပြောသွားတဲ့ ငညွန့် မင်းယာ အကြောင်း လူကလေးကို အားလုံးပြောပြလိုက်ဆိုတာ ဘာများလဲ ဦးလေး ညွန့်ရဲ့”

ဟု မောင်အုတ်စိက မေးလိုက်လေရာ ကိုညွန့်သည် မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေတော့၏။ ပြီးတော့မှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခုကို ချလိုက်ကာ

“မောင်အုတ်စိရယ်၊ ဆရာဦးမိုးသီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ ငါတို့မှာ မင်းကိုပါ ထပ်ပြီးဆုံးရှုံးရဦးမှာလားကွာ”

ဟု ကိုညွန့်က ငိုသံပါကြီးနှင့် မေးလေ၏။

ထစ်ထစ်နှင့်သံသီနဲ့ ထုံပါထစ် မောင်အုတ်စီ / ၁၈၃

“ဘာကြောင့်များတုံး ဦးလေးညွန့်ရဲ့။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဆုံးရှုံးရမှာလဲ။ ကဲပါဗျာ၊ ပြောမှသာ ပြောစမ်းပါ ဦးလေးညွန့်ရာ”

ဟု မောင်အုတ်စီက ဇွတ်မေးလေပြီဖြစ်ရာ ကိုညွန့်လည်း မည်သို့မျှ ရှောင်လွှဲ၍ရမည် မဟုတ်သောကြောင့်...

“ကဲပါလေ၊ မင်းလည်း မင်းဘဝအကြောင်းကို သိချင်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ ဆရာကလည်း မင်းကိုပြောပြဖို့ ငါ့ကို မှာသွားတယ် မဟုတ်လား။ ငါ ပြောပြရတော့မှာပေါ့ မောင်အုတ်စီရယ်”

“ကဲ... ဦးလေးညွန့်ရယ် စကားပလ္လင်တွေ ခံမနေပါနဲ့တော့ဗျာ။ ပြောမှသာ ပြောပါဗျာ။ ကျွန်တော်က သိချင်လှပြီဗျ”

“အေး... ဒီလိုကွ မောင်အုတ်စီရဲ့။ မင်းရဲ့အဖေနာမည်က ကိုရွှေသာတဲ့။ မင်းရဲ့အမေက မလှသွယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အမေရဲ့နာမည်ကို ဦးကြီး ကျောက်ခဲပြောပြထားလို့ ကျွန်တော် သိပြီးသားပါ ဦးလေးညွန့်”

“အေး... အေး... မင်းအမေ မလှသွယ်က မိန်းမချောကွ မောင်အုတ်စီရဲ့။ မင်းအဖေကိုရွှေသာက ဆင်းရဲရှာတယ်။ အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး လူတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့စည်းစိမ်နဲ့ သူ့ရဲ့ရုပ်ရည်ကို ဘမ်းပြုပြီး မလှသွယ်ကို ခိုးပြေးသွားခဲ့တယ်။ မင်းအဖေလည်း မလှသွယ် စိတ်နဲ့ အရက်တွေအလွန်အကျွံသောက်ပြီး သေခဲ့ရတယ်။ မလှသွယ် ကလည်း သူ့ကို သွေးဆောင်ပြီး ခိုးသွားတဲ့လူက သားမှတ်မှတ် မေးမှတ်မှတ် မပေါင်းသင်းလို့ စိတ်ဆင်းရဲပြီး ရောဂါရ သေသွားခဲ့တယ်”

“တောက်... အဲဒီလူက ဘယ်သူတုံးဗျ ဦးလေးညွန့်ရဲ့။ ကျုပ်တို့ မိသားစုကလေးဘဝကို သက်သက်မယ့် ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တဲ့ လူပဲဗျ”

၁၈၄ / ဇော်အိမ်

“အဲဒီလူက တခြားလူ မဟုတ်ဘူး မောင်အုတ်စိ။ အခု မင်း အဖေ ဆရာဦးမိုးသီးကို သတ်လိုက်တဲ့ ဦးမင်းယာပဲ”

“ဗျာ...”

“ဟုတ်တယ် မောင်အုတ်စိ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျောက်ခဲ မသေခင်က ငါ့ကို ပြောပြသွားလို့ ငါ သိခဲ့ရတာ။ ငါ ပြောပြလို့ မင်းအဖေ ဆရာဦးမိုးသီးက သိသွားတာ။ ဦးမင်းယာအိမ်ဆောက်ဖို့ လာအပ်တုံးက ငါ မျက်နှာပျက်နေလို့တောင် ဆရာက ငါ့ကို အမူအရာနဲ့ပြပြီး သတိ ပေးခဲ့သေးတယ်”

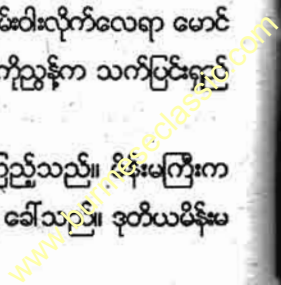
“တောက်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ။ မင်းယာဆိုတဲ့လူက ကျုပ် အဖေနဲ့အမေကိုလည်း သေအောင် ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဘဝကိုလည်း ပိတကွဲဖတကွဲဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ မွေးစားအဖေ ဦးမိုးသီး ကိုလည်း သတ်ခဲ့တယ်။ ဒီအတိုင်းပဲမို့လား ဦးလေးညွန့်”

“ဟုတ်တယ် မောင်အုတ်စိ။ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ”

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ မင်းယာရယ်။ ငါ့မိဘတွေနဲ့ ငါ့အဖေ ဦးမိုးသီးတို့အတွက် လက်စားချေရုံတင်မကဘူး မင်းလည်းချောင်းသွေးနဲ့ ခြေဆေးရမှုကို ငါကျေနပ်နိုင်မယ်ကွ မင်းယာရဲ့။ ထမင်းဝအောင်သာ စားထားပေတော့ပေါ့”

ဟု မောင်အုတ်စိက အံ့ကြိတ်ရင်း ကြိမ်းဝါးလိုက်လေရာ မောင် အုတ်စိ တကယ်လုပ်တော့မည်မှန်း သိနေသောကိညွှန်က သက်ပြင်းရှည် ကြီးတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်လေတော့၏။

မောင်အုတ်စိ ဦးမင်းယာကို စောင့်ကြည့်သည်။ နိန်းမကြီးက ရွှေတိုင်မှာ နေသည်။ နာမည်က မတင်လှိုင်ဟု ခေါ်သည်။ ဒုတိယမိန်းမ

က မခင်စိန်ဟု ခေါ်သည်။ မြို့ထဲတွင်နေသည်။ ဦးမင်းယာက ခုနောက် ပိုင်းတွင် တတိယမိန်းမဖြစ်သော ဝင်ဒါမိယာမှ ဘိုကပြားမထံတွင် အနေ များနေသည်။ ခေါင်းစွပ်အမည်းကြီးစွတ်ပြီး ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်လာ သည့် သူခိုးသည် အခြားပစ္စည်းများကို မယူဘဲ မီးခံသေတ္တာကိုဖောက်၍ ရွှေထုံထည့်ထားသော ကတ္တီပါသေတ္တာနီကလေးကိုသာ ယူပုံကို ထောက် ခြင်းဖြင့် အတွင်းလူပါလိုသာ ဖြစ်မည်ဟု ဦးမင်းယာက ယူဆခဲ့လေ၏။

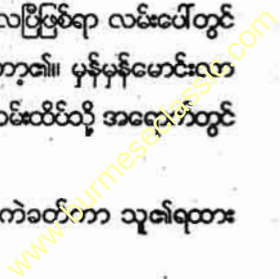
ထို့ကြောင့် ဦးမင်းယာသည် မယားကြီးများကို မယုံတော့သဖြင့် ဝင်ဒါမိယာရှိ မယားအငယ်ဆုံးထံတွင်သာ အနေများနေလေတော့၏။ ကတ္တီပါသေတ္တာ အနီကလေးကိုလည်း သွားလေရာသို့ အပြုယူဆောင် သွားလေတော့၏။

ထိုအချက်ကိုတော့ မောင်အုတ်စိ အလွန်သဘောကျမိလေ၏။ ကတ္တီပါသေတ္တာနီကလေးထဲတွင် ရွှေထုံခွက်က ရှိနေမည်ဖြစ်၏။

လကွယ်ညတစ်ညတွင် နှင်းများစောစီးစွာ ကျနေသဖြင့် အပြင် တွင် လူသွားလူလာ အလွန်နည်းနေလေ၏။ ရထား တစ်စီးတလေသာ မောင်းသွားလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရထားတစ်စီးက ခပ်မှန်မှန်မောင်း၍ လာလေ၏။ ရထားသည် ရွှေကုံတိုင်သို့ ရောက်သောအခါ အနောက်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ လိုက်လေ၏။ အချိန်က ဆယ်နာရီကျော်သွားလေပြီဖြစ်ရာ လမ်းပေါ်တွင် လူသွားလူလာ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားလေတော့၏။ မှန်မှန်မောင်းလာ သော ထိုရထားကလေးသည်သာ ရေတာရှည်လမ်းထိပ်သို့ အလျောက်တွင် ခေတ္တရပ်လိုက်လေ၏။

ပြီးတော့မှ ဘေးဘီကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကာ သူ၏ရထား

၁၈၆ / စောင်းအိမ်

ကို မှန်မှန်မောင်း၍ လက်ယာဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်လေ၏။ ရုထားက လင့်လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားလေတော့၏။ လင့်လမ်းဆုံးသွားသောအခါ တွင် ဘောင်ဒရီလမ်း(မွေစေတီလမ်း) ပေါ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ လက်ဝဲဘက်သို့ ရုထားကို ချိုးလိုက်ပြန်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဝင်ဒါမီယာထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်ပြန်၏။

ဝင်ဒါမီယာထဲတွင် နေထိုင်သော လူကံတန်များသည် ယခုကဲ့သို့ ညမျိုးတွင် ပါတီများ၊ ကလပ်များမှ ကားနှင့်တစ်မျိုး၊ ရုထားနှင့်တစ်မျိုး ပြန်လာတတ်ကြလေရာ ယခုမောင်းလာသော အနက်ရောင် ရုထားသမား၏ ရုထားကိုလည်း မည်သူကမျှ အသစ်အဆန်း မဖြစ်ကြပေ။

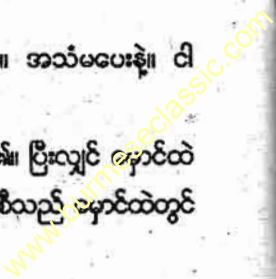
ရုထားကလေးသည် ဝင်ဒါမီယာလမ်းတစ်လျှောက် ကွေ့ကာ ဝိုက်ကာ မောင်းလာရင်း မှောင်ရိပ်ကျကျနေရာတစ်ခုတွင် ရပ်သွားလေ၏။ ရုထားသမားသည် လှုပ်ရှားမှုမပြုဘဲ ငြိမ်၍နေလိုက်လေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အကဲခတ်နေလေ၏။

ထိုရုထားသမားသည် သျှောင်တစ်စောင်းထုံးထားသည့် ဖြူနွဲ့နွဲ့ လူချောကလေးမောင်အုတ်စီပင် ဖြစ်လေတော့၏။

အခြေအနေအားလုံး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိသည်ကို သေချာအောင် ကြည့်ပြီးတော့မှ မှောင်ထဲမှ လူနက်ကလေး မောင်အုတ်စီသည် ရုထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေ၏။

“သားကြီး ဒီနေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်နေနော်။ အသံမပေးနဲ့။ ငါ မကြာဘူး ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟု သူ့မြင်းကြီးကို မှာကြားနေပြန်လေ၏။ ပြီးလျှင် မှောင်ထဲသို့ ဝင်၍ လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားလေ၏။ မောင်အုတ်စီသည် မှောင်ထဲတွင်

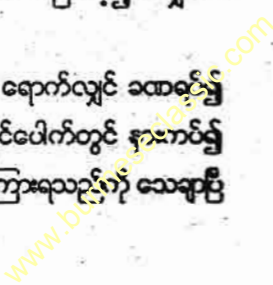
မတ်တတ်ရပ်ကာ တစ်ခါက သူနှင့် သူ့အဖေ ဦးစီးပြီးဆောက်ပေးခဲ့သည့် တစ်ထပ်တိုက်ကလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ဖခင်ကြီးကို သတိရနေလေ တော့၏။

မောင်အုတ်စိ အချိန်မဆိုင်းချင်တော့ပေ။ သူ့ဆောက်ခဲ့သည့် အိမ်တစ်အိမ်ကို မည်ကဲ့သို့ ဝင်မှရမည်ကို မလာမီကတည်းက ကြိုတင် တွက်ဆထားခဲ့ပြီးသား ဖြစ်လေရာ လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်သည့် ဝင်းတံတိုင်း ကို အသာကလေး ကျော်ဝင်ခဲ့လေတော့၏။

ပြီးလျှင် ဘာကိုမျှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ တစ်ထပ်တိုက်ကလေး၏ ခေါင်းရင်းဘက်မှကွေ့ကာ အိမ်နောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ မီးဖိုဆောင်အနီးမှ သရက်ပင်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ မောင်အုတ်စိ ပြုံးလိုက်လေ၏။ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ သရက်ပင်၏ ကိုင်းတစ်ခုက မီးဖိုဆောင်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ထိုးကျနေလေ၏။

မောင်အုတ်စိ အချိန်မခွဲတော့။ သရက်ပင်ပေါ်သို့ ရှဉ့်ကလေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လျှင်မြန်ပေါ့ပါးစွာ တက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် တစ်ကိုင်း မှ တစ်ကိုင်းသို့ ကူးသွားကာ မီးဖိုပေါ်သို့ ထိုးနေသော သစ်ကိုင်းကြီးပေါ် တွင် တွယ်ဖက်ကာ ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးစွာ သွားလိုက်လေ၏။ မီးဖိုဆောင်၏ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ လက်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် မောင်အုတ်စိ အသံမကြားအောင် ခြေဖော့၍ လျှောက် နိုင်သူ ဖြစ်လေ၏။

မီးဖိုဆောင်ရှိ မီးခိုးခေါင်းတိုင်အနီးသို့ ရောက်လျှင် ခဏရှဉ့် အခြေအနေကို ကြည့်ပြန်၏။ ပြီးလျှင် ခေါင်းတိုင်ပေါက်တွင် နားကပ်၍ အသံကို နားထောင်လေ၏။ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရသည့်ကို သေချာပြီ

ဆိုတော့မှ မောင်အုတ်စိသည် အဆင်သင့်ယူလာသော ကြိုးခွေကို ပန်းမှ ဖြုတ်ယူ၍ အဝတ်ထူထူဖြင့် ပတ်ထားသည့် သံချိတ်ကို ခေါင်းတိုင် နှုတ်ခမ်း၌ ချိတ်ကာ ကြိုးစကို ခေါင်းတိုင်ထဲမှ ချလိုက်လေ၏။

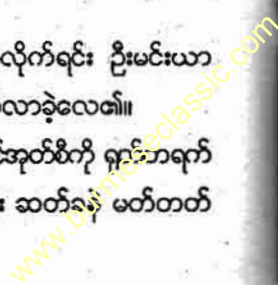
သူတို့သားအဖ ဆောက်သော ဤတိုက်ကလေးသည် ဤ နေရာတစ်ခုကလွဲလျှင် အခြားဝင်ပေါက် လုံးဝမရှိသည်ကို မောင်အုတ်စိ သိပြီးသားဖြစ်သည်။ ကြိုးကို တွဲခို၍ ခေါင်းတိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက် လေ၏။ ပြီးလျှင် ကြိုးအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း ဆင်းလိုက်လေရာ မီးဖိုခုံ ပေါ်သို့ ရောက်လေ၏။

မီးဖိုခန်းမှတစ်ဆင့် အိမ်မထဲသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။ အိမ်ထဲတွင် မီးရောင်မှိန်မှိန်ကလေးကိုသာ တွေ့နေရလေရာ မောင်အုတ်စိသည် ခန်းဆီးစဏါနောက်တွင် ခိုဝင်လိုက်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ကြည့်လေ၏။

“ဪ... ဦးမင်းယာ မအိပ်သေးဘဲကိုး။ အေးအေးဆေးဆေး အရက်သောက်ပြီး ဖိမ်ယူနေတာပဲ။ သူ့မယားကတော့ အိပ်နေပုံပဲ။ ဪ... ဦးမင်းယာ ခင်ဗျားဟာ သူတော်ကောင်းကြီး တစ်သက်လုံး ကြိုးစားလို့ အောင်မြင်သွားတဲ့ ရွှေထုံခွက်နဲ့ ရွှေလုပ်ပြီး အရက်ကလေး တဖြုတ် မိန်းမက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်၊ လင်ရှိမယားလည်း မရှောင် သူတစ်ပါးအသိုက်အမြှူမှန်းလည်း မသိတဲ့သူပဲ။ တွေ့ကြသေး တာပေါ့ ဦးမင်းယာရယ်”

ဟု မောင်အုတ်စိက စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်ရင်း ဦးမင်းယာ အရက်စည်းစိမ်ခံနေသည့် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

သူ့ရှေ့တွင် ဘွားခနဲပေါ်လာသော မောင်အုတ်စိကို ရှက်စရာကောက် မြင်လိုက်ရလေရာ ဦးမင်းယာသည် လန့်သွားပြီး ဆတ်နန့် မတ်တတ်

ထရပ်လိုက်လေ၏။

“မင်း... မင်း ဘယ်သူလဲ။ ငါ့တိုက်ထဲကို ဘာလို့ ဝင်လာတာလဲ။ ဘယ်က ဝင်လာတာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပေးပါ ဦးမင်းယာရယ်။ ကျုပ် အားရုံး ပြောပြမှာပါ”

မောင်အုတ်စိက ခါးကြားတွင် ထိုးထားသော ရဲတင်းကို ဖြုတ်ယူလိုက်ကာ

“ကျုပ်နာမည် အုတ်စိပါ”

“အုတ်စိ၊ မောင်အုတ်စိလား။ ဟာ... ဟုတ်သားပဲ။ မင်း ငါ့တိုက်ကို ဆောက်သွားတဲ့ လက်သမားမောင်အုတ်စိမို့လား”

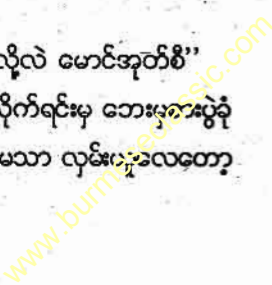
“ဟုတ်ပျာ ဟုတ်ပ”

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ဓားပြတိုက်ချင်လို့လား။ မဟုတ်တာ မလုပ်ပါနဲ့ မောင်အုတ်စိရာ။ မင်းတို့သားအဖက ပညာကောင်းတွေပါ။ အေးအေးဆေးဆေး ကိုယ်တတ်တဲ့ပညာကလေးနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်တာ ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးမင်းယာ။ ကျုပ်က ဓားပြတိုက်မလို့ လာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ရွှေတွေငွေတွေကို တိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး ဦးမင်းယာ။ ခင်ဗျားရဲ့ အသက်ကို ဓားပြတိုက်မှာပါ”

“ဘာကွ... မင်းနဲ့ငါ ဘာရန်ငြိုးရှိလို့လဲ မောင်အုတ်စိ”

ဦးမင်းယာက တုန်တုန်ရီရီနှင့် မေးလိုက်ရင်းမှ ဘေးမှကားပွဲခုံကလေးတွင် တင်ထားသည့်ဓားမြှောင်ကို မသိမသာ လှမ်းညှိုးလတော့၏။

“ယူပါ ဦးမင်းယား။ ယူပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အသုံးပြုခဲ့တဲ့ အဲဒီအဆိပ်လူးစားမြှောင်ကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေတာဗျ”

“ဘာကွ... မင်းက ဒီစားမြှောင်အကြောင်းကိုတောင် သိနေတယ် ဟုတ်လား။ မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားအဖေ ဦးဘထွန်းရဲ့ အဆိပ်စားကြောင့် သေခဲ့ရတဲ့ ဦးဘဇံရဲ့မြေး။ ဟိုတစ်လောက ခင်ဗျားရဲ့ဟောဒီအဆိပ်စားနဲ့ သေခဲ့ရတဲ့ ဦးမိုးသီးရဲ့သား။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဖျားယောင်းပြီး ယူခဲ့ဖူးတဲ့ မလှသွယ်ရဲ့သားလေ”

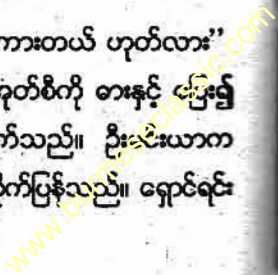
“ဘာကွ... မင်းက မလှသွယ်ရဲ့သား မဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် မင်းအဖေရင်းက ရွှေသာပေါ့။ ဟိုတစ်လောက ငါ့အိမ်ကို ဝင်ခိုးတဲ့ သူခိုးဟာ မိုးသီးကို။ မင်းက မိုးသီးရဲ့ မွေးစားသားပေါ့။ ဒါဆိုရင် ငါ့အဖေပိုင်တဲ့ ရွှေထုံခွက်ကို အမြဲလိုက်ပြီး လုနေတဲ့ကောင်တွေဟာ မင်းတို့ပဲပေါ့။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောရင်းမှ ဦးမင်းယားက စားမြှောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း မောင်အုတ်စိဆီသို့ ပြေး၍ဝင်လာလေတော့၏။

“ကြိုက်တယ်ဗျာ။ အဲဒီလိုသတ္တိမျိုးမှ ကြိုက်တာဗျ။ ခင်ဗျား အဖေ ဘထွန်းဆိုတဲ့လူကြီးကတော့ သူခိုးပဲ။ သူတော်ကောင်းရဲ့ ပစ္စည်းကိုတောင် ခိုးခဲ့တဲ့လူ”

“ဘာကွ... မင်း ငါ့အဖေကို ဖော်ကားတယ် ဟုတ်လား”

ဟု ပြောရင်း ဦးမင်းယားက မောင်အုတ်စိကို စားနှင့် ပြေး၍ ထိုးလေ၏။ မောင်အုတ်စိက ရှောင်ပေးလိုက်သည်။ ဦးမင်းယားက ထိုးပြန်သည်။ မောင်အုတ်စိကလည်း ရှောင်လိုက်ပြန်သည်။ ရှောင်ရင်း

ထစ်စထင်နှင့်ဆံစိတ်နဲ့ ထုံဝါထစ် မောင်အုတ်စိ ၁၉၁

တိမ်းရင်းမှ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဦးမင်းယာ
ကလည်း လိုက်၍ထိုးပြန်သည်။ မောင်အုတ်စိက ဘေးသို့ တိမ်းပေး
လိုက်သည်။

ဦးမင်းယာ၏ ဓားချက်က လေထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဝှစ်... ဝှစ်... ဝှစ်”

ဟူသော အသံများက အဆက်မပြတ် ထွက်လာသည်။ မောင်
အုတ်စိက ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ခန်းကြီးထဲတွင် ပတ်၍ ရှောင်ပေးနေလေ
၏။ ဦးမင်းယာက အရက်လည်း မူးနေသည်ဖြစ်ရာ ခဏကလေးနှင့်
မောလာလေသည်။

“ထိုးပါ ဦးမင်းယာ၊ ဒီဓားအကြောင်း ကျုပ် ကောင်းကောင်း
သိပါတယ်။ နည်းနည်းကလေး ရှုသွားတာနဲ့ မြွေဆိပ်တက်သလို တက်
လာပြီး မည်းပြာသွားတာမို့လား။ ထိုးပါ။ ထိအောင်သာ ထိုးဗျာ”

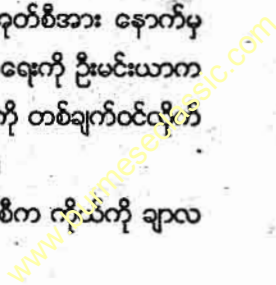
ဟု မောင်အုတ်စိက ပြောသောအခါ ဦးမင်းယာက ဒေါသကို
ပို၍ဖြစ်လာကာ ဒရုကြမ်းလိုက်၍ ထိုးလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လူသံကြားသဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော
ဘိုကပြားမကလေးက...

“ဒါလင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်။ သူခိုးလား”

ဟု ပြောရင်း ပြေးဝင်လာကာ မောင်အုတ်စိအား နောက်မှ
သိုင်းဖက်လိုက်ကာ ချုပ်ထားလေ၏။ ထိုအခွင့်အရေးကို ဦးမင်းယာက
အမိအရ အသုံးချလိုက်လေ၏။ သူ၏ ဓားမြှောင်ကို တစ်ချက်ဝင်လိုက်
တာ မောင်အုတ်စိ၏ရင်ဝသို့ စိုက်ချလိုက်လေ၏။

လွန်စွာသတိကောင်းသော မောင်အုတ်စိက ကိုယ့်ကို ချာလ

၁၉၂ / ဝေဇင်းအိမ်

ပတ် လှည့်ပေးလိုက်လေရာ သူ့အား နောက်ကျောမှ သိုင်းဖက်ထားသည့်
ဘိုကပြားမကလေးက ဦးမင်းယာဘက်သို့ ရောက်သွားလေရာ...

“အား...”

ဟူသော အော်သံနှင့်အတူ မောင်အုတ်စိအား ချုပ်ပေးထား
သည့် ဘိုကပြားမကလေး ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

“ဟာ... ရိုလင်ဒါ... ရိုလင်ဒါ။ မင်း... မင်းကြောင့် ငါ့မိန်းမ
သေပြီ အုတ်စိ။ မင်း သေပေတော့”

ဟု ဦးမင်းယာက သွေးရှူးသွေးတမ်းဖြင့် အော်လိုက်ရင်းမှ
မောင်အုတ်စိအား သူ့လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်နှင့် ပေါက်လိုက်လေ၏။
ရင်ဝတည့်တည့်သို့ ဝင်လာသော အဆိပ်ဓားအား လက်ထဲတွင် ကိုင်ထား
သည့် ရဲတင်းနှင့် ခတ်ထုတ်လိုက်ရလေ၏။

“ချင်... ဒုတ်”

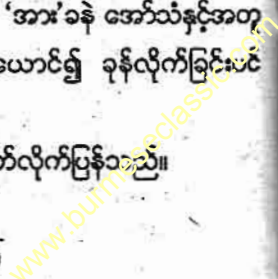
ဟူသောအသံနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်ကျည်းပေါင်တွင် ဓားမြှောင်
စိုက်ဝင်သွားလေတော့၏။ မောင်အုတ်စိ အချိန်မဖြုန်းတော့ လွှားခနဲ
ခုန်ဝင်သွားကာ ရဲတင်းဖြင့် ခုတ်လိုက်လေ၏။ ပထမတစ်ချက် ဦးမင်းယာ၏
ခေါင်းမှ ချိုးစောင်း...

“ခွပ်... အား”

သွေးတွေ ဖွားခနဲ ကျလာသည်။ ‘အား’ခနဲ အော်သံနှင့်အတူ
ဦးမင်းယာ နောက်သို့ခုန်လိုက်သည်။ ယောင်၍ ခုန်လိုက်ခြင်းပင်
ဖြစ်လေ၏။

နောက်တစ်ချက် မိမိရရ ပတ်ခုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒုတ်... အား”

ထစ်စောင်နှင့်ဆံထိပ်နဲ့ ထုံပါထစ် မောင်အုတ်စိ / ၁၉၃

သည်တစ်ခါတော့ လည်ပင်းကို ပိုင်းချလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။
အော်လိုက်သည့်အသံက အသံနက်ကြီးနှင့် ဘယ်လောက်ပင် အော်အော်
ဤတိုက်ကလေးက အသံလုံပြီးသားမှန်း မောင်အုတ်စိ သိသည်။
နောက်သို့ လန်ကျသွားသော ဦးမင်းယာကို ဆံပင်မှ ဆောင့်ခွဲယူလိုက်
ကာ ဦးမင်းယာ၏ လည်ပင်းမှ ပန်းထွက်နေသောသွေးဖြင့် မောင်အုတ်စိ
ခြေဆေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ တဖြည်းဖြည်း လေးလေးကြီး ဖြစ်လာ
သော ဦးမင်းယာကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ သွေးအိုင်ထဲတွင်
ပက်လက်ကြီး ကျသွားလေတော့၏။

သူ့မယား ဘိုကပြားမက မှောင်ခုံကြီး လဲကျနေပြီး သူက
ခြေကားယားလက်ကားယားနှင့် ပက်လက်ကြီး ဖိပ်နံ့ကြွနေလေတော့၏။

မောင်အုတ်စိ အလောင်းနှစ်လောင်းကို ခွကျော်လိုက်ပြီး
စားပွဲခုံပေါ်မှ သေတ္တာနီကလေးဆီသို့ လာခဲ့လေ၏။ သေတ္တာကလေးကို
ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ... ရွှေထုံခွက်ဆိုတာ ဒါပဲကို”

ပိုးဖဲတောက်တာရောင် အရောင်စုံထွက်နေသည့် သတ္တုတုံး
တစ်ခုဖြစ်၏။ အလယ်တွင် အိုးကလေးလို အချိုင့်ခွက်တစ်ခု ရှိသည်။
သည်ထုံခွက်ကို အပူပြင်းပြင်းပေးပြီး ပြဒါးညော်လောင်းထည့်လိုက်လျှင်
ပြဒါးအားလုံး ရွှေဖြစ်သွားသည်ကို ဖခင်ကြီးဦးမိုးသီး ပြောခဲ့သောပစ္စည်း
သည် ဤအရာပါကလားဟု မောင်အုတ်စိ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်မိလေ၏။

“ဪ... လောဘတရားဟာ တယ်လည်းကြောက်စရာ
ကောင်းလှပါလား။ သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်ကို လမ်းမဖြောင့်အောင်
ကို နှောင့်ယှက်ကြတာပဲ။ ဒီထုံခွက်ကို ရွှေထုံတည်စေတီကလေးမှာ အပြန်

www.burmeseclassic.com

၁၉၄ / စေတနာအိမ်

သွားပြီး ဌာပနာထည့်ပေးရမယ်။ ဒါ ငါသစ္စာဆိုခဲ့တဲ့ တာဝန်ပေပဲ”

ဟု မောင်အုတ်စိက တွေးရင်း ရဲဘင်ကို ခါးတွင်ထိုး၍ သေတ္တာ နီကလေးကို ယူကာ မီးဖိုဆောင်သို့ လာခဲ့လေ၏။ ပြီးလျှင် မီးခိုးခေါင်းတိုင် မှ ပြန်၍တွယ်တက်ကာ ခေါင်မိုးမှတစ်ဆင့် သရက်ပင်သို့ဓာတ်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်၍ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

“ငါ့သားကြီး ပျင်းနေပြီလားကွ”

ဟု ပြောရင် မောင်အုတ်စိ ရထားပေါ်သို့ တက်ကာ မှောင်ထဲမှ မောင်းထွက်လာခဲ့လေ၏။ မြင်းကြီးက လူသွေးနံ့ရသဖြင့် တဖူးဖူးနှင့် နှာမူတ်လေ၏။ ဝင်ဒါမိယာမှထွက်လျှင် ဘောင်ဒရီလမ်း(မွေစေတီလမ်း) သို့ ရောက်၍ ထိုမှတစ်ဆင့် လင့်လမ်းသို့ ရှိုးဝင်ကာ ဗဟန်းသို့ ပြန်လာ ခဲ့လေ၏။

“အဖေ့အမေ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို အသိုက်အမြှူ ဖျက်တဲ့ လူယုတ်မာကို ကျွန်တော် လက်စားချေခဲ့ပါပြီ။ အဖေဦးမိုးသီးရေ လူယုတ်မာ မင်းယာရဲ့ လည်ချောင်းသွေးကို ကျုပ် ခြေဆေးခဲ့ပြီဗျို့။”

ဟု မောင်အုတ်စိက တစ်ယောက်တည်း ပြောလိုက်လေ၏။ မကြာမီ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ကာ ခြေရာလက်ရာမကျန်အောင် ဖျောက် ဖျက် ပြစ်ခဲ့လေ၏။ နောက်တစ်နေ့မှာပင် ကိုညွန့်ကိုခေါ်၍ ကျိုက်ထီးရိုး သို့ ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။ ပြီးလျှင် ရွှေထုံတည်စေတီကလေး၏ ဌာပနာ တိုက်အတွင်း ရွှေထုံခွက်ကလေးကို ထည့်၍ ပိတ်လိုက်လေတော့၏။

အခန်း (၁၀)

ထောင်ထဲတွင် အိမ်ဆောက်လိုသူ

ကျွန်ုပ်ထီးရိုးမှ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် မောင်အုတ်စိသည် အိမ်တွင်နေရင်း စိတ်ငြိမ်စေရန် ဗိရိတစ်လုံး လုပ်နေလေ၏။ ကိုညွန့်နှင့် ကိုဘမောင်တို့လည်း မောင်အုတ်စိကို ဝိုင်းကူ၍ လုပ်ပေးကြလေ၏။

မောင်အုတ်စိက ရဲတင်းကိုကိုင်ကာ သစ်သားချောင်းတစ်ခုကို ခုတ်နေစဉ် လူလေးယောက်သည် ခြံထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ အရပ်မြင့်မြင့် ရုပ်ချောချောနှင့် လောင်းကုတ်အင်္ကျီ သက္ကလပ်ဦးထုပ်အပျော့ကို ဆောင်းထားသူက ရှေ့ဆုံးမှဝင်လာကာ သူ့နောက်မှ နှုတ်ခမ်းမွှေးပြားပြားကြီးနှင့် လူတစ်ယောက်၊ ခပ်ဝဝ ထွေးထွေးကျိုင်းကျိုင်းနှင့်လူက တစ်ယောက်၊ ငယ်ငယ်ချောချောလူက တစ်ယောက်ဖြစ်လေ၏။

ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်လာသော လောင်းကုတ်နှင့်လူက...

“မောင်အုတ်စိ ထင်တယ်”

၁၉၆ / ဝေဇင်းအိမ်

ဟု စ၍မေးလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါပဲ”

ဟု မောင်အုတ်စိက ပြန်၍မေးလေရာ...

“ဪ... အိမ်တစ်လုံး အပ်ချင်လို့ပါ”

ဟု ထိုသူက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်အုတ်စိက

“အိမ်ဆောက်ချင်လို့လား။ ရပါတယ်။ ဒါထက် နောင်ကြီးက

ဘယ်အရပ်မှာ ဆောက်ချင်တာပါလဲဗျာ”

ဟု ပြန်၍မေးလေရာ လောင်းကုတ်ဝတ်ထားသည့် လူချောကြီးက သူ၏မေးစွဲတယ်ဘက်ထောင့်မှ မွဲနက်ကလေး လှုပ်သွားအောင် ပြုံးလိုက်ရင်းမှ...

“ဆောက်ချင်တာတော့ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးထဲမှာပါ”

“ဗျာ...”

ဟု မောင်အုတ်စိက ယောင်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ပြီးတော့မှ ကူခြေဆယ်ကာ...

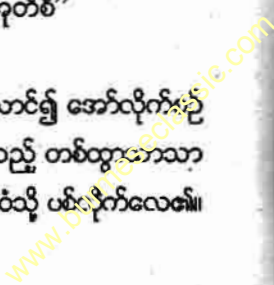
“ဘယ်လိုအိမ်မျိုး ဆောက်ချင်တာလဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူက...

“မောင်အုတ်စိတို့သားအဖ ဆောက်ပေးခဲ့တဲ့ ဝင်ဒါမိယာထဲက ဘိုဆန်ဆန် တစ်ထပ်တိုက်ကလေးမျိုးပါ မောင်အုတ်စိ”

“ဗျာ...”

ဟု မောင်အုတ်စိက ဒုတိယအကြိမ် ယောင်၍ အော်လိုက်သည့် မှာပင် လူချောကြီးက သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် တစ်ထွာဘာသာ ရှိသည့် သစ်သားချောင်းကလေးကို မောင်အုတ်စိထံသို့ ပစ်လိုက်လေ၏။

လယ်စတင်နှင်သံစိတ်နဲ့ ထုံထုံစာစာ ဖောင်အုတ်စီ / ၁၃၅

မောင်အုတ်စီကလည်း သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့်ခဲတင်ပြင် ဗြတ်ခနဲ ခုတ်လိုက်လေရာ သစ်သားချောင်းကလေးသည်..

‘ခွပ်’ခနဲမြည်၍ လွင့်စင်သွားကာ အနီးရှိ ငှက်ပျောပင်တစ်ပင် တွင် စိုက်ဝင်သွားလေတော့၏။

“ချောက်... ”

ထိုအချိန်မှာပင် အရပ်မြင့်မြင့် လူချောကြီးက မောင်အုတ်စီ ထံသို့ လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လိုက်ကာ မောင်အုတ်စီ၏ လက်ထဲမှခဲတင်ကို ပုတ်ချလိုက်ပြီး ‘ချောက်’ခနဲမြည်အောင် လက်ထိပ်ခတ်လိုက်လေတော့၏။

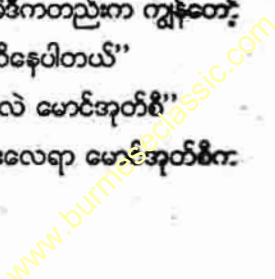
“ကျုပ်နာမည် လက်ဖတင်နှင့်သံဟိတ်ပါ မောင်အုတ်စီ။ ဝင်ဒါဇိယာက နှစ်လောင်းပြင်လူသတ်မှုအတွက် မောင်အုတ်စီကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းလိုက်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ မောင်အုတ်စီက သူ့လက်တွင် ခတ်ထားသော လက်ထိပ်ကို တစ်ချက်၊ လက်ဖတင်နှင့်သံဟိတ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် ကြည့်ရင်းမှ ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးလိုက်လေ၏။ ပြီးတော့မှ...

“လက်ဖတင်နှင့်သံဟိတ်ရဲ့ နာမည်ကို ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်။ အဲဒီလူသတ်မှုကို လက်ဖတင်နှင့်သံဟိတ် လိုက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားပါတယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော့် ဆီကို တစ်နေ့ ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိနေပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ဘာလို့ ထွက်မပြေးတာလဲ မောင်အုတ်စီ”

ဟု လက်ဖတင်နှင့်သံဟိတ်က မေးလေရာ မောင်အုတ်စီက ပြုံး၍...

၁၃၈ / ဘေးဒဏ်

“ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတာ ကြောက်တဲ့လူတွေရဲ့ အလုပ်ပါ စုံထောက်ကြီးရယ်။ ကျွန်တော်က ကြောက်မှမကြောက်တာ။ ဘယ်ပြေးမလဲဗျ”

“ဒါဆို အဲဒီလင်မယားကို မောင်အုတ်စိ သတ်ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးနှင့်လူက ပုလိပ်စစ် စစ်လေ၏။

“ကျွန်တော်သတ်တာ ဦးမင်းယာကိုပါ။ သူ့မယားက ကျွန်တော် သတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့လင်ရဲ့ဓားနဲ့ ထိုးမိပြီး သေတာပါဗျာ”

“နို့... အဲဒီတုံးကခုတ်တဲ့ ရဲတင်းက ဘယ်မှာလဲကွယ်”

ဟု ကိုသံဟိတ်က မေးလိုက်လေရာ မောင်အုတ်စိက မြေပြင်တွင် ကျနေသော ရဲတင်းကို ကောက်ယူလိုက်ကာ...

“ဒီရဲတင်းပါပဲ စုံထောက်ကြီး”

ဟု ပြော၍ လူသတ်သောလက်နက်ကိုပါ အပ်လေ၏။

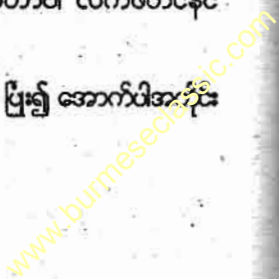
“မောင်အုတ်စိကြည့်ရတာ စက်တိုင်တက်ရမှာကို တစ်စက်ကလေးမှ မကြောက်ဘူးထင်တယ်”

ဟု ကိုသံဟိတ်က ပြောလိုက်လေရာ မောင်အုတ်စိက ခေါင်းကို ငြိတ်ပြလိုက်ပြီးလျှင်...

“ကျွန်တော် တကယ်ကို မကြောက်တာပါ လက်ဖတင်နှင့် သံဟိတ်”

ဟု ပြေလေ၏။ ထိုအခါ ကိုသံဟိတ်က ပြုံး၍ အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ယုံပါတယ် မောင်အုတ်စိ”

ထစ်ထင်နှင့်သံတိမ်နဲ့ ထုံပါထစ် ဖောင်အုတ်စိ / ၁၉၉

မောင်အုတ်စိလည်း ကိုညွန့်နှင့် ကိုဘမောင်တို့ကို နှုတ်ဆက်
လေ၏။

“ကဲ... ဦးလေးညွန့်နဲ့ ဦးလေးဘမောင် ကျွန်တော် သွားတော့
မယ်။ ဒီဘဝတော့ ဒီမျှပဲပေါ့ဗျာ။ နောင်ဘဝတွေမှာ ပြန်ဆုံခွင့်ရှိရင်တော့
ဆုံရင်ပါသေးတယ်။ ဪ... ဦးလေးညွန့် ကျောက်ကုန်းဘက်ရောက်ရင်
လည်း မနှင်းဆီကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်ဆိုတာလေး ဝင်ပြော
ပေးပါဗျာ”

“ကဲ... မောင်အုတ်စိရေ သွားကြစို့ကွယ်”

ဟု ကိုယွန်းသောင်းကြီးက ပြောလိုက်လေရာ...

“ဟုတ်ကဲ့ အဆင်သင့်ပါပဲ ခင်ဗျာ”

ဟု မောင်အုတ်စိက ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ကိုသံဟိတ်တို့လည်း
မောင်အုတ်စိအား ခေါ်၍ ခြံပြင်တွင် ရပ်ထားခဲ့သော ဆီဒင်ကားအနီး
ကလေးပေါ်သို့ တက်ခိုင်းလေတော့၏။ ပြီးလျှင် ကိုဘခင်မောင်းသော
ဆီဒင်ကားကလေးသည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ပတ်ကာ ရန်ကုန်
ထောင်ကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်၍ မောင်းနှင်သွားလေတော့သတည်း။

ဝေမင်အိမ်